ANN PATRICK

Dealul Spiritelor

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Prea multe se întâmplaseră într-un timp atât de scurt. Faith Charteris se simți de parcă inima și mintea îi fuseseră zdrobite. Sigur că, fiind singurul copil al unor părinți mai vârstnici, acceptase ca pe ceva firesc faptul că s-ar putea să rămână singură pe lume, dar să-și piardă ambii părinți într-un singur an o distrusese. Probabil era și mai rău pentru că fusese secretara tatălui ei, lucrând acasă cu el. După ce mama ei murise, Faith se g-ândise la munca lui Stephen Charteris ca la salvarea acestuia, pentru că întotdeauna se pierdea complet în aventurile personajelor sale, dar curând fu surprinzător de evident că agreabila Lucy fusese sursa existenței sale și o personalitate puternică și complexă, care se despărți de viață cu o simplitate nefirească.

La douăzeci și cinci de ani să-ți pierzi un părinte nu era așa o tragedie ca la cincisprezece. Putea să-și poarte de grijă și nu avea probleme financiare. Această casă drăguță, cu priveliște către Hawke Bay pe coasta de est a Insulei de Nord a Noii Zeelande, fusese astfel construită încât putea fi transformată cu ușurință în două apartamente. Astfel, Faith putea locui în apartamentul cel mic, iar pe celălalt să-l închirieze, în acest fel salvând comorile părinților ei agonisite cu atâta trudă din toate colțurile lumii.

Mintea ei, ca întotdeauna, o corectă automat … comoara părinților ei adoptivi. Ah, acolo era problema. Acolo se ascundea junghiul durerii. Sentimentul pierderii la moartea părinților ei se întretăia cu sentimenul dezamăgirii că cei doi oameni pe care îi iubea cel mai mult o dezamăgiseră. Din nou mintea ei o atenționă. Îi iubise cel mai mult? Dar Glen? Glen Tankerville? Chiar dacă părinții ei ar fi trăit, ea ar fi plecat curând de acasă, măritată. Glen va umple acum golul din viața ei, îi va fi cel mai apropiat și cel mai drag.

Faith se hotărâse că dacă ea și Glen nu erau binecuvântați cu copii vor adopta, așa cum făcuseră și Stephen și Lucy, dar acei copii ar ști din primul lor moment de conștiență că au fost aleși cu dragoste.

Sigur că Stephen îi scrisese asta în scrisoarea pe care i-o dăduse avocatul și fusese scrisă foarte frumos, așa cum probabil numai un artist al cuvintelor ar fi putut s-o facă, dar Faith știuse, fără nici un dubiu, că metoda fusese greșită de a rezolva această problemă.

Cel mai rău lucru dintre toate fusese nota de subsol, scrisă chiar înainte de moartea lui, spunându-i că-i scrisese mamei ei adevărate, rugând-o să o contacteze pentru a-i explica circumstanțele nașterii ei.

El spusese:

– Nu pot să-mi încalc promisiunea făcută în acel moment și să dezvălui numele ei și al tatălui tău. Dar ține minte, draga mea, întotdeauna ai fost copilul pe care noi ni l-am dorit, nu numai o fiică dar și un prieten. Lucy a spus cândva că tu ești copilul sufletului ei. Și al meu.

Se gândi că Glen și mama lui trebuia să știe și trebuia să le spună la amândoi odată. Că fusese o greșeală, își dădu seama chiar în acest moment. Separați, ar fi putut reacționa prompt, încurajator, strângând-o în brațe și spunându-i că nu conta, nu se putea să conteze. Cu toate acestea, simți că mamei lui nu-i va plăcea, se gândi să-l scutească pe el de explicații.

Glen așteptase ca mama lui să vorbească prima, ca și cum ar fi așteptat un indiciu de la ea. Bineînțeles, probabil că fusese un șoc. Nu se enerva atât de ușor, așa cum făcuse Faith. Fusese prostește să creadă că bărbatul iubit nu-și va schimba atitudinea, mai ales că fusese crescut de cineva atât de necomunicativ ca doamna Tankerville.

Fusese întotdeauna descrisă ca o femeie plăcută, demnă, așa că nu .... complet lipsită de sentimente. De asemenea complet rece. În spatele răcelii, Faith simți o retragere hotărâtă. Nici măcar nu o interesase ce efect ar fi putut avea asta asupra fetei singure din fața ei.

Faith își spuse că nu era mai rău decât știuse că va fi. Nu era nici un dubiu că doamna Tankerville era mândră de faptul că atât ea cât și răposatul ei soț Glendon Tankerville uniseră doua dintre cele mai vechi și mai alese familii de pionieri ai provinciei Hawkes Bay când se căsătoriseră. Lui Faith îi fusese arătat arborele genealogic al familiei care pornea de pe vremea normanzilor și fusese scos în evidență faptul că tatăl familiei lui venise din Tancarville în Sena Inferioară.

Faith și tatăl ei râseseră de mândria din vocea ei și Stephen spusese:

– Ce bine că familia Charteris este clar din Chartres. Dar să nu-i arăți arborele nostru genealogic, Faith. Al nostru e at-ât de sincer... Ai observat că nu aveau nici o oaie neagră în istoria familiei? Crezi că le-au șters din arhive? Orice familie are așa ceva. Dar nu era nici un trădător printre ei și nici un semn că unul dintre ei s-ar fi născut în afara legii! Probabil erau ca Vicarul din Bray... indiferent cine domnea, era de partea lui! Să nu-i dai nici o copie a noii mele cărți, indiferent ce s-ar întâmpla. Să-ți aduci aminte acel citat al doctorului din ziarul local, despre ereditate... „Omul care se laudă mereu cu strămoșii e ca un cartof, cea mai bună parte a lui e sub pământ".

Nu fusese atât de amuzant. Ca o Charteris, fusese corespunzătoare. Ca un nimeni fără nume era foarte diferit.

Ar fi fost bine dacă Glen ar fi refulat pe drumul spre casă, dar nu o făcuse. Continuă cu întrebări minore, nesemnificative până când Faith simți că țipă.

Părinții ei nu lăsaseră nici un indiciu? Nu-i spuseseră că se născuse în Londra? Era posibil ca ei să fi mers acolo intenționat pentru a adopta un copil și pentru a-l crește ca și cum ar fi al lor? Când credea că Stephen îi scrisese mamei ei? Știa ceva despre locul unde ar putea fi? Cât timp credea ea că va trece până ce va afla?

– Trebuie, bineînțeles, să ții asta doar pentru tine, departe de noi.

Faith se întoarse cu repeziciune către el.

– Glen! Crezi că e glumă, nu-i așa, că trebuie să fiu un secret vinovat în trecutul mamei mele?

Se aflau în fața intrării pe hol a casei lui Faith. El nu se aprinse deloc pe tot parcursul drumului.

Glen spuse pe un ton atât de rațional, încât era de-a dreptul iritant:

– Faith, trebuie să vezi realitatea... ce alte motive motive ar putea fi?

– Recunosc că e dificil să mă gândesc la alt motiv, dar simt că trebuie să mă agăț de cea mai mică speranță, Glen. Nu înțelegi? Chiar dacă sunt copil nelegitim, ar putea exista circumstanțe atenuante. Aș putea fi concepută în urma unei aventuri de o noapte. Poate că părinții mei au intenționat să se căsătorească. Tatăl meu ar fi putut fi ucis înainte să se poată căsători cu mama. Asta s-a întâmplat în mai multe cazuri. Sunt foarte mulți cetățeni valoroși care deși s-au născut în cadrul unei căsătorii, au fost concepuți înainte ca părinții lor să se fi căsătorit. Asta nu e nici o rușine. Mama ar fi putut fi înșelată, fiind puțin prea încrezătoare și iubitoare, poate prea singură. Poate că a vrut cea mai bună casă pentru mine, un nume. Și cu siguranță, asta am primit. Se pare că tata credea, după scrisoarea lui, că mama nu va ezita să răspundă când va afla că atât el cât și Lucy vor muri. Așa că să așteptăm și vom vedea.

Glen spuse rar:

– Dacă știe că nu-i cunoști identitatea s-ar putea să nu răspundă niciodată. S-ar putea să aibă un soț și copii care nu știu despre tine. S-ar putea să nu vrea să i se aducă aminte de greșelile trecutului, s-ar putea să nu îndrăznească niciodată să te recunoască.

Faith gemu de durere:

– O, Glen, am tot încercat să îndepărtez acest gând, în speranța că-mi vei spune că nu contează.

El făcu un pas către ea, dar Faith se feri. Nu voia să fie consolată, nici sărutări inutile. Mâna ei îl opri brusc.

– Nu mă săruta de noapte bună. Nu accept sărutări când nu am chef de așa ceva.

Se uită la ea mirat.

– Ce lucru ciudat spui.

Părea insultat, nemulțumit. Spre marea lui surpriză, lui Faith nici măcar nu-i păsă. Prefera să pară neafectată decât să primească un sărut de despărțire formal. Cu toate acestea, ar fi putut să-i distrugă apărarea cu un singur pas, o îmbrățișare irezistibilă. Dar el își reveni și spuse ca și cum ar fi făcut pe plac unui copil încăpățânat:

– Te vei simți mai bine mâine, draga mea. A fost greu să ne spui asta.

– Cu siguranță a fost. Foarte diferit decât anticipasem.

Nu auzise ce spusese. Părea gânditor.

– Aș crede că mama ta a fost de origine engleză. S-ar putea să nu știe încă de moartea tatălui tău – de moartea lui Stephen Charteris. I-a scris doar pentru a-i spune că e pe punctul de a muri. Oricum, dacă nu scrie, va fi cel mai bine, sunt sigur. Nu are nici un rost să răscolim un trecut dubios.

Faith știuse că distanța dintre ei se mărea cu fiecare cuvânt pe care-l spunea.

– Glen, trebuie să știu. Ai putea – având în vedere circumstanțele – suporta să nu știi care este arborele tău genealogic? Ar fi fost diferit dacă aș fi știut dintotdeauna că am fost adoptată, dar să știu că tata a contactat-o pe mama – Glen, ai putea suporta?

El se gândi, apoi spuse:

– Faith, îmi este greu să-ți răspund. Nu mă pot imagina în această situație.

Ceva în Faith se opri și apoi muri. Cum putea cineva să fie atât de lipsit de imaginație? Dacă asta i s-ar întâmplat lui Glen, din dragoste pentru el s-ar fi pus în locul lui, ar fi suferit cu el. Se simți de parcă nu l-ar fi cunoscut niciodată. Avu o viziune cu el citind ziarul dimineață dupa dimneață... relatări despre accidente tragice, a pierderilor neașteptate, experiențe terifiante, chiar crimă. Ar fi gândit omul acesta vreodată: „Cum aș fi putut suporta dacă mi s-ar fi întâmplat mie, cuiva pe care eu să-l iubesc?" Nu, cu siguranță nu. Niciodată nu s-ar imagina în pielea altuia. Astea erau lucruri care se întâmplau întotdeauna altor oameni, nu unui Tankerville. Nu va gândi niciodată: „Acolo, dar pentru numele lui Dumnezeu, mă duc!"

Când ea tăcu el spuse:

– Nu ai cum să afli dacă mama ta nu-ți scrie, nu-i așa?

Își dăduse seama și singură. Își ridică ochii limpezi și pătrunzători și-l privi:

– Am o modalitate, Glen. Simt că cineva ar putea ști, și care sunt sigură că mi-ar spune adevărul. Nașa mea. Deja i-am scris.

– I-ai scris Philippei Meredith? O, Faith, a fost înțelept? Știu că e o persoană minunată, dar actorii și actrițele, peste tot în lume, nu sunt recunoscuți pentru discreție. Ar putea vorbi, stârni speculații. Și de ce ar ști ea? O, pentru că a fost prezentă la botezul tău și era în Londra pe atunci? Dar i-au spus despre paternitatea ta?

– Ei bine, se știau atât de bine. Erau prietenii mai tineri ai părinților ei din Oamaru, cred că mai bătrâni ca ea. A fost pentru o vreme la școala de artă dramatică – și erau de doi ani în Londra în perioada în care m-am născut.

Ochii lui erau g-ânditori.

– Hm. Ai putea avea dreptate. Mama ta ar fi putut face parte din grupul lor. Vreau să spun că în lumea teatrului...

Se opri, arăt-ând ciudat.

– Termină ce ai de spus, zise Faith blând. Sunt surprinsă că te-ai oprit.

El spuse scurt:

– Nu vreau să te rănesc.

– Deja ai făcut-o, mai devreme. Așa că, de ce să mă scutești acum? Continuă, spune că sunt niște pierde-vară. O, Glen, cum poți să cataloghezi astfel oamenii? Chiar și în această eră permisivă, ai de-a face cu oameni care au standarde morale ridicate în orice situație. Oameni care preferă familia și stabilitatea în locul aventurilor și diversității. Vreau să spun, uită-te la Philippa și la Mark. Niciodată vreun scandal, iar mariajul lor este unul de admirat.

Încă părea răbdător:

– Faith, te vei simți mult mai bine după o noapte bună de somn. Ne vedem mâine.

Simți înțepăturile lacrimilor în ochi, dar le suprimă. Nu intenționa să plângă în fața lui. În schimb, spuse cu răutate.

– Ce te face să crezi că voi dormi bine în noaptea asta? Oricum, noapte bună. Nu-ți mai face griji în privința viitorului tău, Glen. Nu ți-l voi strica. Nu are de ce să-ți fie teamă.

Părea nedumerit, dar se întoarse către ușă. Vocea ei îl înlemni:

– Și Glen, mai am o mică rugăminte, dar sper că e una pe care o vei respecta.

Părea înțelegător. Ea spuse, cu furie:

– Niciodată să nu mai începi să-mi spui:"... părinții tăi..."și să schimbi cu „Stephen Charteris". Niciodată! Stephen și Lucy Charteris au fost părinții mei din toate punctele de vedere, mai puțin biologic. Părinții mei dragi!

Plecă fără să mai spună nici un cuvânt.

Faith își făcu niște cafea și niște pâine cu unt. Își puse o felie de pui rece deasupra, puse sos de mango, mușcă din el cu poftă și spuse cu voce tare:

– Faith, sunt mândră de tine! Nu te ofilești. Nu intri în declin. Încă ai un apetit destul de bun. E ca în acel film în care Philippa a avut rolul principal... Glen nu era ca eroul din „Un om cu care să plutești".

Fusese un film Border, iar Philippa fusese salvată de dușmanii ei ereditari și fusese purtată zile întregi în șaua eroului, prin râuri și torente, munți și mlaștini. Faith putea s-o vadă și acum, acel păr șaten bogat curgând peste bluză și fustă, acei ochi verzi strălucitori, gura surâzătoare. Nu părea să arate mai bătrână de douăzeci și unu de ani, cu toate că trebuie să fi fost mai aproape de cincizeci decât de patruzeci, o actriță magnifică și o nașă indulgentă.

Fetele de la liceul lui Faith o priviseră ca o favorită printre muritori să ai o vedetă de televiziune și film ca nașă. Venise o dată în Noua Zeelandă și se adresase în fața întregii școli. Directorul zâmbise.

– Nici un absent, astăzi... băiat sau fată, remarcă el în timp ce o prezenta pe Philippa Meredith.

Philippa nu-și lăudă deloc munca, dar vorbi despre antrenamentele grele, oboseala fizică și psihică, despre energia necesară pentru a intra în rol, mai ales rolurile ei care cereau îndrăzneală, vitalitate, emoție.

Faith străluci de mândrie la modul cum nu trebuise să ceară cuiva să-i dea autograful ei, cum îi motivase pe cei timizi, cum îi scoase din ei înșiși, cum avusese un cuvânt deosebit pentru un elev din clasa a patra

puțin mai retardat și cum donase o sumă generoasă societății de dramă a școlii. Nu că Faith ar fi fost membru. Fusese mult mai interesată de clubul de literatură, scriind poezii și scurte istorioare. Presupusese, până acum câteva zile, că moștenise asta ca fiică a lui Stephen Charteris. Doar o dorință, nimic mai mult.

Îi anunțase pe Philippa și pe Mark despre moartea tatălui ei. Ei răspunseseră imediat și fusese o jerbă de flori minunată din partea lor. Fusese un mesaj lung, dar Faith se așteptase să fie urmat de o scrisoare. Dar nu venise nimic. Trebuie să fi fost un motiv bun. Probabil o scrisoare se pierduse, ceea ce era mult mai probabil decât că nu-și făcuseră timp. Chiar și cu viața ocupată pe care o avea, Philippa fusese un corespondent minunat.

Cumva încălzită și consolată de gândul la Philippa și Mark, Faith dormi fără vise până dimineață. Dormi atât de mult de fapt, că până ce luă micul dejun, scrisorile veniseră.

Merse la poartă să ia scrisorile. Ochii traversară orizontul, dealurile dragi familiare, marea. Dar acum, o goală, tristă casă. Nu s-ar căsători niciodată cu Glen Tankerville.

Vârî mâna în cutie după scrisori. Tot multe scrisori din partea cititorilor cărții tatei care tocmai aflaseră de moartea acestuia, câteva legate de afaceri ... a, o scrisoare din Anglia. O întoarse – da, de la Philippa. Dactilografiată, ca întotdeauna. Le puse pe celelalte pe cutia poștală și o deschise pe aceasta.

„Dragă Faith,

Știi că ți-aș spune din toată inima, dar vreau să-ți spun asta față în față. Aș fi zburat imediat la tine, dar pur și simplu nu am putut să scap. Faith, călătoria cu avionul durează atât de puțin. Fără escală ai putea fi cu noi doar în treizeci și șase de ore. Am vrea să-ți plătim biletul. Ai putea ajunge la fel de repede înapoi pentru vreo afacere neîncheiată, după o pauză bună cu noi. Sunt ocupată, încerc să termin un serial.

Ar fi trecut mult până când ar fi găsit un motiv bun să facă o schimbare, din motive pe care nu le voi aminti aici. Tatăl tău mi-a încredințat mie sarcina de a-ți dezvălui ceva – deja știi asta – așa că te implor să vii, și repede. Doar trimite un mesaj să ne spui când ajungi. Poți să stai cât de mult vrei, sau cât de puțin vrei. Știi că Mark te iubește la fel de mult ca și mine. Dar vino repede, sau s-ar putea să nu mai fiu aici..."

Faith știu că trebuie să plece imediat. Vaccinul ei de variolă era încă valabil, la fel ca și pașaportul. Trebuia doar să-și mai facă o rezervare. Scoase mașina din garaj și plecă spre casa de bilete a aeroportului. Fusese norocoasă. Putea pleca vineri. Asta îi dădea timp să aranjeze unele mici detalii despre îngrijirea casei, să împacheteze și să-i spună lui Glen. Să-i spună lui Glen că pleca în Anglia și că nu se va căsători cu el.

Făcuse asta cu blândețe, dar cu hotărâre. El spuse, fără obișnuita lui încredere:

– Nu era necesar să faci asta, Faith. Simt că acționezi precipitat, nu numai la stricatul lucrurilor, dar și plecarea atât de bruscă în Anglia. Ar putea să-ți spună detaliile la fel de bine printr-o scrisoare și nici nu s-ar irosi o sumă de bani atât de mare.

– Cum poate fi risipă ceva ce mie mi-ar da liniște sufletească? Tata și mama ar fi vrut asta. Și mai mult, s-ar putea să o înt-ânesc pe mama mea adevărată. În ceea ce privește celălalt lucru, Glen, nu-ți va aduce nici un fel de rușine. Așa cum a spus mama ta aseară, ce noroc că am amânat anunțul logodnei din cauza bolii tatei. Nu e singura care e bucuroasă. Și eu sunt bucuroasă și recunoscătoare.

– De ce?

– Pentru că mi-a arătat că nu suntem potriviți. Te-am iubit, Glen, foarte tare. Atât de mult, încât dacă situația ar fi fost invers, aș fi vrut doar să mă revanșez. Nu pot risca o căsătorie în aceste condiții, Glen. Dacă m-ai dezamăgit de la primul test, niciodată nu voi mai avea

încredere în tine. O fată trebuie să fie atentă pe cine alege să fie tatăl copiilor ei. Copiii ei s-ar putea să aibă nevoie într-o zi de dragostea și ajutorul unui om care poate să facă discriminări, să recunoască adevăratele valori. S-ar putea să facă greșeli, să aibă nevoie de cineva să-i ajute, nu să-i condamne. Nu pot să risc asta. Nu ești un om cu care să plutești!

Ar fi vrut să râdă când îi văzu expresia feței. Această tânără fără nume refuza un Tankerville! Ar fi vrut să țipe când el o părăsi. Asta ar fi fost normal, dar știa de ce nu putea... fusese îndrăgostită de ideea de dragoste, doar atât...

Acum, avionul mare cobora din ceruri peste câmpiile Angliei. Nu fu dezamăgită că Philippa nu o așteptase, pentru că întotdeauna avea puțin timp liber, rămas în afara muncii de studio, și Mark era acolo în schimb, atât de diferit de ideea preconceptă a unui producător, niciodată nervos sau încordat. Totuși, de data aceasta, părea puțin mai retras decât de obicei.

Când îl sărută, îi spuse, ridicându-i bărbia cu mâna ca să-i vadă privirea:

– Mark, arăți îngrozitor de obosit. Te-ai surmenat prea mult cu munca? Philippa a menționat de o schimbare majoră în acest serial. Ai lucrat cu disperare contratimp?

Dădu din cap:

– Da, draga mea, așa e. Dar s-a terminat. Ce fată bună ești, călătorești cu puține bagaje! Uite, vino aici. Un prieten de-al meu mi-a pus la dispoziție o cameră. Aș fi vrut să te pun puțin la curent dar e prea dificil să conversăm și să ne strecurăm prin traficul intens de pe Marea Șosea de Vest.

Mark întotdeauna știa pe cineva. În timp ce se plimbau printre mulțimea de oameni din acest colț de univers, au vorbit despre lucruri uzuale... cât de mult a dormit de-a lungul călătoriei, cât de cald era în

Los Angeles, ce s-a mai întâmplat prin Irlanda...apoi se aflau în micuța cameră de interviuri și Mark închidea ușa. Traversă camera către ea și-i luă m-âinile în ale lui

– Ascultă, Faith, nu am să-ți dau niște vești bune... suntem contratimp. S-a produs o schimbare majoră în serial, trebuia să se schimbe. Philippa a trebuit să fie scoasă din scenariu. Timpul care a fost împotriva noastră este timpul ei. Mai are foarte puțin de trăit.

Își mușcă buza de jos. Faith își eliberă mâinile din strânsoarea lui, îl îmbrățișă, își lipi drăgăstoasă obrazul de al lui, simpatie fără cuvinte. Apoi spuse, devastată, pentru că știa, instinctiv, că protestele ei vor ușura ceva pentru el:

– O, nu, Mark! Nu Philippa! E atât de vitală, atât de iubită.

Se mutară amândoi către o micuță bancă de la perete, se așezară, cu mâinile împreunate.

El spuse:

– O Faith, e atât de nedrept după propria ta pierdere, cu puțin timp în urmă. Dubla ta pierdere... pentru că ziua înmormântării lui Stephen era ziua în care a fost îngropată Lucy, nu-i așa?

Ea aprobă, dar spuse hotărâtă:

– Mark, ceea ce am pierdut eu nu se compară cu asta. Ea e soția ta. E sigur că va muri?

– Foarte sigur. De asta nu a putut să zboare către tine când Stephen a fost bolnav. Era în spital. Știam de ceva vreme. A luptat cu vitejie– la început în secret. Era hotărâtă că trebuie scoasă din serial în cea mai subtilă formă – nu pentru succesul ei personal, ci pentru ceilalți care depindeau de acest serial și dacă ar fi intrat încet-încet în umbră, era o șansă să aducă în atenție alte personaje care să vitalizeze serialul după ce ea se va stinge.

– O, așa este ea, Mark! A fost așa de altruistă toată cariera ei, nu-i așa? Niciodată geloasă pe alții, întotdeauna ajutând pe alții să pornească

în carieră, să ajungă să fie bine plătiți. A fost o legendă a timpului ei. Mark, cât timp crezi că va mai trăi?

– Nu mai mult de câteva săptămâni. Am terminat rolul ei din serial acum trei zile. Se pare că avut voință să reziste doar atât. Atunci, a avut o criză, așa cum ne temeam, dar e puțin mai bine datorită venirii tale.

Se uită la Faith.

– Ar fi prea mult să-ți cer să rămâi până se vor termina toate astea? Ar ajuta-o, știu.

– Bineînțeles, Mark. Nu am nici un motiv să nu rămân – doar dacă nu te vrea doar pentru ea! Mă gândeam că te pot ajuta să o îngrijești. Eu am avut grijă de mama și de tata la sfârșitul lor.

– Se bazează că vei rămâne .

Se ridică brusc și se duse la fereastră, privind afară fără să vadă nimic. Avea aerul unui om care nu știa încotro s-o apuce.

Ea traversă camera, și-i atinse brațul.

– Mark, cred că ești îngrijorat de faptul că tata i-a lăsat ei sarcina să-mi dezvăluie cine sunt adevărații mei părinți. Ar putea fi prea mult pentru ea – o complicație ciudată acum. Ce putem face în legătură cu asta? Putem să-i ușurăm situația? Am trăit cu asta suficient de mult timp ca să nu mai conteze. Am luat în calcul toate posibilitățile și nici una din ele nu prea contează. Am douăzeci și cinci de ani de viață fericită de familie în spatele meu.

Ochii negri ai lui Mark, nerăbdători și blânzi, îi căută pe cei cenușii, limpezi:

– Faith, reacția ta la ceea ce are să-ți spună Philippa mă îngrijorează. În acest stadiu nimic nu ar mai putea accelera moartea ei sau să-i facă ultimele ore nefericite. E hotărâtă să-ți spună ea însăși, așa că îi acord toată încrederea, pentru că nu îndrăznesc să fac altfel.

Se încruntă, nedumerită.

– Vrei să spui că știi cine e mama mea? Bineînțeles că știi, ți-a spus pentru cazul în care ar fi murit înainte ca eu să ajung aici. Tipic ei. Atunci spune-mi pur și simplu – sau las-o până când – până după. Acum asta i se întâmplă Philippei, și nu vreau să o supăr. Vreau să facem ca ultimele săptămâni ale Philippei să fie unele pe cât de fericite posibil. Identitatea mamei mele nu contează într-un moment ca ăsta.

Strânsoarea lui era fermă.

– Identitatea mamei tale are foarte mare importanță, Faith. Va fi un șoc, draga mea, căci mama ta e chiar Philippa.

Simți că se prăbușește și crezu că leșină. Apoi, unghiile ei se încleștară în palmele lui Mark și se clătină puțin. Vederea i se încețoșă, dar nu cu lacrimi, și auzea un zgomot în urechi.

Apoi își reveni din nou la realitate. Chipul ei încă nu avea culoare, dar se uită în ochii lui Mark și zâmbi.

– Mama mea, nu nașa mea! O, Mark, un lucru cu adevărat minunat. Nu-mi pasă care au fost circumstanțele, e cel mai minunat lucru care mi se putea întâmpla. Mama mea nu este o străină.

Mark plângea și nu putea vorbi. Faith spuse:

– Philippa e, așa cum am spus, atât de altruistă. Dacă eu am fost rezultatul unei greșeli stupide, din prea multă dragoste, atunci bineînțeles că trebuia să mă dea spre adopție, ca să mă salveze de orice urmă de infamie. Acum douăzeci și cinci de ani lucrurile erau at-ât de diferite.

– O, binecuvântată să fii pentru că ai spus asta... dar nu asta s-a întâmplat. Ai fost născută în cadrul unei căsătorii, adică ai fost concepută în cadrul unei căsătorii, dar... Faith, a fost o perioadă în tinerețea ei nesăbuită în care nu era atât de altruistă. Cred că începând cu acel moment, a realizat cât de greșit l-a judecat pe tatăl tău – căsătorindu-se cu el – s-a autoeducat să nu mai fie niciodată egoistă. Draga mea, ceea ce îți spun acum s-ar putea să fie puțin mai greu de

înțeles decât o femeie care a renunțat la copilul ei nelegitim – idee de care tu te-ai agățat. Philippa studia regizarea vocii în Christchurch. Tatăl tău studia agricultura în colegiul Lincoln, undeva în apropiere. S-au îndrăgostit nebunește unul de altul și s-au căsătorit. Dar nu a mers, nu avea cum. Viața lui Julian era pe moșiile familiei, aparținea generațiilor anterioare care fuseseră pe acea proprietate. A crezut că ea va renunța la tot pentru dragoste... cariera ei de actriță, de fapt. Nu avea nici o idee, bineînțeles, de talentul ei latent, cât de hotărâtă era, cât de ambițioasă era. Dar ea știa asta, așa că a fost o greșeală să se căsătorească . Se apropiase timpul ca Julian Morland să se întoarcă la ferma lui. Își luase diploma. Philippa a vrut să meargă la Londra să studieze. Erau pur și simplu incompatibili... în modul lor de a trăi. Ea l-a părăsit. Avea doar douăzeci și doi de ani, Faith. Planificase totul foarte bine, nu i-a dat timp să o găsească înainte să plece din Noua Zeelandă. El plecase la fermă să aranjeze casa în care urmau să trăiască pe moșie. Ea și-a strâns lucrurile și i le-a trimis, a închis apartamentul, apoi i-a trimis o scrisoare, spunându-i că până ce aceasta va ajunge la el, ea va fi pe mare. C-ând a ajuns la Londra, a descoperit că era însărcinată. Trebuie să-i dau dreptate, dar nu s-a gândit că ar fi corect să fugă înapoi acasă la Julian. S-ar fi gândit că doar necesitatea a obligat-o să se întoarcă. Iar ea era sigură că mariajul lor nu va merge. Într-o zi i-a întâlnit pe Stephen și pe Lucy în Strand. Era atât de evident gravidă și atât de necăjită că în momentul în care i-a văzut, de frica faptului că le va spune părinților ei și a presiunilor care se vor face asupra ei să se întoarcă, ei au promis să nu dezvăluie nimănui secretul. Ce urmează poți să ghicești și singură. Ar fi vrut să te crească ea, cumva. Dar Stephen și Lucy închiriaseră o casă în Surrey, o luaseră la ei, o înconjuraseră cu dragoste, și pe tine când te-ai născut. Au implorat-o să-i lase să te adopte. Știa că era o viață mai bună pentru tine, că te va vedea din când în când, dar a regretat asta toată viața ei. Dar niciodată nu i-ar fi rănit pe

Charteris cerându-te înapoi. Poți să înțelegi asta, Faith? Să înțelegi și să ierți?

Lacrimi curgeau mute pe obrajii lui Faith. Le șterse cu palmele, așa cum ar face un copil. Aprobă și spuse:

– Ce s-a întâmplat cu tatăl meu? Nu a vrut niciodată să mă vadă?

– Nu l-am cunoscut niciodată. Nici acum nu știe. Au divorțat, bineînțeles. Ea i-a oferit libertatea, i-a spus că nu mai vrea să se întoarcă la el, că nu putea suporta stilul lui de viață și că nu ar fi fost cinstit față de el. A crezut că dacă ar fi aflat de existența ta ar fi trimis pe cineva să te ia. Că dacă s-ar fi recăsătorit, ai fi fost un copil nedorit, că s-ar putea să nu te mai vadă niciodată. Așa că te-a dat lui Stephen și lui Lucy.

Faith aprobă. Așa era Philippa Meredith pe care o știa ea.

Mark spuse:

– Stephen și Lucy i-au cerut să porți numele ei de fată, Meredith, ca să aibă și ea o parte din tine. În schimb, ea a cerut să fii numită după cel de-al doilea nume. Faith e un nume din partea familiei tatălui tău și în acel an fericit el a spus că dacă ar fi să aibă o fiică o va chema Faith-Credință.

Mark continuă:

– Dacă ai ști cât de fericită era când veneai aici în vizită, cu Stephen și cu Lucy! Odată a renunțat la un rol foarte bine plătit pentru că asta însemna să nu fie în Londra când te aduceau aici. Niciodată nu a fost geloasă pe dragostea pe care i-o purtai lui Lucy. Era ceva diferit. Era extrem de mulțumită, de fapt, pentru că tu o iubeai, nu numai ca naș, ci ca persoană. Îmi doresc să fi văzut cum se concentra asupra rezultatelor tale școlare, asupra înclinației tale de a cânta... ai moștenit asta de la tatăl tău. Dacă ții minte, Philippa nu are ureche muzicală. Era bucuroasă că l-ai moștenit pe el și nu pe ea, astfel încât să nu ghicești. Nu că nu ar fi fost mândră să te numească fiica ei, dar pentru că se gândea că asta ar răni-o pe Lucy, care a fost pentru tine tot ceea ce ar fi trebuit să fie Philippa.

– Semăn cu tata? întrebă Faith.

Simți un sentiment ciudat, ar fi vrut să se grăbească spre o oglindă, să și-l imagineze pe tatăl ei.

– Mark, e încă în viață? Încă e fermier? Și unde?

El zâmbi puțin.

– Bravo fata mea! E încă un bărbat destul de tânăr, bineînțeles. S-a recăsătorit, dar nu mai are copii. Cultivă un mic promontoriu care se întinde în Pacific, undeva în nordul Dunedin. Philippa spune că e o formațiune curioasă. A luat numele locului – Capul Spiritelor. Ferma se numește Dealul Spiritelor. E la sud de un loc care apare uneori pe calendarele din Noua Zeelandă, un loc unde faleza și țărmul au înrădăcinate bolovani ciudați care seamănă foarte mult cu niște ghiulele uriașe. Îi spune cumva Maori, numele nu prea știu să-l pronunț. Îți sună cunoscut?

– O, Moeraki? L-am văzut odată. Tata a scris o carte despre Ontago și am fost chemați la Moeraki ca să vedem constructorii. Ce ciudat, nu știam că strămoșii mei erau în apropierea acelui loc.

Mark spuse:

– Viața l-a recompensat pe Julian. A avut un al doilea mariaj foarte fericit. Fiul său vitreg conduce acum ferma.

– De unde știi că a fost fericit?

– Pentru că el și soția sa ne-au vizitat aici acum câteva luni. Își luaseră un an concediu ca să facă un tur în jurul lumii. A fost un gest de curaj din partea lui Leonie, soția lui. A venit la noi fără să știe Julian. A spus că e sigură că lui Julian i-ar plăcea să o revadă pe Philippa, dar se temea că ea, Leonie, nu-i va plăcea. A fost atât de dulce. El era plecat să întâlnească un grup de fermieri care erau aici în vizită și a venit până în Surrey să ne viziteze. Ea ne-a căutat prima. Philippa a fost încântată. Am fost uimit că ea și Leonie s-au plăcut din primul moment. Philippa i-a spus că asta i-a ușurat conștiința, că a făcut-o fericită faptul că a aflat

că Julian a primit în sfârșit fericirea pe care o merita. Cred că a ajutat faptul că Leonie mai fusese și ea căsătorită o dată.

El răspunse la întrebarea din ochii lui Faith.

– Nu, nu i-a spus despre tine. Ar fi vrut, dar Stephen era încă în viață. Draga mea, trebuie să plecăm. Îți imaginezi cât de stresată e de momentul în care îți va spune. Am mințit-o, i-am spus că am sunat la aeroport, iar avionul întârzie o oră. Asta mi-a dat timp să-ți spun, și cel mai important, să te pun în fața faptului ca să te împaci cu propriile sentimente.

Faith îi zâmbi, pierdută.

– Hai să mergem. Abia aștept.

Philippa Meredith se îmbrăcase, învingându-și slăbiciunea, apoi îi dădu liber servitoarei. Boala o îmbătrânise puțin, dar tot avea acea privire strălucitoare pentru care publicul o iubea. Știu imediat că Mark îi spusese lui Faith. Pentru o secundă, cât se ridică de pe scaun, păru îngrijorată, se sprijini într-o mână, apoi Faith se apropie repede de ea, își întinse brațele și spuse:

– O, mamă, mamă, hai să profităm cât mai mult de momentele prețioase pe care le mai avem!

Au avut o lună minunată. Se duseră la casa Denby Surrey în apropiere de Haslemere, un loc cu plaje magnific împădurite, care tocmai stăteau să înverzească după somnul iernii.

– Și uite că viața merge în continuare, primăvară după primăvară, întotdeauna seva va urca în copaci, împingând vechile frunze, umflând bobocii frunzelor noi. O Faith, privește... acolo e primul ghiocel. Hai să facem un pact, că întotdeauna te vei gândi la mine când vei vedea pentru prima dată în an un ghiocel? Că vei fi în septembrie în Noua Zeelandă, bineînțeles. Vrei, Faith?

– Da, mamă, vreau. Niciodată, niciodată nu voi uita, și dacă vreodată voi avea o fiică, îi voi povesti despre această primăvară englezească, și

ea o va învăța pe fiica ei să o spună. Va fi atât de mândră de bunica ei celebră. Am creat o tradiție astăzi.

Faith se aplecă, culese ghiocelul și spuse:

– Îl voi presa pe acesta și-l voi pune între paginile pe care le voi scrie azi în jurnalul meu.

Ea continuă.

– Nu va fi ușor să te văd la televizor. Cu toate astea, nu aș suporta să nu te văd.

– Faith, draga mea fiică, nu lăsa ca asta să te dărâme. Te rog, încearcă să te bucuri, nu suferi la vederea mea. Nu mă pot abține să nu sper că într-o zi filmele mele vechi vor fi date copiilor tăi pentru ca să-și poată cunoaște bunica.

Faith avu, cumva, puterea să-și rețină lacrimile când auzi lucrurile pe care le spuse Philippa; să dea răspunsurile corecte. Se părea că bucuria Philippei de a fi cu fiica ei suprimase durerea la care se așteptaseră, și o biruise.

Philippa spuse:

– Când te vei căsători, Faith folosește-ți și inima și capul. Cred că vei avea o viață fericită, pentru că ai luat mai multe trăsături de la tatăl tău decât de la mine. Ai o stabilitate. Ochii tăi cenușii sunt la fel de hotărâți ca ai lui, e aceeași fermitate în expresia bărbiei. Singurul lucru pe care îl ai de la mine e râ-sul. Mark a remarcat asta cu mult timp în urmă.

– Faith, sunt atât de bucuroasă că Leonie și Julian au venit atunci, înainte ca eu să arăt semne de boală. O, asta nu e îngâmfare din partea mea, doar că am reușit să ne înțelegem atât de bine, iar Julian și eu ne-am putut bucura că după tot ceea ce nu s-a întâmplat, după multă durere, ne-am găsit partenerii ideali. Nu a fost Leonie curajoasă? Pentru că ecranul întotdeauna m-a pus într-o postură fermecătoare. Dar ea a avut ceva ce eu nu am avut niciodată. A fost minunat că Mark și Julian s-au înțeles atât de bine. Asta a luat ceva din vina pe care o simțeam

când ne-am întâlnit, pentru că Leonie, cu calmul și dragostea vieții de la țară, i-a dat lui Julian ceea ce eu nu am putut niciodată să-i dau. Nu i-am spus despre tine, pentru că dacă ar fi vrut să te recunoască, l-ar fi rănit pe Stephen. Se prea poate ca Julian să te dorească, văzând că după patru generații Dealul Spiritelor va trebui să treacă în posesia celor care nu au sânge de pionier în vene, dar acum că Stephen a murit, nu mai are nici o importanță. Copilă, ai vrea să-l vezi pe tatăl tău?

Faith își ținu respirația:

– Mamă, chiar nu știu. Sunt foarte curioasă să-l cunosc, dar în ceea ce privește faptul de mă face cunoscută lui, aș prefera să nu. Aș putea să-i distrug viața lui și a lui Leonie.

– Înțeleg. Dar nu cred că se va întâmpla asta, pentru că ea mi-a spus că Julian e un bun tată vitreg. Așa că și ea ar fi o bună mamă vitregă. Dar nu am nici un drept în această privință, nu trebuie să intervin. Și dacă mergi în sud spre Dealul Spiritelor, s-ar putea să ți se pară foarte izolat, după viața cosmopolită pe care ai dus-o cu Stephen și Lucy.

Faith spuse încet:

– Presupun că am învățat să iubesc viața la țară mai mult decât orice. Îți aduci aminte cum obișnuiam să-mi petrec vacanțele la ferma prietenei mele Judith? Am învățat să mă mobilizez, să mă scald, să pot tunde oile, să ajut la nașterea unui mieluț, să tai coada unui animal. Obișnuiam să spun că sunt reîncarnarea unui strămoș necunoscut. Acum pot să spun că asta se datorează strămoșilor mei de la Dealul Spiritelor.

Făcu o pauză:

– Mamă, nu o să fac nimic pripit, dar s-ar putea să plec într-o excursie în sud pentru o perioadă, să trec pe la ei și să le spun că sunt fina ta și că m-ai rugat să trec pe la ei dacă aș fi vreodată prin apropiere. Apoi, dacă o să mi se pară lucrul cel mai bun, s-ar putea să le spun. O să fac cum cred. Cum ți se pare?

– Minunat! Binecuvântată să fii pentru că te-ai gândit la asta. Nu te voi presa pentru mai mult. Ai o înțelepciune pe care eu nu am avut-o niciodată. Cu siguranță asta vine de la educația pe care ți-a dat-o Lucy. Dar dacă dezvălui cine ești, știu că Julian te va iubi. La fel și Leonie. E dulce. Și simt că voi ști, într-un fel, undeva. Și apoi, vei fi în mâinile lui Dumnezeu draga mea, și vei fi îndrumată. Hai să mergem acasă acum. Mă simt atât de mulțumită, atât de împlinită.

Philippa muri la apus, întinsă pe spate într-un șezlong, între perne.

– Întotdeauna mi-a plăcut apusul, spuse ea, atât de slab încât știură instinctiv că acelea erau ultimele cuvinte pe care le vor auzi vreodată, și în momentul următor încetă să mai respire.

Mark și Faith au stat singuri timp de o oră alături de cea pe care o iubeau, ca să o jelească.

Faith stătu suficient de mult ca să-l vadă pe Mark cum trece peste cele mai grele momente. Promisese să se întoarcă mai târziu. Avea atât de mulți prieteni adevărați care să-l ajute. Munca lui era interesantă, așa că îi va umple orele; sora lui văduvă venea din Scoția ca să aibă grijă de casă.

După ce o sărută la despărțire, pe aeroportul Heathrow, o strânse tare în brațe, și-i spuse:

– Îți mulțumesc că i-ai făcut ultimele săptămâni atât de fericite.

În timp ce avionul se înălța între norii învolburați ai cerului, Faith se simți împlinită.

Capitolul 2

Știa cu exactitate care era primul lucru pe care avea să-l facă în momentul în care ajungea acasă .

Găsi chiriași pentru casă, umplu mașina caravană a lui Stephen cu tot ceea ce ar fi putut avea nevoie pentru câteva luni de călătorie în jurul Insulei de Sud și trimise un anunț publicitar către ziarul Otago Daily Times imediat ce-și făcu rezervare la un motel din Dunedin.

Scrisese:

„ Secretară-dactilograf, angajată anterior de un autor, caută serviciu similar, la jumătate de normă sau normă întreagă în Dunedin sau în nordul acestuia. Foarte experimentată în verificarea cronicilor pionierilor, a muzeelor, colecțiilor de ziare, în editări și compilări. Ar fi foarte interesată în alcătuirea unei broșuri centenare sau a istoriei unei familii. Are propria mașină de scris și casetofon și o dubiță pentru locuit dacă este disponibil un post la țară. Trimiteți mesaj pentru Meredith Charteris, Robbie Burns Court Motel, Dunedin."

Bineînțeles, sperase că se va ivi un post într-un orășel, la țară, mai ales în apropierea Capului Spiritelor. Era slab populat și chiar, să zicem, într-o zonă de patruzeci de mile, ar putea să-l vadă și să-l observe pe tatăl ei și pe soția acestuia spunându-le că este fina Philippei. Drepturile

de autor ale lui Stephen îi vor mai aduce bani mult timp de acum încolo, așa că deși va primi o sumă infimă pentru așa o muncă, nu va conta.

Înainte să plece din Napier, era ceva ce trebuia să facă. Simțea că datora asta ei și mamei ei. Trecu pe la casa Tankerville, alegându-și o dimineață în care Glen ar fi trebuit să fie plecat la serviciu. Fusese primită cu aceeași grație care nu era altceva decât bune maniere și fără nici un fel de prietenie.

Faith își sorbea ceaiul primind regretele politicoase ale doamnei Tankerville cu privire la moartea nașei ei.

– Bănuiesc că nu se simțea prea bine ca să te vadă așa cum trebuie – păcat, când e așa de departe și așa de costisitor. Bănuiesc că, având în vedere circumstanțele nu ai putut să o întrebi despre identitatea mamei tale?

Ochii lui Faith se aprinseră cu o încântare at-ât de mare încât se făcură aproape albaștri.

– O, nu a fost nevoie. Mark Denby, producătorul Philippei și soțul ei, mi-a spus pe aeroportul Heathrow. A fost aproape prea frumos ca să fie adevărat. Philippa Meredith este – a fos – mama mea. Iar tatăl meu deține o fermă de oi în apropierea orașului Dunedin și nici măcar nu știe de existența mea. Se căsătoriseră pe vremea când erau amândoi studenți. Doi ani mai târziu m-am născut eu – dar cu mult timp inainte ca mama mea să știe că e gravidă, a făcut greșeala să-l părăsească pe tata și să plece la școala de arte dramatice din Londra. Înainte să ajungă acolo a aflat că e însărcinată cu mine. Stephen și Lucy erau prietenii părinților ei, așa că m-au adoptat. Tatăl meu și cea de a doua soție a lui – într-adevăr o drăguță – au vizitat-o pe mama și pe Mark chiar înainte ca mama să se îmbolnăvească.

Doamna Tankerville se strâmbă și spuse încet:

– Asta seamănă foarte mult cu unul din rolurile pe care le-a jucat Philippa Meredith la televizor.

Faith scoase din poșetă certificatul de căsătorie al părinților ei. Îl puse în fața doamnei Tankerville. Peste câteva momente plecă, știind că închisese un capitol din viața ei.

Nu se grăbi să meargă spre sud. Îi era teamă ca nu cumva visul ei de a fi întâmpinată ca o fiică iubită să rămână la stadiul de vis.

Întotdeauna îi plăcuse Christchurch și pentru prima dată avea la dispoziție oricât de mult timp dorea ca să-l exploreze.

Își lăsă mașina în parcarea motelului și se duse la recepție. Proprietarul zâmbi și îi dădu un teanc de scrisori.

– Se pare că prietenii tăi îți urează bun venit în Dunedin. Mult noroc! O să te conduc la camera ta acum.

Faith își luă cina înainte să se uite printre scrisori. Nu se așteptase la atât de multe răspunsuri și va lua o decizie mai bună cu stomacul plin.

Era o scrisoare de la o firmă căreia i-ar fi trebuit un corector – dactilograf... ei bine, asta știa să facă și era bine plătită, dar era tocmai în oraș. O scrisoare era de la ziarul Central Otago – prea departe de Dealul Spiritelor. Câteva erau cu posturi banale de dactilograf. Pe plicul ultimei scrisori era trecut un nume Maori bizar. Era în estul orașului Otago. Era cu siguranță zona pe care o căuta. Pulsul ei se acceleră. Dacă era cât de cât acceptabilă, va vedea. Banii nu contau. Deschise plicul.

Era de la două doamne, doamna C. Fitzherbert și doamna H. Pomeroy. Faith râse. După cum ar fi spus doamna Tankerville... cu siguranță acele nume datau din 1066!

Nu trebuia să se aștepte la nimic prea ideal. Dar era.

„Dragă Meredith Charteris, când am văzut anunțul tău în ziar, am simțit că a fost într-adevăr răspunsul la rugăciunile noastre. De multă vreme ne gândim să ne redactăm istoria familiei. Avem recorduri autentice – cu unele încurcături șocante, trebuie să mărturisesc– ale

familiei noastre, care a venit în John Wickliffe în 1848, a trăit în portul Chalmers și Dunedin la început, apoi a cumpărat pământ aici. Familia MacIntyres este originară din Loch Etive. Tatăl nostru a fost James MacIntyres, fiul primului colonist. Gospodăria este cea originală, construită peste prima colibă din iarbă și o va moșteni nepotul nostru când noi vom muri. El cultivă pamântul, a văzut anunțul tău și ne-a sugerat să-ți scriem.

Este loc suficient pentru dubița ta, deși noi credem că ți-ar fi mai cald în casă. Avem un birou foarte bine mobilat în care poți să lucrezi. Dacă vei accepta oferta noastră, am fi încântați.

Poate vrei să vii să vezi locul, și pe noi, înainte să ne decidem, așa că poate ne vei suna la numărul de deasupra dacă ești interesată.

Sperăm să ne trimiți vești repede,

Cu sinceritate,

C. Fitzherbert și H. Pomeroy."

Faith se hotărî să nu piardă timpul. Era atât de perfect, încât se temea ca nu cumva cineva să le facă pe bătrâne să se răzgândească dacă nu se grăbește. Poate unii membri din familie să sugereze că pot să facă ei asta, pentru a economisi bani. Chiar dacă se părea că nepotul era de acord cu asta. Dădu telefon.

Răspunse doamna Pomeroy:

– O, ești fată. O, suntem atâ-t de fericite în privința asta. Iartă-ne că am început scrisoarea „Dragă Meredith Charteris", dar chiar dacă știm că e nume de fată, am cunoscut doar bărbați pe care îi chema așa până acum și suntem atât de nerăbdătoare să începem această aventură, și nu am vrut ca un bărbat să se simtă jingnit dacă îi spunem „domnișoară". Deci nu te-a deranjat, nu-i așa, draga mea? Ai o voce atât de frumoasă și de tânără, va fi minunat pentru mine și pentru Chassie să avem pe cineva atât de tânăr în casă.

Faith se simți amețită, dar reuși să spună da, știa la ce se referea, și era diferit acum și bineînțeles că nu o deranjase să-i spună „Dragă Meredith Charteris" și dacă ei ar ...

Doamna Pomeroy i-o luă înainte:

– Dacă am vrea să ne suni cât mai repede posibil? Da, dragă, am vrea. Din moment ce era o adresă de hotel, probabil că nu ești prin zonă, așa că adu-ți și dubița cu tine mâine, ca să ne apucăm de treabă cât mai repede posibil. Chassie și cu mine am dus o viață puțin cam plictisitoare până acum, așa că abia te așteptăm. Întotdeauna spunem că ne-am putea trezi într-o dimineață într-o altă lume și nu ne-am putea ierta dacă nu am avea istoria scrisă. Ar fi un regret enorm. I-am spus lui Gareth că trebuie să iau o hotărâre de Anul Nou cu nouă luni înainte, așa că el a spus pentru numele lui Dumnezeu, răspunde la anunțul ăsta și pune-te pe treabă, că era o șansă unică în viață, și că orice s-ar întâmpla să nu-l îndepărtez pe acest om zăpăcindu-l prea mult la telefon. Așa că nu trebuie să vorbesc prea mult sau va crede că te-am speriat făcând exact ceea ce el mi-a zis să nu fac. Pe la ce oră poți veni?

Faith își simți respirația tăiată, așa cum probabil se simțea și doamna Pomeroy, deși nu părea. Ce norocoasă era că ei nici nu se gândeau că ea nu va accepta postul.

– Da, voi veni mâine dimineață. Am o hartă. Voi ajunge probabil în jur de ora zece.

Îi dădură instrucțiuni cum să ajungă și realiză că era foarte aproape de acel loc. Aproape strigă de fericire când îi spuseră că trebuie să întoarcă la semnul cu Capul Spiritelor, apoi a treia intrare la stânga, după ce trece de viaduct.

– Asigură-te că e a treia intrare. Are o piatră de marcaj colorată. A patra șosea duce către Lilac Bend și Capul Spiritelor propriu-zis. O, va fi minunat să fii cu noi! Simțim lipsa celor tineri. Ar fi mai bine să te avertizăm că te vom înnebuni de cap!

Faith reuși să spună:

– Ei bine, asta e cea mai bună metodă să obținem informații. E teribil când ajungi într-un loc să culegi informații și-i găsești pe toți tăcuți și rezervați. E ca și cum ai încerca să scoți sânge dintr-o piatră.

– Ei bine, noi nu suntem așa, spuse doamna Pomeroy fericită.

Faith era sigură de asta. Dacă erau la doar două mușii depărtare de Capul Spiritelor, era aproape sigură că își va întâlni tatăl, și va auzi totul despre el.

Era o dimineață minunată observă ea în timp ce conducea.

Ajunse la semn din nou. Nici un indiciu de vreun nume Maori, totuși. Își simțea pulsul ridicat. Văzu numele Puketaipo... acesta era numele moșiei. Erau mai multe garduri vii decât garduri din sârmă, și erau frumos aranjate, cu mașina fără nici un dubiu, dar tot mai aducea aminte de o zi în care viața era lejeră și mâna de muncă ieftină. Faith nu putu să vadă nici măcar un loc unde să fie fân, ci doar căpițe. Ce paradis ar fi acest loc pentru un pictor. Cu siguranță, acești oameni cred în păstrarea tradițiilor trecutului. Presupuse că nepotul era și el mai în vârstă, probabil rezistent la schimbări.

Luă o curbă și văzu găini în afara țarcurilor, lăsate libere. Era obișnuită să observe aceste lucruri după antrenamentele cu Stephen.

Mai depăși câteva bariere pentru vite și ajunse într-o grădină a trecutului unde, așa cum spunea Goldsmith: „o vară de mult trecută încă mai întârzie".

Moșia era frumos întreținută; construită pe calcarul din North Otago, era văruită în alb, avea lucarne și frontoane ciudate pe aici pe colo, într-un stil întâmplător armonios conturate cu negru. Drumul se ramifica în fața casei, ducea către spatele acesteia, loc mult mai potrivit pentru o dubiță.

Conduse până la o porțiune mare de piatră, dar în fața ușii din spate făcută din cărămidă cu model în zigzag. Ușa se deschise imediat și ieșiră două fețe nerăbdătoare care arătau mai tinere și mai prezentabile decât se așteptase. În timp ce ieșea din mașină și se apropie de ele își dădu seama că aveau într-adevăr în jur de optzeci de ani, dar păreau că aveau doar șaptezeci.

O luară de mâini iar ochii le străluciră: amândouă aveau păr alb, frumos aranjat, dar una, doamna Pomeroy, a aflat mai târziu, avea ochi blânzi, căprui, iar doamna Fitzherbert avea ochi limpezi, albaștri.

Pentru moment, nu putu să-și dea seama cine și ce spune.

– Ce drăgălașă ești fetițo ... și chiar frumoasă aș putea spune! Faith se întrebă de ce era important acest lucru!

– Și atât de talentată. Draga mea, ești într-adevăr răspunsul la rugăciunile noastre. Nu suntem obișnuite să amânăm munca, dar nu am știut de unde să începem. Atât de mult material iar noi nu știm să dactilografiem. Iar dragul de Gareth ne-a spus că era sătul de flecăreala noastră de fiecare dată când umblam prin comorile familiei și că ar fi dispus să îl plătească pe domnul Meredith Charteris numai să nu ne mai audă spunând: „ Ar trebui să facem ceva cu aceste dovezi până ce nu e prea târziu". Un băiat atât de bun, și e atât de păcat că nu s-a căsătorit niciodată.

Faith zâmbi în sinea ei. Avusese dreptate. Acest Gareth ar putea avea șaizeci de ani și în ciuda celor spuse de mătușile lui, se simțea foarte bine ca burlac.

Bătrânele doamne știau foarte bine să facă afaceri. Spuseră că știau că salariile sunt mari dar ele ar vrea să plătească în mai multe sume mai mici plus încă ceva care să compenseze faptul că trăia atât de departe de oraș. Că ar avea un cuib de ouă pe care ar vrea să-l folosească pentru asta. Spuseseră acestea nerăbdătoare gata să încheie afacerea.

Faith spuse:

– Aș vrea să vă spun ceva. Nu depind de acest serviciu. Este un proiect care îmi place. În asemenea împrejurări, îmi pare a fi o vacanță. Vedeți, autorul căruia i-am fost secretară a fost tatăl meu și...

Doamna Pomeroy o întrerupse:

– Doar nu Stephen Charteris? Da? O, nouă ne plac cărțile lui și nepotului nostru la fel. Le avem pe toate... uite, în partea îndepărtată a șemineului. Cât de îndurerate suntem de moartea lui. Draga mea, îmi pare rău.

Faith reluă controlul conversației.

– Așa că vedeți, încă nu depind de câștigurile mele. Titlurile de autor ale tatălui meu ar trebui să-mi mai aducă bani o perioadă. Mi-a lăsat ceva de muncă. Autobiografia lui, de fapt, pe care o pregătise, dar mi-a spus să aștept o perioadă până să o public.

Ezită. Cele două capete albe aprobară.

– Asta e de înțeles. Trebuie să fi avut un anumit motiv. Nu trebuie să te explici, draga mea, continuă.

– Așa că aș vrea un asemenea post pentru vreo câteva săptămâni, și aș putea să privesc asta ca pe o vacanță. Deci, o să accept un salariu minim.

Surprinzător, la asta se gândiseră și ele, se uitară una la alta și aprobară. Apoi, Chassie spuse:

– Am învățat în viața noastră lungă, să ne dăm seama când cineva este sincer. Tu așa ești. Nu vom insista cu un salariu mai mare, dar ca să compemsăm, poți să stai cât vrei.

Faith le zâmbi iar ochii ei cenușii străluciră. Chassie spuse:

– Dumnezeule, îmi amintești de cineva. Mă întreb de cine. O, bănuiesc că am văzut atâtea poze de-ale tatălui tău pe copertele sale, încât el trebuie să fie.

Faith spuse un adevăr pe care ele nu îl vor ghici niciodată:

– Da, mi s-a spus că semăn foarte mult cu tata.

Adăugă:

– Ar trebui să vă spun că nu mi s-a spus niciodată Meredith. Am crezut că va suna mai bine la afaceri. Am un nume puțin mai demodat, al doilea nume, Faith. Vreți să mă numiți așa?

Efectul a fost uimitor. Ochii căprui se întâlniră cu cei albaștri, și amândouă perechile se umplură de lacrimi. Râseră, puțin tremurat. Apoi Chassie spuse:

– Va însemna foarte mult pentru noi. Am avut o soră mai bătrână, pe care am iubit-o foarte mult. Noi eram gemenele. Ea era Faith. De aceea, părinții noștri, puțin mai sentimentaliști în acele vremuri, ne-au numit Hope și Charity.

Faith spuse repede:

– Dacă vă trezește remușcări, mă voi mulțumi cu Meredith.

Își scuturară capetele.

– Nu, a murit de atât de mult timp, încât nu ne-a mai rămas nici un fel de supărare. Chiar ne-ar plăcea să auzim acest nume din nou prin casă. Ne vom aduce aminte de multe lucruri minunate.

Hope spuse, ridicându-se:

– Hai să bem niște ceai. Sper să ai un apetit bun. Nouă ne place să gătim mesele. Nu-ți vom arăta unde este camera ta, încă.

Se uită repede la Chassie, care o aprobă și spuse:

– Da, Hope, trebuie să stea în camera lui Faith. E puțin mai demodată decât camera de oaspeți, dar noi credem că o să-ți placă.

Brusc, lui Faith îi veni un gând. Ar putea această de mult apusă Faith, o amintire atât de dragă acestor două femei, să fie acea Faith după care tatăl ei să vrea să o numească? Era foarte probabil să fie așa. Se părea că mai sunt doar două case după aceasta. Lilac Bend și Capul Spirirelor, sau Dealul Spiritelor, oricare ar fi fost numele, erau pe drumul de pe care ieșise pentru a ajunge la Puketaipo.

Hope adăugă:

– Faith și soțul ei au murit în 1918.

Faith memoră asta. Atunci, nu se putea ca ea să poarte numele ei. Poate era doar o coincidență, sau Faith era un nume obișnuit în zilele acelea și e posibil să fi fost un nume foarte utilizat de cei din familia Morlands. Cu siguranță, va afla asta în timp. Aceste mori stricate vor dezvălui istoria acestui district la fel de bine ca istoria familiei MacIntyres.

Află că nepotul burlac era plecat pentru câteva zile. Participa la niște vânzări în piața Addington din Christchurch și urma să primească o nouă mașină în Oamaru pe drumul spre casă.

Chassie spuse:

– Va fi foarte surprins să te găsească instalată aici. Ne-a arătat anunțul și ne-a spus că dacă suntem suficient de norocoase să te angajăm, sub nici o formă să nu te lăsăm să te instalezi în casă până nu se întoarce el acasă – gândindu-se că ești un bărbat bineînțeles. Probabil s-a gândit că vom fi ucise în paturile noastre și argintăria furată. Ce surpriză va avea!

Faith se gândi că probabil va fi un șoc. Un burlac bătrân și morocănos s-ar putea să nu vrea ca o altă femeie să-i invadeze casa.

Hope râse:

– Foarte bine că e plecat. Un băiețel va veni la noi din Oamaru, fiul vecinului fiicei mele. Fata mea ar fi trebuit să-l ia când mama lui a născut, dar ea și-a rupt coloana, așa că noi am spus trimite-l aici. Tatăl său îl aduce acum.

– Nepotului tău nu-i plac copiii?

– O, ba da, și se poartă foarte frumos cu ei. El zice că trebuie să mai avem și noi copii mici pe aici, mai devreme sau mai târziu. Dar la țară nu e ca la oraș. Nu trebuie să ai tot timpul grijă de ei prin trafic.

Faith își făcu o opinie. La țară erau izvoare și lacuri, tractoare și tot felul de pericole. Dar nici unul dintre ele nu avea o legătură cu ea.

Și aici greșea. Două zile mai târziu află de ce. Benji era un îngeraș cu părul alb, cu un fel de a fi adorabil, și care s-a dovedit adaptabil, dar care avea de asemenea, un dar rar de a face tot timpul probleme.

Astăzi, ea avea grijă de el, pentru că cineva din partea cealaltă a drumului principal sunase și le chemase pe Hope și pe Chassie să o viziteze după-amiază, pentru că venise un vechi prieten din școală.

– Nu îndrăznim să-l luăm pe Benji, spuse Chassie. Sunt foarte mândri de casa lor. E nou stil de casă, care încă nu avea nici o zgârietură pe ea. Ar fi foarte frustrant pentru Benjie. Ia-ți o după amiază liberă, copilă dragă, și ia o pauză de la căutatul greoi prin acele vechi jurnale.

Să-l distrezi pe Benji era o sarcină cu normă întreagă. Spre marea ei surpriză, după ce le-a făcut din mână doamnelor care plecau cu mașina, s-a așezat și a urlat non-stop timp de douăzeci și cinci de minute. Într-un moment de neatenție, Faith își prinse piciorul într-o sârmă, alunecă, se lovi la față, într-un capăt ascuțit. Benji se opri din plâns doar ca să urle de bucurie. Faith își scoase piciorul cu grijă, își șterse sângele de pe zgârieturile de pe față, o trecură fiori și decise că o meritase.

După această întâmplare, Faith începu să se distreze. Îl duse să se dea pe topogan pe o căpiță de fân pe jumătate consumată, ceea ce nu îmbunătăți nici imaginea ei, a lui Benji, sau a căpiței; îi făcu vânt pe un leagăn făcut dintr-un cauciuc suspendat de un gigantic arbore până ce-i amorți umărul, s-au jucat de-a prinselea printre toate livezile, au strâns ouăle mai devreme decât trebuia... el scăpase doar patru... unul dintre ele direct pe pantalonii albaștri ai lui Faith; În timp ce se întorceau acasă, Benjie o luase de-a dreptul prin livadă și ajunse înaintea lui Faith, exact într-un mare noroi de partea cealaltă a fermei.

Urletele izbucniră din nou, părul său alb arăta de parcă ar fi fost înmuiat în smoală, jacheta albastru deschis, ca și pantalonii, erau murdari. Faith îl ridică brutal în sus și dădu drumul la găleți.

Nu îndrăznea să folosească baia. Spălătoria, una modernizată și mică, dădea în bucătărie și avea un tub din metal lângă mașina de spălat. Întoarse robinetii.

Faith îl legănă pe Benjie cel năzdrăvan, îl puse pe piciorul ei, se uită disperată după ceva care să șteargă ce era mai rău, nu văzu nimic, decise că detergenții sunt prea puternici pentru pielea fragedă, luă un pachet de săpun și-l turnă în mașina de spălat. Până ce să-l pună pe Benjie înăuntru, cu haine cu tot, acesta practic nu se mai putea vedea din cauza bulelor.

Faith își vârî mâinile printre bule și începu să-l dezbrace de haine. Zgârieturile începură să o usture. Ea îl imploră:

– Te rog, dragul meu, nu mai țipa. Nu vreau să te omor, doar vreau să te curăț!

În mod miraculos, Benjie se opri din zbierat și în tăcerea care urmă se auzi o voce din spatele ei:

– Tu cine ești?

Se întoarse și văzu în ușă un bărbat tânăr, înalt și masiv, lat în umeri, șaten. Era foarte nervos. Nervos? Sau doar cu sprâncenele încruntate.

Înainte ca ea să poată răspunde, el vorbi din nou.

– Nu-mi spune că tu ești domnul Meredith Charteris? Și că ai adus o întregă familie în dubiță? Cu siguranță, am făcut o greșeală când le-am arătat anunțul ăla. Uită-te în ce hal arată locul ăsta!

Aruncă o privire peste dezordinea indescriptibilă și adăugă:

– Să înțeleg că tu ești cea care a lăsat două găleți în mijlocul drumului. Le-am adunat eu. Nu au îmbunătățit deloc noul meu Valiant. Sau atitudinea mea.

În acel moment, Benji ieșind din spumă și plin de noroi, strigă de fericire:

– Gareth... Gareth... vrei să mă plimbi cu noua ta mașină? În curând voi fi suficient de curat!

Sprâncenele se încruntară și mai mult, iar ochii încercară să privească dincolo de spumă și să facă o corelație între acest cap fără trup și cineva pe care îl cunoștea.

– Doamne Dumnezeule, e Benjie! Ajută-ne Doamne... atunci, tu cine ești?

Faith știa că arăta rău și asta o înfurie. Nu voia să fie neprietenoasă, așa că spuse, încercând să arate cât mai bine:

– Eu nu sunt domnul Meredith Charteris. El nu există. Eu sunt Meredith Charteris. Până și mătușile tale au știut că poate fi vorba de o femeie. E un nume de femeie, la fel de bine ca și al unui bărbat, ca și alte nume... Jocelyn, Hilary, Evelyn, Beverly. Nu se fac discriminări!

Benjie profită de această diversiune pentru a aduna cu ambele mâini cât mai multe bule și să le arunce spre ei. Coborâră spre mașina de spălat, spre uscător, către congelator, către Faith și bineînțeles pe podea.

– Benjie! spuse noul venit pe un ton foarte autoritar, ajunge. Lasă-mă să vorbesc cu Meredith Charteris fără întreruperi.

– Nu o cheamă Meredith, spuse Benjie. Ci Faith. Așa i-au spus mătușa Chassie și Hope. E mai ușor de pronunțat.

– Faith! spuse Gareth. Spune-mi, știau că te cheamă Faith înainte să te angajeze?

– Ei bine, da. Le-am spus când am vorbit la telefon.

– Nici nu mă miră că te-au angajat. Faith, Hope și Charity, din nou! Dumnezeule mare!

Ea spuse rece:

– M-au angajat să fac o treabă, nu după numele meu. Am recomandări foarte bune. Am acceptat să am grijă de Benjie doar pentru că ele au plecat în vizită.

Se uită cu atenție la copil.

– Ei bine, cu siguranță te-au supraapreciat. Păcat că nu au angajat și o secretară care să știe cum se îngrijește un copil. Cu siguranță, l-ai lăsat să-și facă de cap, nu-i așa?

– Nu avea nevoie de permisiunea mea, spuse Faith pe un ton critic, deși suna copilărește să dai vina pe un copil de patru ani. Asta o făcu mai furioasă ca niciodată, așa că adăugă:

– Și domnule MacIntyre, în loc să fiți atât de critic, poate că ați fi mai de folos dacă v-ați duce sus, în camera lui Benjie, să-i aduceți niște haine curate. O, sunt câteva și pe cuierul din bucătărie.

El se strâmbă.

– Da, dar de ce nu te-ai înarmat tu cu schimburi înainte să-l pui în mașina de spălat? Nu știai că voi apărea în scenă.

Ea își pierdu răbdarea.

– Întrebă-te tu de ce! Ar fi distrus covoarele frumos colorate dacă aș fi adus în casă tot noroiul ăsta. Benjie m-a umplut și pe mine din cap până în picioare.

Zâmbi larg:

– O să-ți aduc eu. Și apropo, nu sunt un MacIntyre. Eu sunt Gareth Morgan.

În timp ce spuse asta, Benjie scoase un strigăt groaznic, întrucât se frecase la ochi iar acum îl ardeau din cauza săpunului, așa că Faith nu auzi corect ceea ce spuse. Ea spuse albindu-se:

– Ai spus Morland? Ești...

Din fericire, el interveni:

– Nu, nu Morland, Morgan.

Faith răsuflă ușurată, gest pe care nu reuși să-l suprime la timp, iar el o privi mirat.

– Dar Morland e numele tatălui meu vitreg. Ni se confundă numele deseori. Probabil că nu ești la curent cu situația de aici. În curând, vei

încerca să scrii istoria familiei. Eu lucrez această parte a moșiei, tatăl meu cealaltă parte – la Lilac Bend, cealaltă casă. El și mama sunt încă în Canada, în vizită la niște rude de ale mamei. Chass și Hope sunt mătușile tatălui meu vitreg. Benjie, încetează cu țipetele.

Își scoase batista și șterse cu grijă ochii lui Benjie.

– Acum, stai liniștit. O să aduc eu hainele, domnișoară Charteris.

Dispăru. Faith rămase înmărmurită. Hope și Chassie nu erau vecinele tatălui ei. Erau mătușele lui, așa că și mătușile ei. Asta însemna că Gareth era fratele ei vitreg! Dacă s-ar fi uitat cu mai multă atenție în povestioarele familiei, ar fi aflat asta. Nu era o proprietate Morland, era MacIntyre. Ce mai complicație! Acum, dacă ar fi spus că este fina Philippei, s-ar fi întrebat de ce nu a spus asta de la început.

Era pe proprietate, dar tatăl ei era tot la mii de mile distanță. Ar putea să termine această sarcină până când s-ar întoarce el. Nici o altă casă nu era vizibilă de aici. O, dacă ar fi realizat că această casă făcea parte din proprietatea tatălui ei! Tatăl ei probabil că era fiul surorii lui Hope și Chassie. Încă nu auzise nimic de ea. O, dacă numele de pe acea tăbliță de la intrare ar fi spus Dealul Spiritelor, ar fi știut, și s-ar fi întors, ar fi inventat o scuză. Simți că și-a făcut intrarea într-un mod josnic. Era un lucru să accepți un post la un vecin, și altceva să le invadezi casa.

Începu să-l șteargă disperată. Părul era acum mai rezonabil, mai curat. Luă un prosop, îl întinse pe masă și-l ridică, și începu să-l șteargă pentru a scăpa de spuma de la săpun. Stătea acolo, evident gol, spuma aluneca de pe el, când Gareth Morgan se întoarse cu o grămadă de haine și două prosoape.

Părea că s-a mai înmuiat puțin, pentru că se pare că-i plăcuse ideea de a-l spăla pe Benjie în mașina de spălat. O ajută, aranjându-i cu mai multă grijă părul lui Benjie.

– Acea groapă e acolo de săptămâni. A început să miroasă urât. Chiar pute. Și tu la fel.

Faith roși.

– Ei bine, dacă ai vrea să-l ții departe de probleme câteva momente o să fac și eu o baie.

El observă roșeața și spuse amuzat:

– Am vrut să fie o glumă, așa că nu trebuie să te comporți ca acele femei prostuțe din reclame când li se spune că au o respirație grea. Sunt fermier, la urma urmei. Am căzut într-o balegă chiar săptămâna trecută. Ar trebui să-ți dezvolți simțul umorului dacă ai de gând să mai stai pe aici o perioadă de timp.

– Simțul umorului nu a fost niciodată o problemă, spuse ea jignită, își scoase papucii și se duse sus.

– Nu-ți face griji, Gareth, îl auzi pe Benjie consolându-l în timp ce urca. E supărată pe mine.

Intenționa să apară din nou în fața lui foarte bine îmbrăcată. Se îmbrăcă într-o rochie gri-metal cu guler alb cu mâneci decorate, pantofi negri, își perie părul șaten scurt până ce străluci, se machie foarte puțin, dar foarte frumos, și singura tentă de culoare era la gâtul ei, o fundă de culoarea cireșei.

El fluieră în timp ce ea intra în bucătărie, unde el ungea unt pe niște prăjituri.

– Acum pot să spun că ai fost într-adevăr secretara unui autor.

Faith spuse:

– Mătușile tale...

– Mătușile tatălui meu, o corectă el.

Ea suspină.

– Mătușile tatălui tău m-au întrebat dacă nu am fost secretara lui Stephen Charteris. Am fost. De asemenea, a fost și tatăl meu. Te asigur că am experiență. El spuse:

– Ar trebui să fii, dacă ești o Charteris. Exactitatea lui e uimitoare. Poate că tu ai fost responsabilă de asta.

– Pentru o parte din munca lui, recunoscu ea. Așa a vrut să mă vadă.

Gareth Morgan se întoarse către Benjie.

– Te vei așeza la masă, tinere. Nu te vei plimba cu o prăjitură cu gem peste tot ca să murdărești canapelele și fotoliile. Uite așa, poftim și laptele.

Se descurca mult mai bine cu Benjie decât o făcuse ea.

El turnă ceai. Probabil o considera o novice în ceea ce privește aptitudinile de gospodină. Îi va arăta ea.

Mușcă dintr-o prăjitură și-i dădu o ocazie:

– Mm, ce bune sunt! Și sunt proaspete, nu dezghețate. Altele stau bine la gheață, dar mie îmi plac prăjiturile proaspete. Le-au făcut înainte să plece?

– Nu, eu le-am făcut după prânz.

– Foarte bune! Îi trecea supărarea.

Faith spuse:

– Până acum am avut de a face numai cu documente de-ale pionierilor – de fapt documente de dinaintea pionierilor. Căutam documente care spun de unde descinde familia MacIntyre. Am aflat că dețineau pământ în Kintyre, și în jurul Lacului Etive. Nu mă miră că, văzând că este un lac cu deschidere la mare, s-au așezat aici. Încă mai caut strămoși în Scoția. Nu mi-am dat seama că această zonă face parte din moșia Dealul Spiritelor. Era un nume Maori la poartă.

El zâmbi larg:

– Același lucru, Puketaipo. Puke înseamn deal, Taipo înseamnă spirit. Aceasta este chiar reședința moșiei Dealul Spiritelor.

Ea clipi.

– O, am știut întotdeauna că Poke înseamnă deal, dar am crezut că Tipua a fost un spiriduș.

– Este, dar are și alte înțelesuri. De asemenea, poate să însemne străin și diavol, dar spiridușul nostru este unul bun.

Ea spuse, precaută:

– S-ar putea să par băgăreață, dar încerc să scriu istoria familei. Cum se face că este condusă de Morland și nu de MacIntyre?

– Ei bine, tata, tatăl meu vitreg, este singurul bărbat din familie, din descendenții MacIntyre. Este fiul lui Prudence MacIntyre și al lui Robert Morland. Hope și Chassie au avut fiice, iar ele la rândul lor nu au fii. Prudence și Robert s-au retras în Oamaru acum, dar au locuit aici când mama mea s-a căsătorit cu Julian Morland și le-au construit o casă numită Lilac Bend, undeva mai sus de Capul Spiritelor. Nu poți să o vezi de aici. Este și casa unui cuplu căsătorit de asemenea acolo. Mai am două surori. Eu sunt cel care trebuie să se îngrijească de fermă după ce tata se va retrage pentru că nu are copii, dar mai e multă vreme până atunci. Nu e bătrân. Am promis că fiul meu va purta numele MacIntyre, ca al doilea nume. De aceea, sunt bucuros că istoria familiei va fi în sfârșit scrisă, pentru că ceea ce este scris e indestructibil. O carte durează.

Un sentiment ciudat o trecu pe Faith.

– Pentru că tatăl meu nu are proprii lui copii.

Dar are, are! Are o fată. Oricum, astea ar fi cuvinte pe care niciodată nu va îndrăzni să le folosească.

Benjie terminase. Faith îi șterse degetele, și-i dădu voie să se dea jos de pe scaun. Începu să se joace domino pe podea.

Dintr-o dată, Gareth Morgan o privi direct în ochi.

– Mă bucur că preferi să ți se spună Faith în loc de Meredith.

Părea puțin uimită.

– Doar pentru că știai că e un nume de bărbat?

– Nu. Uite, cred că ar trebui să-ți spun. Presupun că tu, ca marea majoritate a oamenilor, te uiți la „Familia Pengarth din peninsulă"? Nu auzi când ea își ține respirația pentru că verifică asta imediat ce se întâmplase.

– Atunci, cred că o cunoști pe Philippa Meredith, care joacă în serial și care probabil știi că a stat în Anglia mai bine de douăzeci de ani, dar știi că e originară din Noua Zeelandă?

Ea aprobă.

– E o actriță foarte bună – trebuie să recunosc asta. Dar a fost prima soție a tatălui meu vitreg și l-a tratat foarte crud. Tata e un om foarte bun. L-a rănit foarte tare. L-a părăsit pe el și Noua Zeelandă pentru că voia o carieră. Nu ar fi trebuit să se căsătorească cu un fermier. Anii care au trecut după ce l-a părăsit trebuie să fi fost groaznici. Apoi el și mama mea s-au căsătorit. Și tatăl meu fusese fermier, dar nu unul atât de muncitor ca Julian Morland. Mama făcea toate sacrificiile pentru noi. Tatăl meu a pierdut ferma din cauza băuturii și a curselor de cai, tot pachetul. Apoi a murit. Viața a început din nou pentru mama mea când s-a căsătorit cu Julian Morland. Avea un scop în viață. Și acesta era să-l ajute pe el să recupereze timpul pierdut în singurătate, pentru tot ceea ce a suferit din cauza Philippei Meredith. Dar, dintre toate, acest serial este cel mai popular serial tv dintre toate. Nu-i așa?

Faith dădu din cap, în semn de aprobare. Buzele ei erau prea înghețate pentru a mai putea rosti cuvinte.

– Îți imaginezi cum a fost? De două ori pe săptămână frumoasa soție a tatălui meu apărea mândră pe ecranul televizorului! Intra chiar în sufrageria noastră. Când a început, surorile mele erau acasă. Toată lumea vorbea despre acest nou serial. Scenele frumoase. Mama și tata ne lăsau impresia că nu le pasă. Am adus și fetele, am avut o discuție și apoi le-am spus că ar fi dureros pentru amândoi, și dacă e așa, fetele erau dispuse să nu se uite nici ele.

– Cred că teatrul pe care l-au jucat mama și tata atunci, îl întrec cu mult pe cel al Philippei Meredith. Nu ai nici cea mai vagă idee cât de normal a sunat. Tata ne-a spus că era ceva ce i se întâmplase cu mult timp în urmă și era ca un vis în noapte. Mama a spus că se simțea atât

de în siguranță în fericirea lor și în dragostea tatei, încât nimic pe lumea asta nu ar putea să-i distrugă. Că pe ecran Philippa Meredith nu însemna nimic pentru ea. Îmi aduc aminte că surorile mele au fost atât de încântate. Simțeau că această poveste de dragoste reală întrecea orice mai văzuseră ele până atunci la televizor. Mi-e teamă că nu am fost atât de impresionat. Am văzut-o pe mama când se prefăcea și înainte, când tatăl meu trăia și era extrem de îngrijorată – câteodată chiar frică – foarte deziluzionată. Cu toate acestea în fața noastră era foarte fericită, atât de filozofică.

– Nici măcar nu îndrăzneam să evit programul. Mama și-ar fi dat seama cât de tare uram farmecul Philippei Meredith și vitalitatea ei. Dar evitam să arăt asta prin orice mijloace posibile. Dar acum ea e moartă. S-a terminat. Când am auzit anunțul la televizor și am citit afișele din ziare, m-am bucurat. Voiam ca mama mea să aibă o viață fără femeia aia din trecutul soțului ei care-i stătea mereu în umbră.

Faith se simți că și cum cineva i-ar fi prins inima într-o strânsoare puternică și acum i-o sfărâma. Își găsise mama doar când viața ei se apropia de sfârșit. Acele zile fuseseră atât de scurte, atât de prețioase. Iar acum, acest bărbat era bucuros că ea era moartă. Dar, chiar dacă o ardea ca un acid, ar putea să-i înțeleagă sentimentele.

El continuă:

– Cred că, la propria ei dorință, o scot din scenariu, că și-a făcut singură moartea pe ecran. Nu am nici o îndoială că va fi o moarte superbă. Vor scoate la iveală orice picătură de suferință din acest incident. Cred că va fi un iad pentru mama și tata.

Se uită în sus și fu surprins să vadă lacrimi în ochii cenușii de partea celaltă a mesei.

– O, scuză-mă, am exagerat puțin. Se mai întâmplă din când în când. Și tot ce am vrut a fost să te impresionez eu decât să afle ei că primul tău nume este Meredith. Ea a murit, și cu cât va fi scoasă mai repede din

scenariu, cu atât va fi mai bine. Sunt mulțumit că nu am închis doar un capitol din viață, ci un întreg roman.

Poate că Faith moștenise, totuși, ceva din talentul mamei ei, pentru că nu se dădu de gol cu nimic. Poate că Benjie o ajutase, deoarece trebuia supravegheat, pentru că îi întrerupse din conversația lor. Află că părinții lui Gareth începeau să se sature să se plimbe prin lume și nu ar fi nici o surpriză dacă ar apărea acasă.

Era aproape sigură că mama lui cea curajoasă o căutase pe Philippa Meredith și îl dusese pe Julian să o vadă.

De asemenea, realiză că ceea ce îi spuse el o făcu să se răzgândească în legătură cu planurile ei de a spune cine este. Niciodată nu va fi o amintire vie a unui trecut nefericit a doi oameni de calibrul lui Leonie și Julian Morland.

Capitolul 3

Situația se mai liniști considerabil când mătușile veniră acasă. Era inevitabil ca ele să spună:

– Ai fost băiat cuminte, Benjie?

Benjie spuse hotărât:

– Am fost un băiat foarte cuminte. Am cules toate merele și toate perele din copaci și toate ouăle din cuiburi.

Dar se uită cu o privire îngrijorată către Faith.

Ea spuse încetișor:

– Și de atunci, și Benjie și eu ne-am spălat și ne-am schimbat pentru cină.

A fost ușurată când a văzut că nepotul nu a adăugat sarcastic că merele și perele erau acum strivite sub roțile mașinii, că noul lui Valiant era acum zgâriat pe aripa dreaptă din față. Trebuia să fie recunoscătoare pentru asta.

Mătușile au povestit bucuroase despre după-amiaza petrecută de ele, repetându-i lui Gareth bârfele care circulau prin district, așa că preocuparea lui Faith rămase neremarcată. Se gândea că, cu cât termina mai repede aici, cu atât era mai bine și putea pleca fără ca vreunul dintre ei să-și dea sema de ceva. Cu toate acestea, știa că nu putea să-și

termine treaba până nu veneau acasă Loenie și Julian Morland, așa că va avea câteva amintiri, cel puțin de la tatăl ei.

Ieși din visele ei la timp pentru a o auzi pe Hope spunând:

– Aceste rațe sunt delicioase, dar felul în care Faith le-a servit aseară a fost neobișnuit.

Sprâncenele lui Gareth se încruntară repede:

– Pentru numele lui Dumnezeu, mătușă Hope, nu-mi spune că tot ea a gătit și cina de ieri? Am crezut că a venit aici ca stenograf, nu ca ajutor în casă!

Era mai mult exasperat decât amuzat. Faith simți cum i se ridică părul pe ceafă. Spuse pe un ton plăcut:

– Domnule Morgan, am pregătit ieri cina după șapte ore petrecute la birou. Dar astăzi am avut o idee inovatoare, iar Benjie pur și simplu nu se potrivea.

El spuse calm.

– Ai dreptate în privința asta... din prima clipă în care ne-am întâlnit, și vizual, nu verbal. Nu pe tine te trag la răspundere, ci pe mătușile Chassie și Hope. Vor încerca să te folosească. Sunt niște adevărate produse ale unei vârste venerabile, asta sunt ele. Hope și Charity. Te avertizez domnișoară Charteris. Deja ai fost delegată ca bucătar al acestei case, dădaca lui Benjie, și vei fi foarte norocoasă dacă vei mai ajunge vreodată să scrii istoria acestei familii.

– S-ar putea să-ți demonstrez că greșești. Nu pentru mine lucrez când stau la mașina de scris. Observ că aveți reguli foarte stricte, și pauza mea de astăzi o voi recupera la sfârșitul săptămânii când, după regula a patruzeci de ore lucrătoare pe săptămână, voi recupera acest timp pierdut.

Hope și Charity zâmbeau la auzul acestei discuții, uitându-se la nepotul lor prin alianță cu ochi drăgăstoși.

– Faith e foarte descurcăreață. Ce dorești, draga mea?

– Carnețelul meu. O, și agenda telefonică va fi suficientă. El este o schiță preliminară a personalității mamei voastre. Îi arată personalitatea mult mai bine decât fotografiile. O altă dimensiune. Cât de amuzantă trebuie să fi fost! Olivia MacIntyre este acum la fel de reală pentru mine la fel cum este și pentru voi.

În timp ce scria cu repeziciune, puse carnețelul lângă farfuria ei și surprinse o anumită strălucire în ochii lui Gareth Morgan. Ceva care nu era foarte ostil.

Păcat că Hope și Chassie continuară cu cicăleala. Faith, îl informară ele pe Gareth, nu era una din acele femei care stăteau până noaptea târziu și dormeau până la prânz. Îi plăcea să se trezească devreme, să înceapă ziua bine. Ea insistase să-și folosească dubița ca loc de studiu, astfel încât casa să nu fie acoperită cu poze vechi, scrisori, jurnale, păreri personale.

– A găsit niște lucruri atât de fascinante, și unele obiecte – seul, frânghia, cataramele de la cizme, voalurile. E atât de atentă la detalii. Deja are o listă foarte lungă cu lucrurile pe care trebuie să le verifice la biblioteca din Dunedin și la Muzeul Coloniștilor. Și ca să afle toate astea, în ciuda tuturor cunoștințelor în privința asta, îi place să se îngrijească și de casă și asta e minunat.

Faith simți că țipă. Sunase atât de perfect, și știa că nu se va opri numai la atât. Când fusese mică, a fost la fel de leneșă ca acest copil de lângă ei, dar Lucy, prin modul ei blând de a fi, a fost o persoană care credea în reguli, insistând ca ea să se descurce cu toate treburile zilnice.

– Atunci, tu vei fi stăpânul lor, Fayth, niciodată nu te vor controla. Controlează tendința de a renunța la serviciile care nu-ți plac. Termină-le repede iar celelalte vor veni de la sine.

Acum, Faith nu voia să se gândească la toate lucrurile la care nu era bună și spuse, în schimb, încetișor:

– Asta a sunat ca și cum ați încerca să mă vindeți, doamnă Pomeroy și doamnă Fitzherbert.

– O, dar chiar asta încearcă sa facă, spuse Gareth, acceptându-și porția de desert cu glazură de cremă și dude. Asta fac întotdeauna.

Ea era nerdumerită:

– Așa fac întotdeauna? Cum adică? Abia am ajuns aici.

Zâmbi larg:

– Întotdeauna încearcă să-mi vândă orice femeie care apare în orizontul Dealului Spiritelor. Pe mine nu mă deranjează, nici măcar nu le bag în seamă. Este un pericol de serviciu. Orice burlac trecut de treizeci de ani suferă de asta.

Faith simți că furia care amenința să o copleșească era gata să câștige, dar reuși să râdă calm, ca și cum ceea ce a spus i se părea și ei absurd. Vorbele îi ieșiră din gură înainte să realizeze că nu mai sunt adevărate.

– Ce lucru bun că mi-am găsit jumătatea și că sunt liberă să fac tot ce-mi doresc. Nu ești în pericol, domnule Morgan, așa că relaxează-te. Mătușile cred că-ți pierzi tinerețea aiurea. Nu e ciudat cum lucrurile se schimbă? Cândva era rolul fetelor singure să spună că o căsătorie nu era esența lucrurilor, că unele dintre ele preferau o carieră. E timpul ca voi bărbații să luați măsuri. Ați putea căra pancarte care să spună: „Jos cu mamele și mătușile care ne caută pereche. Nu toți vrem să ne căsătorim. Suntem mai înguști la minte."

Mătușile își șterseau ușor ochii cu batiste brodate.

– O, ce bucuroasă ar fi Prudence dacă ar auzi-o pe Faith! spuse Chassie. Îți aduci aminte cum vorbea și ea exact la fel? Nici tatăl nostru nu o putea potoli, și era un om priceput la argumente. Întotdeauna se mira cu voce tare, întrebându-se de unde își luase caracterul. Întotdeauna a spus că e păcat că a trebuit să se nască în Noua Zeelandă. Că dacă bunicul ei nu ar fi emigrat, ar fi fost o extraordinară avocată a poporului.

Faith vru să știe mai multe. Vorbeau despre bunica ei.

– Dar n-a ținut să aibă o carieră? întrebă ea.

Râseră.

– S-a îndrăgostit de Robert Morland – foarte tare. Fără nici un fel de resentimente. Robert e unul din aceia foarte dominatori – foarte potrivit pentru Prudence.

Faith spuse, plină de speranță:

– Vin des pe aici?

Gareth fu cel care răspunse:

– Sigur că da. Robert Morland este foarte puternic și extrem de sănătos pentru vârsta sa. A condus moșia mulți ani. Nu știu cum vom continua fără el în vremurile grele ce vor urma. Îți vor plăcea amândoi, sunt sigur.

Bucuria amestecată cu durere o copleși pe moment pe Faith.

– Cât de mult își dorea să dezvăluie legătura de rudenie cu bunicii ei! Cât de mult își dorea să-i spună lui Gareth: „ Nu sunt mătușile tale iubite, ci ale mele!"

Dar nu ar fi putut să facă asta niciodată, pentru că i-ar provoca durere lui Leonie. Leonie care luase viața distrusă a tatălui ei și a reconstruit-o. Femeia care a fost suficient de curajoasă să o viziteze pe prima soție a lui Julian, dar care acum, știind că imaginea ei nu-i va mai invada căminul de la Dealul Spiritelor în fiecare săptămână, s-ar putea simți mai liberă după un trecut nefericit. Faith nu trebuia să se dea de gol sau acest bărbat șaten va avea grijă ca ea să plece din Puketaipo înainte ca tatăl ei să se întoarcă.

Din fericire, Benjie creă o diversiune. Faith trebui să aibă grijă să nu se răstoarne castronul cu dude.

– Te ajut eu cu astea, dragule. Murdăresc foarte tare fața de masă!

Se gândi că zâmbetul lui Gareth era iritant de prietenos.

– Ei bine, te voi ierta că ai neglijat cronicile familiei pentru un astfel de desert.

Se simți foarte bine să-l contrazică:

– Nu eu l-am făcut. Mătușile tale l-au făcut înainte să plece.

Hope spuse repede:

– Dar ea ne-a spus cum se face. Am întrebat-o dacă are vreo rețetă secretă pentru noi. E atât de simplă, puțin ou, jeleu și zahăr, cu gem de zmeură sub cremă.

Benjie spuse:

– Am făcut o baie, așa că pot să am o poveste de noapte bună de două ori mai lungă? Gareth, mă duci tu în pat și să-mi povestești cum ai naufragiat pe insula Sumner, atunci când tu și unchiul Julian ați luat prânzul la Chirstchurch și barca de salvare nu mergea?

Gareth spuse:

– Sigur că da. Nu va trebui să spăl vasele, în felul ăsta.

Suspină.

– Bănuiesc că trebuie să-l culc la mine în cameră?

Se uită, nemulțumit, către mătușile sale.

– Știam eu. Ție ți se va da ospitalitate. Eu mă trezesc devreme dimineața. Oricum, dacă lungesc povestea aia, voi evita să văd serialul Familia Pengarth.

Faith ezită. Serialul mamei ei. Nu va rata nici măcar un moment din el. Speră că Benjie îl va întârzia pe Gareth pe toată durata acestuia.

Nu a făcut-o. Gareth coborî, se așeză confortabil într-un fotoliu și spuse:

– Nu a rezistat nici măcar până la partea în care ne-a răsturnat barca un val foarte mare, ceea ce înseamnă că până mâine la cinci și jumătate va dormi liniștit, când va vrea să audă și restul poveștii.

Din fericire, Hope și Charity îl făcură să tacă.

– Nu vrem să pierdem nimic din serial. E foarte frumos. Și dacă sună telefonul, tu răspunzi Gareth, la linia din birou!

El luă ziarul. Faith simți că va urla dacă va mai foșni odată ziarul, dar probabil i se spusese asta de atâtea ori, încât se opri la cititul unei pagini.

Philippa juca rolul lui Tamar Pengarth, stătea la fereastră, uitându-se cum soarele apune în oceanul Atlantic.

Fusese destul de conștientă că pe timpul scenei el își coborâse ziarul; că și el se uitase și ascultase. Probabil că și lui îi plăcuse măiestria artistică, deși ura actrița. Era bucuroasă să vadă că mătușile nu aveau astfel de inhibiții. Dar, până la urmă, ele aveau înțelepciunea și experiența vârstei.

Trebui să-și controleze dorința de a pălăvrăgi nervoasă, fiindu-i frică de comentariile care vor apărea la adresa Philippei, să nu se apuce să spună că era fiica nepotului lor dintr-o căsătorie dezastruoasă care nu a durat, dar aparent până și palavragiii au secretele lor. Faith se bucură de asta. Urmă o comedie veselă, bună, respiră ușurată. Râsul era purificator, tămăduitor. Când Faith se culcă, adormi imediat, epuizată.

Faith era încântată să se trezească în patul mătușii ei de mult moarte, dar în dimineața aceasta se trezi cu inima grea, amintindu-și că ceea ce Gareth Morgan i-a mărturisit, în legătură cu sentimentele lui, o punea în imposibilitatea de a-i mai spune tatălui ei că are o fiică.

Cât de ciudate și de puternice erau legăturile de familie.

Faith auzi voci, pași, se uită în jos și îl văzu pe Gareth Morgan și pe Benjie apropiindu-se de poarta grajdurilor. Valiantul arămiu era chiar în afara grajdurilor. Se auzi vocea lui Benjie.

– Nu trebuia să lăsăm gălețile alea în drum, nu-i așa, Gareth? Dar eram așa de uzi și de murdari. Dar data viitoare vom ști, nu-i așa?

Întâmplarea stranie de ieri îl făcu să râdă.

– Vrei să o faci din nou, Benjie? Trebuie să o avertizez pe domnișoara Charteris?

– Eu nu-i spun așa. Nu pot să spun Chart-a-wiss. Eu îi spun Faiff. Tu de ce nu-i spui la fel?

– Ei bine, nu prea are importanță. Stă aici foarte puțin timp. Acum, Benjie, poți să dai jos mizeria de pe zgârietură cu asta. Am frecat-o cu nisip aseară. Eu aduc vopseaua – ce noroc am că îmi cumpăr tot timpul puțină vopsea de culoarea fiecărei mașini pe care o cumpăr. O s-o repar la un expert când o să ajung în Oamaru data viitoare, dar asta va opri să intre rugina.

– Asta face și tata tot timpul. M-a bătut când i-am zgâriat mașina cea nouă. Bănuiesc că tu nu mă vei bate pentru că ar trebui să o bați și pe Faiff, și asta nu este posibil, nu-i așa?

– Recunosc că mi-a plăcut să o necăjesc în primele cinci minute, dar am o fire agreabilă și am iertat-o repede. Le-am spus mătușilor că s-ar putea să întârziem puțin la micul dejun. Cu puțin noroc, Benjie, s-ar putea să ne descurcăm singuri.

Faith plecă repede de lângă fereastră. Dacă sărea peste duș, reușea să se aranjeze înainte ca ei să ajungă. Păcat că mătușile nu se grăbeau să facă nimic. Spuse scurt, în timp ce se așeza:

– Fără fulgi sau omletă cu șuncă pentru mine în dimineața asta, dragele mele. Doar pâine prăjită și marmeladă. Nu sunt obișnuită să mănânc atât de mult și în ritmul ăsta nu o să mă mai încapă hainele.

Mătușa Hope chicoti:

– O, și ne plăcea așa de tare să te hrănim. Știi, draga mea, micul dejun de felul acesta se potrivește doar la oraș, dar aici la țară și la mare vei vedea că trebuie să mănânci mai mult.

– Ei bine, s-ar putea să fiu la țară, dar munca mea e tot una sedentară și nu va fi nevoie. O să fiu foarte rapidă astăzi. Ieri am pregătit notițele pentru primul capitol. O să-mi fac cafeaua de dimineață în dubiță și voi sta acolo.

Mătușa Chassie arăta ca un copil dezamăgit:

– O, tocmai voiam să-ți sugerăm să mergi cu Gareth și cu Benjie să te plimbi cu trăsura. E așa distractiv. Vrea să facă o inspecție, abia s-a întors. Nu ai fost niciodată să vezi ferma sau casa cuplului căsătorit.

Faith era conștientă că în acest moment Gareth și Benjie se spălau în bazinul de pe veranda din spatele casei.

– Sunt foarte sigură că e la fel de ocupat ca și mine, și-mi va fi recunoscător dacă nu voi accepta oferta. Prefer să explorez pe jos o perioadă. E cea mai bună metodă.

– Sau cu mine, spuse Benjie galant în timp ce intra. Îți voi arăta eu toate locurile în care nu poți să mergi.

– Cum ar fi? întrebă Faith.

– Marea gaură de pe stânci. Trebuie să te ții de mână cu cineva acolo, pentru că dacă te uiți în jos amețești. Și nu te vei putea cățăra pe copacul trăsnit.

Faith părea uimită. În timp ce intra, Gareth explică:

– A fost lovit de un fulger și e în întregime putrezit. Benjie a căzut odată înăuntru și până să-l scoatem de acolo eram și noi la fel de negri ca el.

Gareth spuse:

– Sigur ai terminat, domnișoară Charteris? Ce mic dejun!

Faith se ridicase.

– E suficient pentru genul meu de muncă. Și apropo, nu aș vrea să fiu întreruptă până nu sunt chemată la prânz. Și nu mai fi așa politicos. Se știe că bărbaților le place să ia micul dejun singuri.

Se simțea oarecum mulțumită.

Zilele treceau una după alta. Mai ales după ce Benjie plecă acasă. Primul exemplar necizelat al istoriei căpăta contur. Se gândise că Gareth era de acord cu metodele ei. Își împărțise timpul în cercetare, notițe și dactilografiere.

Primul său gest aprobator veni când el realiză că în fiecare seară încuia cea mai bună copie a exemplarului necizelat într-un sertar din fier al dubiței și aducea o copie în biroul din casă. În caz că un incendiu ar distruge unul din exemplare, spunea ea.

El intră în timp ce punea exemplarul într-un birou pus la dispoziția ei de către Chassie. Ea explică:

– Mi s-a spus că nu folosești acest birou pentru treburile fermei, că întotdeauna l-ai folosit pe cel de la geam.

El se uită la ea.

– Nu trebuie să fii mereu în defensivă. Uite, recunosc că am fost puțin cam supărat când am aflat că Meredith Charteris nu e bărbat – dar dacă ai ști ce am pățit cu...

Ea îl întrerupse:

– O, scutește-mă de detaliile cuceririlor tale. Sunt aici ca să fac o treabă, nu ca să mă implic în treburile familiei.

Se așteptase ca sprâncenele lui să se încrunte. În schimb, el râse.

– Foarte bine, pentru că așa îmi trebuie! Am fost insuportabil, nu-i așa? Și tu faci o treabă al naibii de bună. Ești singura persoană pe care o cunosc care poate să le oprească pe mătuși și să nu-și piardă timpul cu ele. Le iubesc foarte mult, dar e treabă foarte grea să le pui la respect. Sunt foarte mirat, îmi place și laud modul în care în fiecare seară le spui povestioarele în ordine cronologică. Sunt atât de nesemnificative, pe mine m-ar înnebuni. Și modul formidabil în care deosebești realitatea de ficțiune, istoria din punctul de vedere al unei familii este minunat. Am vreo șansă să citesc ce ai făcut până acum? Am o seară mai liberă.

Ea ezită.

– Evident, sunt ca orice alt scriitor, nu-mi place ca cineva să-mi vadă munca într-un stadiu necizelat. Mă înțelegi?

– Da, te înțeleg. Dar ti-aș fi foarte recunoscător dacă mi-ai arăta ce ai făcut până acum.

Ridică ochii și văzu că el se uita fix către ea. Pentru prima dată se simți la fel de pierdută ca și el. El spuse, ochii lui căprui susținându-i privirea:

– Cred că ai spus că nu te vei implica sufletește în această familie. Cred că deja ai făcut-o, foarte tare.

Ea spuse repede:

– Mereu sunt așa când îmi fac meseria. Tata spunea că reușeam să mă identific cu personajele cărților lui la fel de bine ca și el. Dar această sarcină va fi terminată, mă voi implica la fel de tare și în următoarea.

– Și care va fi asta?

Prefera să nu intre în detalii.

– Nu sunt sigură.

– Nu ai nici o lucrare neterminată de-a tatălui tău? Îmi place să cred că un stilou ne poate oferi mai mult. Acel raft de acolo, cu cărțile lui Stephen Charteris, ar mai putea găzdui vreo două cărți. Nu a lăsat nici un manuscris neterminat?

– Nu chiar. Mai sunt două care trebuie publicate. Dar tata a știut că nu mai are mult timp. A terminat tot, mai puțin...

– Mai puțin ce?

Ea spuse încet:

– Mai puțin autobiografia lui. A lucrat la ea, din timp în timp, mulți ani. Dar acum...

– Vrei să spui că dacă tu ai termina-o , n-ar fi o autobiografie?

– Nu. Pentru că aș mai avea foarte puține de adăugat. Un paragraf sau două prin care să spun cititorilor că el nu a mai trăit mult după moartea iubitei lui Lucy. Ei doi s-au potrivit de minune, să știi.

Privirea lui era înțelegătoare:

– Bănuiesc că nu ai putea suporta să o scrii în primele câteva luni de la moartea lui. Asta pot să înțeleg. Și ca să faci asta, să trăiești în aceeași casă pe care ai împărțit-o cu el, ți-ar aduce amintiri prea dureroase. Nu ai vrea să mai stai aici, după ce termini istoria noastră și să termini autobiografia? Ai materialele în dubiță?

Propunerea lui prietenoasă o luă prin surprindere. Apoi spuse:

– E într-o bancă din Napier.

– Ai putea să trimiți după el. În acest fel, ai fi tot aici când această cărticică s-ar întoarce de la editură. Vreau să spun, având în vedere că e vorba de o ediție privată, va fi tipărită mai repede decât o carte care trebuie să fie analizată și acceptată. De ce nu?

– Nu e atât de simplu. Tata mi-a lăsat o scrisoare. Aș putea adăuga ceva – sau nu – după cum doresc.

– O! În acest caz, trebuie să fie ceva foarte personal dacă a luat o asemenea hotărâre – așa că nu o să mai insist. Depinde doar de tine. Nu are nici o legătură cu ceilalți.

Dar el nu știa că totul avea legătură cu el, cu mama lui, cu tatăl lui vitreg. Avocatul ținuse această scrisoare până ce se întorsese ea din Anglia. În ea, Stephen îi spunea că dacă acum știa cine erau părinții ei, și ei doreau asta, adevărata poveste de acum douăzeci și cinci de ani putea fi dezvăluită – circumstanțele adopției ei.

– Pentru că simt că în momentul în care și eu și Lucy vom muri, Philippa va dori să te recunoască fata ei. Simt – întotdeauna am simțit – că te va lua înapoi după ce își va croi drum în viață, dar asta nu ne va răni nici pe mine, nici pe Lucy. Iar tatăl tău a fost un om deosebit, s-ar putea să fie foarte fericit să audă că are o fiică.

Nu-și dădu seama cât de tristă era fața ei sau cât de perplexă, în momentul în care își reaminti.

Gareth își dădu la o parte gulerul gecii pe care o purta.

– E cam cald aici, nu-i așa? O să mai temperez puțin focul.

Se întoarse de la focul șemineului.

– Si eu care credeam că întârzierea se datorează faptului că vrei să termini autobiografia după ce te căsătorești.

Rămase puțin blocată, dar își reveni repede:

– O, nu am asta în plan. Poate că ai observat deja, dar nu port nici un inel.

– Ciudat că te-a lăsat să vii aici.

O, doamne, trebuia să aibă grijă. Păcat că a trebuit să le spună că era liberă să facă tot ce-și dorea. Dar fusese atât de furioasă pe el.

– Ei bine, s-a întâmplat la puțin timp după ce tata a murit. Am vrut să plec puțin, să fiu singură pentru o vreme.

Curățâ mizeria pe care o făcuse. Era cu spatele la ea.

– Cum îl cheamă și cu ce se ocupă?

Știa că nu trebuie să ezite:

– Glen Tankerville și lucrează la Oficiul de Planificare al orașului.

Părea surprins.

– Sincer? Trebuie să fie atracția dintre doi oameni diferiți. Tu ești exact ca o fată de la țară.

În mod ciudat, încercând să nu mai vorbească despre Glen, schimbă subiectul:

– Să știi că prefer mai mult să stau la țară, da. Nu de asta o admirăm atât de mult pe Euphemia? Crescută în Edinburgh, fata unui bijutier care prelucra argint, obișnuită cu luxul, să vină aici, să-și construiască o casă în locul ăsta unde poți ajunge numai cu carul? De ce asta să fie un lucru de admirat, iar o fată de la oraș care nu vrea să stea la țară să fie un lucru de disprețuit? Oare vrei să mă faci să cred că există totuși o diferență de clanuri sociale? Că fiii pionierilor sunt superiori fraților de la oraș?

Ochii cenușii abia dacă se mișcară.

Se ridică , izbucni în râs, o luă de umeri și o scutură zdravăn.

– O, Faith, mă faci să râd! Mătușile au dreptate – ești exact ca Prudence Morland. Ai aceleași trăsături angelice, dar se aprinde absolut din orice. E o combinație care derutează!

Faith își mușcă buza. „Deci am trăsăturile bunicii?" Neatent, el continuă:

– Și pot să-ți reamintesc că eu nu am strămoși printre pionieri! De fapt, propriul meu tată nu era bun de nimic. Așa că nu mă acuza de

snobism, deși, recunosc, ai făcut bine să mă acuzi de asta. A fost un lucru foarte ciudat să-l spui. Nu știi de ce am spus asta. Poate pentru că te potrivești foarte bine în decor. Pur și simplu nu pot să te imaginez în oraș.

Râse.

– Foarte bine că ești promisă, fato, altfel mătușile și-ar țese pânzele în jurul nostru.

Faith spuse, seducătoare:

– Deci e ca și cum ele mi-ar ști situația.

Păru gânditoare și în mod intenționat rea:

– Nu voi uita niciodată cât de ușurat ai răsuflat când ai aflat asta, domnule Morgan, sărăcuțul de tine. Ce viață chinuită trebuie să fi avut!

Adăugă:

– Dar acum nu te mai sperii așa de tare, nu-i așa? De aia ți-ai permis să-mi spui Faith adineauri?

– Probabil. Nu m-am gândit la asta.

– Uite ce, domnule Morgan, trebuie să-mi văd de treabă. Am atât de multe lucruri prin care să mă uit. Nu mi-ar plăcea să pierd ceva esențial. Uite materialul brut pe care ai vrut să-l citești în sufragerie.

– O, rămân aici să-l citesc. Sunt foarte absorbit de ceea ce citesc.

– Bine. Dar înainte să te așezi confortabil, ar fi mai bine să-ți spun ceva ce ți-a scăpat, deși vei da peste acest lucru cu mult înainte de jurnalul Oliviei. Nu a avut numai fiice. A avut un fiu, botezat Duncan, după primul MacIntyre care a ajuns aici; erau de asemenea foarte convinși că va moșteni darul unui străbun din secolul optsprezece, un poet galic foarte cunoscut, un anume Duncan MacIntyre, uneori cunoscut și sub numele de Donnacha Ban nan Oran, care a participat la revolta din '45 și mai târziu a fost închis în pușcărie pentru că a scris un poem împotriva portului pledului. Pentru că de la opt ani micul Duncan putea să scrie versuri foarte convingătoare, a murit la nouă ani.

Aproape că a ucis-o pe Olivia. E povestit totul acolo în jurnal. Scrie atât de frumos încât înclin să cred că talentul copilului a venit de la ea și de la un MacIntyre de mult mort. În jurnal este un poem plin de durere care marchează un punct important al durerii ei copleșitoare. I-a fost dat de la unul din clanurile care emigrase în America. Te vei întâlni cu el. Ei bine, o să tac din gură, acum.

Timp de două ore, nu au scos nici un cuvânt. Din când în când, Gareth își reprima râsul sau suspina aprobator, se gândea ea. Asta nu o deranja deloc.

Se întinse după jurnalul Oliviei și începu să-l răsfoiască.

Olivia scrisese aceste lucruri mult timp mai târziu iar stilul ei se schimbase de la bucuria de a trăi la rezistență stoică. Astfel, Faith citi poemul „ La revedere unui băiețel".

Faith nici măcar nu se mișcase când citise poemul. Nu știa cum și-ar fi putut controla lacrimile. Nu voia să atragă atenția.

Într-un final, un mic suspin o trădă. Gareth Morgan se uită scurt la ea, ochii li se întâlniră, se uită la mâna albă și spuse:

– O, îmi pare rău. Poate că nu ar fi trebuit să te pun să faci asta în seara asta. Este prea devreme după moartea tatălui tău?

Pentru un moment îi atinse părul șaten.

Ea înghiți, își scoase batista, se șterse pe ochi și spuse:

– Nu chiar. Tata a avut o viață frumoasă și lungă, deși îi simt lipsa foarte tare. Întotdeauna am vrut să-i spun ceva. Eram atât de buni prieteni. Plâng pentru Olivia. Nu am avut niciodată un copil, dar am imaginație. Mă simt ca și cum aș fi adus trecutul în zilele de astăzi.

Gareth Morgan își trase un scaun mai aproape de birou și spuse:

– Ar trebui să citești și următoarele două, trei pagini. Mama mea le adoră. Și ea a pierdut un copil, cu toată medicina asta modernă... și, spre deosebire de Olivia, soțul ei nu a îngrijit-o. Era la cârciumă.

Faith se uită în jos și reuși să se concentreze:

– Iar acum toamna este aici, și primăvara înșelătoare, și primul Crăciun fără micul Duncan a trecut, și astăzi, în timp ce pescărușii plonjau și se ridicau foarte repede deasupra stâncilor, m-am gândit că a venit din nou timpul zmeelor să zboare și în strălucirea aripilor lor în soare mi l-aș putea imagina pe Duncan înălțându-și zmeul deasupra pajiștilor din Rai. Și am reușit să-mi dau seama cât de norocoasă sunt să am parte de toate astea, patru fete și un fiu. Am cunoscut durerea, travaliul și amarul pierderii unui fiu, dar am cunoscut bucuria de a mă uita în fața fiului altcuiva pentru prima dată, văzând acele mânuțe mici dar puternice fugărind micuții mieluți, am avut bucuria de a-l vedea cum îmi moștenește dragostea pentru poezie. Aceste lucruri sunt inestimabile. Pentru asta, mulțumesc.

Ochii cenușii se uitară în cei căprui atâ de apropiați de ai ei. Cum ar fi reacționat Glen într-un moment ca acesta? Știa. Ar fi spus nerăbdător:

– Ei bine, după atât dramatism, bănuiesc că nu mai poți să-mi spui domnule Gareth. Spune-mi Gareth, bine?

În acel moment se auzi o bătaie în ușă și mătușa Chassie intră. Ea spuse:

– Ne întrebam dacă ești gata pentru ceai. Filmul s-a terminat. Dar dacă vrei să continui cu munca, o să ți-l aduc aici pe o tavă.

Vocea lui era foarte încordată de fapt:

– Nu, vom veni. Am trecut în revistă niște lucruri și e foarte obosită. I-am dat acordul meu oficial. Ce zici de ajutorul pe care ți-l dă fiul pământului?

Capitolul 4

Faith se simțea foarte bine recompensată de munca pe care o făcea pentru familie, familia ei. Nu vor ști niciodată, dar în forma lui finală, va fi cel mai prețios bun al ei. Munca era o bucurie și chiar dacă la sfârșitul zilei se simțea epuizată, cel puțin asta însemna că se va cufunda într-un somn adânc în fiecare seară.

În timp ce ajungea jos, pe scări, și ultimul ei vers se termina, auzi din nou aceeași melodie, de această dată fluierată, se uită în sus și îl văzu pe Gareth coborând repede în urma ei, trăgându-și pe cap un pulover de lână, de unde se și auzea melodia fredonată... „O, cine coboară dealurile atât de liber, o, cine va călări cu mine?"

Ea făcu o pauză, se uită în sus și râse. Părul lui răvășit ieși din pulover. Râse și el și spuse:

– Foarte bună alegere pentru un cântecel de bună dimineața, Faith, și ziua asta e exact așa cum am sperat să fie. E așa cum a fost profețit. Astăzi nu te vei închide în dubiță. Vei face un tur al moșiei cu mine. Mătușile își fac griji că preocuparea ta pentru îndatoriri s-ar putea să-ți facă rău la sănătate. Am făcut o conferință pe acest subiect seara trecută.

Se uită la el sfidător:

– Și tu ți-ai pierdut frica față de mine când ai aflat că iubesc pe altcineva! Mulțumesc cerului pentru asta. Suntem aproape ca frate și soră acum.

El nu luă în considerare asta și spuse:

– Bun. Mă gândisem că va trebui să mă cert cu tine pe toată durata micului dejun. Poți să-ți imaginezi că e în interesul muncii, oricum. Simt că ai studiat suficient de mult documentele, dar nu vezi lucrurile din perspectiva corectă. Cartografiezi ceea ce Euphemia și Duncan au văzut când au urcat pentru prima oară aceste dealuri, din aceste jurnale ale lor, puțin cam plictisitoare. Vezi toate aceste lucruri doar prin ochii lor, și nu în realitate. Știi doar priveliștile care se văd din această parte a moșiei, trebuie să fii capabilă să le descrii pe toate. Încă nu ai văzut casele noi, sau Gaura cea mare sau stâncile îndepărtate ale Capului Spiritelor.

Ea ridică din umeri.

– Dar numai la sfârșitul cărții voi avea nevoie să descriu priveliștile noi, Gareth, și din ceea ce am citit despre plantatul copacilor de către Phemy și Duncan, ei nu se gândiseră la priveliște. Aproape o lizieră de pomi, pe aici pe undeva. Aproape că acopereau dealurile. Mai puțin unde tufărișul le acoperea de la mama natură. Sau tufărișul ajunge până la vârfuri?

– Asta trebuie să afli. Poți să faci asta doar dacă vezi cu ochii tăi rădăcinile albe de totaras și mirosul și așa mai departe. Mătușa Hope mi-a spus că ai recunoscut că ești un călăreț destul de bun, așa că vom lua mașina doar până la celelalte case. Îl am Diogene acolo sus, iar tu poți s-o iei pe Troia, iapa Rowenei. Atalanta lui Megan e puțin mai nărăvașă cu străinii. Trebuie să fii obișnuită cu ea.

– Pentru numele lui Dumnezeu, ai folosit nume clasice la grajduri, nu-i așa? Par a fi mai mult cai de curse decât cai de fermă. Dar de ce, în numele cerului, Diogenes? Sugerează meditație, nu viteză.

El râse zgomotos.

– Pentru că l-am pierdut pe când era doar un mânz și l-am găsit blocat într-un tub vechi, înclinat pe o parte. Atalanta se ridică la înălțimea numelui, poate alerga destul de tare, dar se oprește atât de brusc când vede o tufă de ciulin, e de-a dreptul descurajator. Cu toții am luat câte o căzătură mai gravă de la ea – excepție face Megan.

– Și care e numele calului tatălui tău?

Avea o sete incredibilă de informații despre Julian.

Răspunsul aproape că o făcu să se trădeze. Gareth spuse:

– E Pippa. A murit de bătrânețe acum câțiva ani. Cam pe vremea când fetele erau la internat și tata nu s-a mai deranjat cu altul. Spunea că se ocupa de ai noștri.

Pippa fusese numele cu care o striga tânărul Julian pe Philippa. Putea să o audă pe mama ei spunând: „ Eram atât de fericiți la început. Îmi spunea Pippa. Nimeni nu mi-a mai spus așa."

Chassie deschise ușa de la bucătărie:

– E timpul ca cei tineri să ia micul dejun.

Hope spuse, așezând hotărâtă ouă cu șuncă în fața lor:

– Acum, fără să vă faceți paturile, fără să vă spălați farfuriile. Ar trebui să plecați acum, cât mai de dimineață.

Gareth îi aruncă o privire furișă.

– Știi foarte bine, mătușă, că dis-de-dimineață înseamnă să faci un duș cât mai scurt. Și nu vrem să faci așa ceva. Doar că nu puteai să te abții să spui asta. Dar, vom pleca imediat ce vom termina de mâncat.

Faith se gândi că nu ar fi acceptat-o atât de ușor dacă i-ar ști adevărata identitate. Își alungă această idee din minte.

În timp ce intra în Valiant, izbucni în râs. Gareth părea intrigat.

– Ai foarte mare dreptate că mătușii tale îi place să facă anumite aluzii. Le folosesc la tot pasul și sunt îngrozită că va trebui să le las să se uite pe notițele mele.

Gareth se uită spre ea.

– Mă bucur că nu bate prea tare vântul astăzi. În acest moment mă simt de parcă aș vrea să opresc timpul în loc. Va fi suficient un vânt ceva mai puternic ca să facă frunzele să cadă, iarna va veni repede.

Faith spuse:

– Dar și iarna are drăgălășenia ei. Niciodată nu mi-ar plăcea să stau la tropice, unde nu se schimbă prea multe. Îmi plac cum arată crengile goale ale copacilor pe cerul iernii, chiar dacă îmi este frig.

– Așa gândește cineva născut în ignoranța fericită a nordului mai cald. Aici, vânturile se avântă ca niște demoni de la Polul Sud peste întinderea neprotejată a Pacificului, să se lupte cu aceste stânci.

Ea râse.

– Te înșeli asupra faptului că m-am născut și am fost crescută în partea mai călduroasă a Insulei de Nord. M-am născut la Londra, și c-ând tata a scris acea carte despre familia Shetland, am petrecut o întreagă iarnă acolo. Se instalase acolo în ciuda furtunilor polare într-o zonă unde adăpostul, dacă a existat vreodată, era făcut în principal din stânci și dealuri, aproape fără nici un copac.

– Îmi cer iertare. Va trebui să suporți insultele unui fermier care nu prea a călătorit și nu înțelege o viață cosmopolită ca a lui Faith Charteris. Poate că am avut o existență prea restrictivă.

Își scutură capul.

– Nu neapărat. Nimeni cu o bibliotecă așa cum este cea din camera ta – mătușa Hope îmi dă voie să-ți fac eu patul acum pe lângă al meu – nu poate avea o perspectivă atât de îngustă.

Trase mașina pe dreapta. Probabil voia să-i arate câteva dintre frumusețile naturii care se întindeau sub ei? Dar el se întoarse către ea.

– Își mulțumesc, Faith. Simt că mi-am recâștigat încrederea pe care o aveai în mine, până la urmă.

Ochii ei cenușii îi căutară pe ai lui.

– Ce vrei să spui, Gareth? Să recâștigi ce? Dar când ți-ai pierdut-o? O, cu siguranță, nu crezi că faptul că ai țipat la mine când ți-am zgâriat mașina îmi creează resentimente?

Ochii căprui se uitară sincer în ai ei.

– Nu, nu asta, dar am avut cel mai ciudat, și totuși cel mai puternic sentiment că în momentul în care mi-am exprimat părerea despre Philippa Meredith, nu ți-a plăcut deloc. Poate că ți s-a părut ciudată afirmația că sunt bucuros că cineva a murit, mai ales când vorbim de o actriță iubită de foarte multă lume, dar modul nepăsător în care s-a purtat cu tatăl meu m-a afectat foarte tare. E un om minunat. Bunica – Prudence – mi-a spus cândva că a trecut printr-o perioadă foarte grea în cei mai frumoși ani ai existenței sale, nici căsătorit nici liber și mai și promisese că nu se va mai îndrăgosti niciodată de o altă femeie.

– Apoi a întâlnit-o pe mama, prin intermediul meu, a admirat-o și a iubit-o. Erau sortiți unul altuia. Întotdeauna am regretat că nu s-au întâlnit în tinerețe. Mi-ar fi plăcut ca Julian Morland să fie tatăl meu. Fetele erau prea mici ca să-și amintească prin ce chinuri a trecut mama cu tatăl meu adevărat. Nu vei putea vreodată să cunoști pe cineva atât de egoist ca el! Dar eu l-am cunoscut. Eu îmi amintesc. Odată, am venit neașteptat de repede de la școală. Am auzit-o pe mama plângând într-un anumit fel în care sper să nu mai aud niciodată vreo femeie plângând. Stăteam în hol. Scâncea, Faith, ca un animal rănit. Apoi sunetul a încetat și am auzit-o urlând: „Fă-mă puternică, Doamne, să pot îndura. Fă-mă puternică." Copiii nu sunt niște teologi prea buni, dar chiar și la acea vârstă mi-am putut da seama că asta era ieșit din comun. Nu s-a rugat pentru eliberarea de acea problemă, ci doar puterea de a depăși acele momente. Ani mai târziu am auzit o predică destul de plictisitoare despre fiul risipitor. Acel predicator insista asupra diferenței dintre băiatul care a fugit și băiatul care s-a întors. Prima dată cererea lui a fost „Dă-mi partea mea?". La întoarcere, a cerut

„ Fă-mă la fel ca unul dintre servitorii angajați." Asta mi-a explicat mie mama. Și i s-a dat acea putere. L-a susținut pe amărâtul de tata până la sfârșitul zilelor lui. Apoi, mulțumită lui Dumnezeu, l-a întâlnit pe Julian Morland. Au avut mulți ani fericiți împreună, fără prea multe probleme. Dar nu pot decât să ghicesc ce a simțit când prima soție a tatălui meu, atât de minunată, a trecut de la film la televiziune și și-a văzut casa invadată, săptămână de săptămână, an de an.

Își ridică mâna, făcând un fel de gest neajutorat. Dorința unui fiu care voia să-și ajute mama iubită și curajoasă.

Fără să se gândească, Faith luă atitudine:

– Gareth, cred că exagerezi puțin. O, îmi place asta, dar fericirea ei cu tatăl tău vitreg nu mai are importanță. Cred că mai mult te îngrijora frumusețea Philippei Meredith, dar la vârsta ei, putea fi doar un machiaj foarte bine realizat. Acea poză cu mama ta, de pe birou, nu o face cu nimic mai urâtă – părul ei negricios și ochii surâzători. Bănuiesc că firea ei veselă l-a recompensat foarte bine pe Julian după temperamentul pe care a trebuit să i-l suporte Philippei în tinerețe. Cine poate să știe dacă nu cumva de fiecare dată când o vede la televizor nu se gândește la aventura grozavă pe care a avut-o, amintindu-și certurile pe care le aveau legate de cariera ei?

Nu va ști niciodată ce greu i-a fost să spună asta.

Se întoarse și mai mult, o luă de mână și spuse:

– O, Faith, mulțumesc că m-ai ajutat să mă simt mai bine. Și că m-ai ascultat. Niciodată nu am mai spus asta nimănui.

Ea spuse încet:

– Vezi tu, o fată atât de tânără cum era ea, când s-au căsătorit nu ar fi putut fi capabilă să realizeze de una singură cât de puternică era dorința ei de a deveni actriță. Adevărata ei greșeală a fost să se căsătorească atât de tânără. Ar fi trebuit să-și încerce norocul în Londra mai întâi, dar un sentiment puternic de dragoste poate distruge

judecata cuiva. Ne orbește. Dar adevărata dragoste este, așa cum spune Barrie, un ochi în plus care ne arată ce merită supus atenției. Și Gareth, ai un nume nobil și trăiești ca să-l onorezi pentru a-ți mulțumi mama. Dacă ai putea să te gândești în același mod și la adresa Philippei Meredith, s-ar putea să o vezi doar ca pe cineva care a ajuns în vârf, dar care a trăit toată viața ei regretând modul în care și-a tratat soțul. Cel puțin, mama ta are satisfacția inegalabilă că a reușit să treacă, într-un mod minunat, printr-o situație foarte dificilă. Și a avut parte de fericirea copiilor, lucru care i-a lipsit Philippei.

Strânsoarea mâinilor lui se înăspri. Se uită spre el, dar fu nevoită să se uite în altă parte, la imaginea din față.

El spuse:

– Mulțumesc. Cred că pentru prima dată văd această încurcătură din perspectiva corectă. Și în curând, când familia Penghart se va termina, voi uita. Se va termina.

Se va termina pentru el, da, dar pentru ea, fiica lui Julian și Philippa Morland, nu se va termina niciodată. Se uită către el, gata oricând să schimbe subiectul, să vorbească despre banalități, dar el nu era gata să renunțe la acest subiect.

Buzele lui se curbară capricios.

– Cu siguranță, te înțeleg greșit, domnișoară Faith Charteris. Ești foarte diferită de acele fete prostuțe pe care mătușile mele mi le aduceau.

Se uită la ea gânditor, apoi adăugă:

– Așa-mi trebuie! Aș putea pune pariu că abia aștepți să-mi dai o replică usturătoare de la prima noastră întâlnire când am spus asta.

Ea râse:

– Așa este. Niciodată nu m-am simțit mai primitivă.

– Și, spuse el, fără urmă de r-âs în voce, trebuia să fii logodită!

Faith își ținu respirația. Simțea că o multitudine de sentimente își făcură loc în sufletul ei, un sentiment de a fi prins în ceva ce trebuia

evitat, conștientizarea faptului că nu trebuia să se implice prea mult, un sentiment puternic de regret, o alarmă cu intensitate puternică. Înțeleaptă, nu a spus nimic.

Ochii lor se reîntâlniră. Ai lui căutau. El spuse repede:

– Bănuiesc că afirmația ta rămâne valabilă, Faith? Că în ciuda faptului că nu porți un inel, relația e aproape de o logodnă?

Într-un moment de dureroasă revelație, își dădu seama de ce se simțea astfel. Dar așa ceva nu era posibil, orice atașament față de fiul celei de-a doua soții și fiica primei era de-a dreptul de neconceput.

– Bănuiești foarte bine, Gareth, spuse ea repede.

Sub comanda degetelor lui experte, mașina prinse viață, își continuară drumul, luară în piept colina, schimbară replici insipide despre vârfurile stâncilor, apoi se îndreptară spre partea opusă a Dealului Maru și se afundară în liliacul drumului care ducea la noua casă.

– Nimic nou până acum, spuse Gareth. Suntem aici de doisprezece ani. Fetele nu-și amintesc multe lucruri despre viața noastră înainte de a ajunge aici. E o diferență foarte mare între noi, datorită faptului că mama l-a pierdut la naștere pe fratele nostru mai mic.

Avuseseră caii deja înșeuați. Troia avea culoarea gri bălțat. Matty spuse admirativ în timp ce Faith se legăna în șa:

– Se potrivește perfect cu tine, Faith. Harnașament mov și albastru și o iapă gri.

Gareth izbucni în râs.

Trecuse atât de mult de când Faith nu mai călărise, încât știa că a doua zi va fi țeapănă, dar era atât de exaltant să călărești, cu spatele la briză, să te uiți spre nord, peste intrarea spre Râul Pleasant sus spre Punctul Shag și mai departe să vezi strălucirea farului Moeraki.

Gândul la Moeraki îi aminti de aeroportul din Londra și de Mark spunându-i unde se afla Dealul Spiritelor..

Călăriră peste pantele de roci care îi dăduseră și numele încă din vremurile preeuropene. Chiar și de la această distanță, arăta ca un spiriduș întins. Înălțimea bloca vederea spre mare.

– O să te duc pe partea cealaltă, pe jos, într-o altă zi, spuse Gareth. E suficient de mare să mergem călare, dar nu e indicat pentru cineva timid sau pentru ezitări căci te-ai putea trezi la o sută de metri sub apă. O să ocolim și într-un final vom ajunge la plaja de lângă fermă. Ai mai călărit vreodată un cal prin apă?

– Doar în valurile care se sparg pe țărm. Apele unui golf sunt foarte liniștite.

Încetiniră la intrarea pe o cărare de stufăriș abia vizibilă.

– Ușurel, acolo. Sigur că noi tăiem ramurile mai înalte, dar ar fi o prostie să ne grăbim.

Faith se uită deasupra ei, impresionată.

– Imaginează-ți cum e să ai o pădure întreagă doar pentru tine! Mi-ar plăcea foarte tare să explorez aceste locuri într-o zi... în timpul meu liber.

El își întoarse capul și râse:

– Nu mă trata ca un șef. Nu cred că voi pocni din bici. Vino când vremea e perfectă și soarele se strecoară printre copaci, contrastând cu praful pietrelor. A, aproape am trecut. Nu mai e mult până la plajă.

Ieșiră pe o potecă în timp ce se îndreptau spre casă.

Garteh strigă:

– O, bunica și bunicul sunt aici. Asta e mașina lor. I-am sunat și le-am spus să vină aici cât mai curând posibil. S-au retras în Oamaru, pentru că Prudence nu este doar parte din cea mai recentă poveste din Dealul Spiritelor, ci, practic, o reîncarnare a Oliviei, mama ei.

Se ridică în șa și salută.

Aproape imediat se auziră zgomote de mișcare, uși care se trânteau, voci chemându-se, iar în veranda din față apăru un chip. Nu că s-ar fi

oprit acolo. Luă cu asalt scările și străbătu în fugă peluza, trecând prin tufișuri pentru a ajunge la potecă. Până descălecară, aproape că îi ajunse.

Gareth râdea .

– Ce ți-am spus? Nimeni nu-i nici pe jumătate cât bunica! Robert a trăit aproape cincizeci de ani de căsnicie cu îngrozitoarea spaimă că o va vedea rupându-și fiecare os din trup. Dar ea a dus o viață frumoasă.

El se aplecă. Prudence Morland veni și-și ridică fața pentru a fi sărutată. Cât de adevărată era... Ținând cont de rochia modernă și de eleganta coafură, Prudence semăna foarte mult cu portretul mamei sale, mai mult decât oricine altcineva... o panseluță foarte drăgălașă, strălucitoare și atrăgătoare.

Gareth spuse:

– Ea este nechibzuita mea bunică, Faith, doamna Morland.

Faith vru să strige:

– Nu, bunica mea nechibzuită, dar era ultimul lucru pe care ar fi trebuit să-l facă.

Prudence Morland își întoarse complet privirea spre Faith, ținând în mână căpăstrul Troiei. Ochii întunecați clipiră, iar Prudence spuse:

– Dumnezeule, copilă, credeam că surorile își imaginează o asemănare pentru că te cheamă Faith, dar au dreptate. Ai putea fi un MacIntyre.

Faith trebuia să nu ia în considerare această replică.

– Gareth tocmai mi-a spus că am tenul asemănător cu al lui Faith. Asemănările apar întotdeauna în cele mai neașteptate modalități!

Prudence aprobă:

– Și bineînțeles că și tatăl tău avea ochi cenușii, Stephen Charteris, nu-i așa? Dar erau puțin mai închiși.

La expresia surprinsă a lui Faith, ea adăugă:

– O, da, i-am întâlnit. Și pe mama ta, dar cu mult timp înainte ca tu să te fi născut. Obișnuiau să viziteze – pe cineva pe care îl cunoșteam în Oamaru.

Acea mică ezitare îi oferi lui Faith un indiciu. Sigur că da. Părinții ei îi știau pe părinții Philippei, care locuiau în Oamaru. Muriseră de mult.

Prudence o luă de mână pe Faith.

– Le-ai dat surorilor mele un nou motiv de a trăi – întotdeauna am vrut să scriem povestea familiei și trebuia făcută odată cu reunirea familiei, cu prilejul centenarului existenței sale. O sută de ani de când am debarcat în Portul Chalmers, dar timpul a trecut atât de repede. Vom sta la Lilac Bend o săptămână sau două pentru că Gareth a pregătit câteva momente de rememorare pentru noi. Ca să fiu mai explicită, vom completa jurnalul mamei pentru tine.

Gareth fu surprins.

– Te duci acolo? De ce? Ți-ar fi mult mai bine aici. Ai suficient loc. Poți continua să-ți amintești de vremurile bune de odinioară de dimineață până seara.

– Ei bine, dragă băiete, poate că sunt o pălăvrăgioaică, dar cel puțin știu asta și de asemenea știu că nici un scriitor nu ar suporta. Nu vrem ca Faith să ne lase baltă. Nici nu-mi vine să cred cât de norocoși am fost că fiica lui Stephen Charteris face asta pentru noi. Chass spune că e evident faptul că moștenit de la tatăl ei darul de a scrie și va fi ea însăși faimoasă într-o zi.

Dacă ar ști ei, se gândi Faith, ce presupunere fără nici un temei era asta! Gareth spuse repede:

– Oricum, bunico, nu vei face asta. Nu va fi la fel fără tine. În orice caz, săptămâna aceasta Faith transcrie notițe. Va fi complet absorbită!

– O, e adevărat, dragă? Ce minunat că te-ai hotărât să faci asta chiar în momentul în care noi am ajuns.

Faith izbucni în râs.

– Ei bine, nu-i așa. Dar se pare că Gareth a decis asta pentru mine. Bine, încep să înțeleg acum cum trebuie să mă comport cu această familie nebună. Ar trebui să mă pedepsească pentru salariul meu.

Gareth interveni:

– Asta e evident ilogic. Nu e doar o muncă de dactilografiat. Mi-ai spus prea multe despre Stephen Charteris ca să scapi numai cu atât. Ce zici de acele săptămâni, chiar luni în același loc? De fapt, bunico, de asta am luat-o cu mine pe Faith de dimineață. Mi-am spus că trebuie să vadă fiecare bucățică din Dealul Spiritelor pentru a putea scrie așa cum trebuie despre el.

Prudence păru mirată.

– Nu-i așa, draga mea? Ce coincidență că te-ai hotărât chiar când am venit noi!

Faith izbucni în râs.

– Ei bine, nu mă hotărâsem. Dar se pare că Gareth a decis în locul meu. Bine…încep să-mi dau seama că trebuie să mă obișnuiesc cu această familie nebună! Trebuie să mă pedepsească în continuare pentru a-mi justifica veniturile.

Gareth interveni.

– E de-a dreptul ilogic. Nu este doar o muncă de dactilograf. Ai abandonat mult prea mult din munca lui Stephen ca să scapi atât de ușor cu ce-ai spus. Dar acele săptămâni, luni chiar, petrecute în anumite locuri? De fapt, buni, de aceea am luat-o pe Faith cu mine în dimineața asta. Mi-am spus că trebuie să cunoască fiecare crăpătură din Capul Goblin ca să scrie despre asta autentic.

Prudence arăta uimită.

– A, despre asta a fost vorba? Și eu care credeam că ar fi putut fi o plăcere pentru tine, Gareth, nu o datorie. Ironia aprinse acei ochi negri, iar pentru moment Faith crezu că-l zărise pe copilul Prudence, care fusese pacostea familiei. Gareth contracară:

– Poți să-ți ștergi de pe față expresia aia complice, dragă buni. Faith și-a spus punctul de vedere. L-am aflat de la cel mai în măsura să-l spună…însăși Faith.

Prudence era copilăroasă și în modul de a-și arăta dezamăgirea. – Ei bine, fetele ar fi trebuit să-mi spună. Am avut parte de o oră atât de fericită visând că în sfârșit ai întâlnit fata ideală. Nume, înclinații, interese, tot tacâmul. Si am crezut că lui Julian i-ar fi plăcut o noră pe nume Faith. Am vorbit cu el atât de multe despre iubita mea soră mai mare, încât întotdeauna a sperat că vom avea pe cineva aici cu numele ăsta intr-o zi. Fetele nu mi-au spus că ești logodită, draga mea.

Înainte ca Faith să poată răspunde, Gareth fu primul. Se simțea un tremurat slab în vocea lui:

– Nu este o logodnă. E doar o înțelegere. Eu nu mă complic cu așa ceva. Înseamnă prea multă libertate pentru ambele părți. Eu aș prefera sa fiu sigur de partenera mea. Prudence se îngrozi.

– Gareth, gândești prea de capul tău. Câteodată e mai bine pentru un bărbat sau o femeie să nu-și asume un asemenea angajament atât de repede. Poate că Faith vrea să fie sigură că a făcut cea mai bună alegere. E de înțeles.

Și întorcându-se către Faith:

– Draga mea, ne crezi probabil insensibili, discutând despre ale tale în felul ăsta. Mă tem că ne dedicăm destul de mult lucrurilor de genul ăsta. Noi ca familie ne repezim cu bocancii pe acolo pe unde îngerii doar ar zbura pe desusupra în loc să pășească ușor, pe vârful picioarelor. Faith râse. La fel si Gareth. Prudence era ușurată.

Faith, serioasă, zise:

– Ei bine, cu toată agitația din media despre imposibilitatea oamenilor de a comunica între ei, este o ușurare să dai peste niște persoane fară rețineri. Este o altă formă de a spune că vă pasă de ce se întâmplă cu cei din jur. Și cum eu nu am familie, îmi place. Și din nou

o fulgeră dorința de a striga: dar voi sunteți familia mea, deși n-o veți ști niciodată! Prudence îi zâmbi larg:

– De acum încolo te vom considera una de-a noastră. Nu va mai trebui să fim atenți la ce spunem. E atât de frustrant!

Gareth oftă:

– Asta e doar în mintea ta Faith! Nu știi în ce te bagi!

Prudence răspunse:

– Și tu ești la fel. Știi că așa e. N-ai putea să ne semeni mai mult nici dacă ai fi un MacIntyre.

– Se ia, asta-i tot. Înainte să fiu acaparat de această familie, pășeam delicat, precum îngerii, nu în bocanci. Buni, vom merge după corespondență înainte de prânz. Și se suiră din nou pe cai. Faith simți niște crampe ale mușchilor în timp ce făcea lucrul ăsta și știu că vor mai veni si altele.

În timp ce descălecau, el spuse:

– Ei, chiar dacă m-am ales cu una peste ochi de la buni, am vorbit serios când am spus că nu-mi plac înțelegerile. Eu sunt o persoană de cuvânt.

– Asta se vede. Dar uneori durează un timp până când o persoană se poate hotărî. E vorba de bun-simț, asa cum spunea doamna Morland.

– Bunul-simț! și tonul său era disprețuitor. Când bunul-simț a aprins vreodată vreo scânteie?

– Ce vrei să spui? Gura îi era uscată.

– Probabil că-mi vei reproșa că nu am ajuns în ziua aceea, dar să știi că nici tu nu arăți ca o fată îndrăgostită! Tăcerea ei o luă drept un reproș. Bine, am mers prea departe. Dar uneori oamenii se căsătoresc deoarece cred că perechea ideală nu va mai apărea niciodată. Și se mulțumesc cu o ușoară afecțiune. Faith îl privi:

– Nu mă simt jignită, Gareth. Am vorbit serios când am spus că îmi plac oamenii cărora le pasă atât de mult încât se amestecă unde n-ar trebui. Doar că...

– Doar că? Clătină din cap ca și cum ar fi vrut să uite acel gând. Nu știu. Nimic nu mai este clar pentru mine. El și-a întins mâna liberă atingând-o pe-a ei de pe frâie.

– Îmi pare rău. De la un timp, totul s-a întors pe dos pentru tine, nu? Și nu ai nici măcar un frate sau o soră. Ia-mi sfatul ca pe-o grijă de frate, Faith. Nu te apropia de cineva pe care nu ești sigură că-l iubești doar de dragul siguranței, pentru un cămin cu care să-l înlocuiești pe acela pe care l-ai avut alături de parinții tăi.

Și-i văzu ochii încețoșați de lacrimi. A cuprins-o cu brațul așa cum ar fi făcut cu o soră mai mică, a bătut-o pe umăr spunându-i încurajator:

– Probabil că semăn îndoieli acolo unde n-ar trebui să existe, de neîndemânatic ce sunt! Și acest Glen Tankerville, nu poate să găsească o scuză să viziteze Town Planner în Dunedin? Sau să-și ia un weekend mai lung? Ești liberă să-l inviți aici pentru câteva zile. Probabil că te urăște uneori fiindcă ești tocmai aici. Uite, o să-i scriu și-o să-l invit eu dacă vrei, în felul ăsta va fi sigur că este binevenit.

Cum o să iasă din această încurcătură? Răspunzându-i vag, schimbând subiectul? Avu un moment de inspirație, amintindu-și ceva care era real și nu imaginație.

– E foarte frumos din partea ta Gareth, dar ar însemna un drum prea lung până aici…13 000 de mile. Glen tocmai a plecat din Londra cu afaceri în State și în Canada. De aceea, nu mă deranjează să fiu departe tocmai acum. Gareth se întoarse către cutia poștală abandonând discuția.

Două-trei pentru tine.Vrei să le citești aici la soare? Mai bine aici decât la Dealul Spiritelor, cu patru dintre ei amintindu-și trecutul! A, vorbind de lup! O scrisoare de la Glen al tău. Era întoarsă cu fața în jos, cu expeditorul pe spate. O întoarse în timp ce i-o întinse după care o privi, surprins:

– Nu are încă adresa ta? Scrisoarea a ajuns la adresa din Napier însemnată cu „vă rog trimiteți mai departe". Ai fost un pic neglijentă, nu-i așa? E de mirare că nu te-a sunat până acum.

Și luă culoarea intensă a feței lui Faith drept furie, nicidecum jenă.

– Da, am înțeles, din nou am zis ce nu trebuie. Îmi pare rău, e problema ta. După care, inevitabil: dar e cum spun eu… nici o scânteie! Știu că toată ziua ai scris la istoria pioneratului, dar nu-i așa că multe scrisori de dragoste au fost scrise la lumina felinarelor? Ar fi trebuit să-i spui bietului cerșetor unde ești.

Faith rămase fără cuvinte. Nu-i venea în minte nici un motiv pentru care viitorul ei logodnic nu-i știa adresa. Că tot veni vorba de onestitate ca de un lucru de mare preț! Ah, dacă nu ar fi fost tentată să spună că aparține cuiva! Nu avea idee cât de tristă părea sau cât de deznădăjduiți îi erau ochii. Gareth strecură restul scrisorilor sub tricou, ridicându-și puloverul.

– Bine, micuța mea soră. Să mergem! Adevărul cuvintelor sale aproape că-i aduse din nou lacrimi în ochi. Dar el niciodată nu va ști cât adevăr se ascundea în ele.

Capitolul 5

Curând, îl va întâlni pe bunicul ei! I se părea incredibil că nimeni în afară de ea nu știa acest lucru. Nu poate avea același caracter ca al bunicii. N-ar putea avea firea deschisă a lui Prudence. Ar putea fi retras, poate chiar timid. Stătea în pragul ușii căutându-l cu privirea, uitându-se după un om de proporții, la fel de lat ca și Gareth. Încă mai avea în păr câteva fire castaniu-roșcate și ochii cei mai albaștri. Cât de ciudat, îi veni în minte, avem același păr castaniu si aceiași ochi cenușii ca ai lui Duncan MacIntyre.

Gareth spuse:

– Ei, bunule, aceasta este Faith Charteris, perfecțiunea întruchipată, căreia fără îndoială i-au cântat laude de când ai venit. Fața largă a lui Robert se brăzdă de un zâmbet generos.

– Ar trebui să fie un compliment, dar nimănui nu-i place să i se spună așa, vlăjgan necioplit! Iar ție îți voi spune Faith. Este un nume care se potrivește aici. Gareth, dacă ea ar fi fost leneșă și monotonă în pat și ar fi avut o limbă înmuiată în vitriol, fetele tot i-ar fi lăudat toate calitățile, ale tuturor îngerilor, doar pentru numele ei. Dar în schimb m-au lăsat pe mine să-i citesc primul capitol – obrazul ei ales.

Știu draga mea, doar după asta mi-am dat seama că ești fata potrivită la locul potrivit. Intră, drăguță!

Era tot ce o fată și-ar fi dorit să fie, bunicul pe care nu l-a cunoscut niciodată. Urechea lui Faith detectă un accent diferit de intonația scoțiană pe care le aveau Prudence și mătușile. Si spuse: – Nu am cercetat încă originea numelui Morland, pentru că nu am ajuns acolo, dar sunteți cumva din Lake District? Oare numele vine de la Westmorland? Vocea dumneavoastră mă duce cu gândul la acest lucru.

– Se prea poate. M-am născut în Noua Zeelandă, dar tatăl meu venea din Kirkby Lonsdale, din Wesmorland. Dar nu este atât de ușor de sesizat precum accentul scoțian sau irlandez. Cum se face că…

Faith râse.

– Presupun că tata mi-a antrenat urechea. Trebuia să cunoască aceste lucruri pentru a da savoare cărților sale. A scris odată una despre districtul Lake. Am stat săptămâni întregi în Walnut House.

– Prue, să-ți spun ceva! A stat la Walnut House, în Cumberland. După cină, eu și cu ea o să stăm să povestim mult și pe îndelete. Gareth, din spatele mătușilor râse zgomotos.

– Mătușilor… ați obosit! Bunul v-a întrecut deja. Am terminat cu alde MacIntyre și am început cu neamul Morland. Faith nu vei mai putea pleca niciodată din Dealul Spiritelor. Să-ți fie înțeles, vei sta aici mult timp!

Robert spuse:

– O, dar trebuie să fie aici când vor ajunge acasă și Julian si Leonie. Le-ar plăcea să discute cu ea despre lacul District. Oricum, vei sta mult timp pe-aici, nu-i așa? Adică, o să-ți termini lucrarea aici, nu? Doar nu vrei să te întorci curând la Napier. Înainte să poată răspunde, Gareth interveni:

– Asta depinde de cât timp poate să stea departe de iubitul ei. Este aproape logodită cu un urbanist. Dar nu-ți face griji, bunule, suntem în siguranță, pentru moment se află în Londra.

Peste toată casa, ciudat, se așternu tăcerea. Simți cum o umbră se așternu peste ei. Ei ar vrea ca ea să rămână. Și dacă n-ar fi Gareth și ea și-ar dori același lucru. Hope spuse direct:

– Uit mereu, Gareth, dar mi-aș dori să nu ne mai amintești mereu. Să ne mulțumim doar cu prezentul. Am un sentiment ciudat – ca și cum Faith ar fi fost dintotdeauna aici.

– Asta din pricina numelui, spuse Gareth. Fusese tonul său un pic cam dur? Ciudat, dacă a fost așa, pentru că fusese atât de amabil, chiar dacă le tachinase din când în când pe mătuși. Apoi adăugă: – Sunt lihnit. Nu știu tu, Faith. Să ne spălăm pe mâini și să ne așezăm la masă!

Familia Morland rămase în continuare la fermă. Faith simțea că fericirea pe care i-o aducea fiecare zi îi alina singurătatea și golul pe care le trăise atunci când Lucy, apoi Sthephen, au lăsat-o singură pe lume. Acum nu mai era singură. Faptul în sine, că aparținea acestei familii, îi făcea fiecare zi mai plină. Deja îi spuseseră că poate reveni oricând pentru a-și petrece vacanțele, iar după ce o să se mărite îl poate aduce și pe soțul ei. Ei, nu va fi nici un soț și cu siguranță nu Glen! El ar reprezenta un pericol, pentru că îi cunoștea identitatea si nu avea sentimente prea plăcute în ceea ce o privește. Oricum, acum nu mai făcea parte din viața ei. Acest capitol era deja încheiat. Hope, Chass, Robert si Prudence cunoșteau nu doar istoria proprietății lor, dar și pe aceea a întregului district, întrucât chiar și Robert, de când avea nouăsprezece ani muncise aici. Au readus trecutul la viață pentru Faith. Gareth râse:

– Când ăștia trei încep să-ți spună poveștile, nu știu când să se mai oprească. Credeam că n-o să reușesc să vă mai prind din urmă până aici. Surorile mele au mai auzit poveștile astea, dar sunt de nesăturat. Din felul cum se identifică ele cu trecutul, ai zice sunt tot din neamul MacIntyre. Cred că de multe ori buni și mătușile uită că nu este așa.

Faith s-a dat puțin înapoi cu scaunul pentru a-și răcori fruntea.

– Și tu te identifici cu cei din familia MacIntyre, nu-i așa? Privirile lor se întâlniră. El se încruntă, apoi își strânse buzele.

– Nu pot să-mi dau seama de ce, dar a sunat ca și cum nu ți-ar plăcea asta. Să știi, Faith, că nu e din pricina banilor. Poate părea așa, dar pentru bunul și buni înseamnă enorm să știe că Dealul Spiritelor nu va fi vândută atunci când tata nu va mai fi printre noi. Dar, cu voia Celui de Sus, mai sunt ani buni până atunci, are doar patruzeci și opt de ani. Mama e mai în vârstă. Și suntem și buni prieteni, pe lângă tată și fiu vitreg. El avea numai treizeci și trei de ani când am venit eu aici să muncesc. Probabil că suntem mai apropiați decât sunt unii părinți de adevărații lor copii. Faith era confuză:

– Gareth, asta sună ca și cum altcineva te-ar mai fi întărâtat pomenindu-ți de o moștenire care nu este a ta prin urmași de același sânge. Prin urmare este un subiect sensibil. Nu mă pot gândi la altcineva mai potrivit să o primească. Gareth amuți:

– Ciudat să spui asta! Ea roși, apoi intră în panică. Își dezvăluise interesul pentru proprietate. Reuși să zâmbească ușor.

– Da, nu-i așa? Ca și cum aș putea hotarî eu asta. Poate că și eu mă identific cu cei din familia MacIntyre. Vreau să spun că, dacă primul Duncan ar fi putut să privească în viitor, ar fi fost foarte fericit – de asta sunt sigură – că cineva ca tine, care iubește fiecare inci, să o conducă mai departe.

Era ceva ciudat în ochii lui de sub sprâncenele dese, auriu– maronii. Nu spuse nimic, doar privea în gol. Faith simți o dorință aproape copleșitoare de a se apropia de el. Cât de ciudat era, ca amândoi să privească spre nord, către infinitatea albastră a mării. Deveni nervoasă. Trebuia să spargă această tăcere adâncă. Spuse senin:

– Trebuie să te însori cu cineva care să iubească aceste pământuri la fel de mult ca și tine. Să nu te însori cu cineva care ar vrea să vindeți și să vă mutați mai lângă oraș. Of, ce impertinență! Sunt la fel ca acei tați

de demult care le alegeau fiicelor soții. Dar ar fi extraordinar pentru bunicii tăi vitregi, pentru Julian și mama ta, dacă le-ai aduce pe cineva căreia sa-i placă lucrurile mai de demult.

– Ar fi, nu-i așa?, zise el. Faith crezu că era mai mult decât nimerit să se întoarcă la ceilalți, acolo unde numărul lor oferea siguranță. Trebuia să treacă dincolo de el, pe această cărare îngustă, care în vârf nu era mai mult decât un șanț.

– Să mergem Gareth, sunt sigură că ne caută.

– Nu crezi ce spui, e o diversiune. Nu ți-au spus povestea marinarului de pe Rin care ducea fecioarele pe vas pentru ca ele să ajungă la iubiții lor, dar mai întâi își cerea partea? Cam așa!

O prinse și o ținu în timp ce ea voia să treacă de el. Mâinile lui erau ca oțelul pe brațele ei. Ea își prinse buza de jos cu dinții, ca un copil bosumflat. Gareth zâmbi larg și spuse fără sfială:

– Dă-i drumul Faith, nu te pot săruta în felul ăsta. Nu-ți mai mușca buzele. Ea nu mai văzuse niciodată acei ochi căprui atât de neastâmpărați, de diavolești. Ea vorbi repede, ascultându-l:

– Dar, dar am spus că deja aparțin cuiva.

– Știu. Și ți-am spus ce cred despre aceste înțelegeri gen într-o zi– cândva. Dar mi se pare că șovăi. M-am gândit că în felul ăsta te ajut să iei o decizie, acum!

Își aplecă încet capul, iar strălucirea soarelui și a mării fură întunecate în momentul când buzele lui s-au apropiat de ale ei. Probabil și-a dat seama că ea tremura când a terminat. Se clătină, iar el o sprijini cu brațele. Ea își ținu genele lăsate, căci nu îndrăznea să-l privească, cedase prea mult. El spuse:

– Ți-au spus povestea fecioarei care nu a mai ajuns la iubitul ei? S-a îndrăgostit de marinar. Faith spuse:

– Dacă nu ești cuminte am să-i întreb dacă e adevărat.

El râse:

– Știi că n-ai să faci asta, n-ai îndrăzni.

Nici unul dintre ei n-a zărit-o pe temuta Prudence ivindu-se în capul scărilor. Capul ei se zărea deasupra stâncii în dreptul căreia erau. Clipi o dată văzându-i pe cei doi într-o strânsă îmbrățișare. Clătină ușor din cap pentru a fi sigură că nu e o închipuire, apoi zâmbi ca pentru sine și începu să se retragă, foarte atentă la zgomotul pașilor. Slavă Domnului că ceilalți n-au văzut-o de jos! Păși mereu foarte atent, sprijinindu-se de pereții de stânca ai acestei formații în formă de horn. Ajunse la cotitură, reuși să se întoarcă apoi strigă:

– Gareth, ești acolo? Noi ne întoarcem acasă. Tocmai ce și-a amintit Chass că o să sune Kathy la patru și jumătate. O să se întoarcă și Faith cu noi sau o vei aduce tu pe Diogene? Gareth îi dădu drumul lui Faith și căutând-o cu privirea zise:

– I-am promis că-i voi arăta Saltul Războinicilor. O aduc eu înapoi. Și izbucni în râs văzând expresia revoltată de pe fața lui Faith.

– Ei, dacă m-ai fi rugat, ți-aș fi promis.

– Am văzut-o, de pe partea cealaltă, cu fetele. Ele știu că am văzut-o.

– Ei bine, eu nu voiam încă să merg acasă. M-am gândit că am fi putut continua acest joc plăcut.

– Un joc! Nu a fost doar atât. Zău, Gareth, dacă te-ar auzi cineva!

– Păi, Glen e la treisprezece mii de mile distanță, așa că nu mă poate provoca la un duel. Și dacă nu a fost o joacă, cel puțin a fost ceva foarte plăcut. Pentru Dumnezeu, Faith, oprește-mă! Mă faci să vorbesc ca cei din Evul Mediu!

– Eu? Nu sunt eu. Eu mă aflu de-abia în zilele pioneratului. Tu ești de vină! Te-ai lăsat ademenit de fecioare îndurerate, cavaleri salvatori și marinari îndrăzneți. Bine, arată-mi Saltul Războinicilor, dacă ai impresia că fetele nu au făcut-o cum trebuie, apoi ne vom întoarce. Poate o conving pe Prudence să continue cu istoria după primul război mondial cât timp ceilalți pregătesc masa. El se opri din mers.

– Nu, Faith, nu diseară. Nu cu toți de față. Buni o să-ți spună ea singură restul. Trecutul apropiat este puțin prea dureros. Îi este teamă că nu s-ar putea stăpâni. M-a rugat să-ți spun asta.

– E nevoie ca într-adevăr să te vadă ca pe una de-a ei când se va hotărî să-ți spună. Femeile de vârsta ei ezită înainte să mărturisească asemenea lucruri celor din generația noastră.

– Poate că da, dar știe că o iubesc foarte mult. El râse larg.

– Cred că tocmai am fost iertat pentru comportamentul meu îndrăzneț. Credeam că sigur mi-am pierdut buna reputație.

– Prin urmare îți ceri scuze? Dacă e așa, atunci le accept și voi uita totul.

– Ai putea?

Era încă prea furioasă să răspundă. Zâmbetul încă se simțea în vocea lui.

– Oricum, nu-mi ceream scuze. Nu poți să-ți ceri scuze decât pentru ceva de care-ți pare rău. Și mi-e martor cerul, că nu-mi pare!

– Ai să fii foarte norocos dacă am să-ți mai vorbesc până când ajungem acasă, zise Faith supărată. Dar n-a avut nici un efect asupra lui.

– O vezi ca și pe casa ta, nu? Teren periculos.

– Păi, acolo locuiesc pentru moment. Dar acasă este acolo unde îți este inima.

– În cazul ăsta, a ta ar trebui sa fie în Anglia, acolo unde este Glen Tankerville, în Town Planner. Dar aș putea să jur că nu este așa. Lui Faith i se aprinseră obrajii de furie.

– Mergi prea departe, Gareth. Cum îndrăznești să subestimezi ceva atât de important și artistic cum e urbanistica. Oamenii de la țară pot fi foarte încrezuți! Atâția oameni n-au de ales decât orașul. Unii tânjesc după peisaje frumoase și nu le pot avea decât dacă oameni precum Glen le construiesc. Vorbind în felul ăsta nu-l ataci numai pe el, dar și pe designeri. A scris cineva: cred că nu voi vedea niciodată un poem atât

de frumos precum un copac și iubesc copacii la nebunie, dar imaginează-ți cum ar arăta Londra fără St. Paul! Probabil că omul poate crea tot atâta frumusețe din piatră și mortar ca și din altoi și sământă.

– Vai, mă simt ca și cum sprâncenele mi-ar fi fost rase! N-aș suporta să știu că trebuie sa te înfrunt într-o dezbatere. Te gândești la atâtea lucruri! Îmi amintești câteodată de buni. Și ea ne răscolește uneori. Și adăugă încercând s-o convingă:

– Hai, Faith, iartă aroganța și stângăcia unui necioplit fiu al pământului. Să moară șopârlele, m-ai făcut din nou să mă târăsc în fața ta! Voi ajunge un vierme până la urmă. Dacă voi merge la un psihiatru să-mi măsoare complexul de inferioritate e numai vina ta! Nu sunt atât de neștiutor precum par. Sunt lucruri care mă tulbură și pe mine foarte mult, Faith… un copac ține de un țăruș pentru a rezista vântului puternic care într-o sută de ani va deveni un fag uriaș, imaginea clopotniței bisericii Knox pe un cer albastru de Dunedin și o pagină cu un poem tipărit pe ea. Un poem poate fi la fel de frumos precum un copac.

Îl plăcea pentru asemenea cuvinte. Ah, și încă cum îl plăcea! Îl plăcea și îl iubea. El ar fi putut fi un ideal dacă acum douăzeci și șase de ani mama ei nu și-ar fi pus cariera mai presus decât soțul ei. Reuși să-i zâmbească.

– Bine…ai reușit să-ți îndrepți greșeala, prostutule. Să-mi aduci aminte să-ți arăt o poezie dintr-unul din caietele de însemnări ale tatălui meu. Este dedicată unui arhitect. Acum, să mergem. Voi merge pe jos, îmi place să merg încet pe acea cărăruie.

– Stai puțin, doar nu degeaba mă numesc Gareth! Domnița se va urca în șa, și gata, pornim! O să ți se pară destul de confortabil.

I s-a părut mai mult decât atât… enervant să se afle în fața lui, cu pieptul lui fierbinte în spate, cu genunchii înfipți într-ai ei. El ținea frâiele cu o mână, lăsându-l pe Diogenes să conducă și ținând-o cu

cealaltă. Ea se întrebă dacă într-adevăr era necesar… dar ar fi fost un lucru frumos de care să-și amintească mai târziu. Când au ajuns la nivelul platoului împrejmuit îi zise:

– Îți mai amintești poezia? Ai o bună memorie pentru poezie. Aș vrea s-o ascult.

– De ce nu? Și recită poezia.

Vocea ei se stinse în nemișcarea câmpiilor de dedesubt. Știa că tăcerea lui e un semn de apreciere. Apoi zise:

– Tu ai scris-o, nu-i așa Faith? De aceea tatăl tău a păstrat-o!

– Da, eu am scris-o.

– A fost publicată?

– Da, într-o revistă englezească. Apoi adăugă, ca un om care mai degrabă afirmă ceva decât pune o întrebare, și fără ca Faith să corecteze presupunerea falsă:

– Și ai scris-o pentru că vreun tip ciudat – ca mine – privea oarecum critic munca lui Glen. Dacă simte aceste lucruri pentru arhitectură, atunci din planurile sale vom avea parte de mai multe clădiri în stilul vechi, și nu de nenorocitele astea de blocuri care ne înjumătățesc cerul și interzic copiilor orice contact cu pământul sănătos. Retrag tot ce-am spus în legătură cu Glen. Dacă el ți-ar fi putut inspira un asemenea poem, cu toată dragostea ta pentru mare, cer și copaci, atunci n-am de ce să-mi fac griji că n-ar fi pustiul potrivit pentru tine.

E bine pentru el să creadă asta. A fost scris pentru un prieten de-al lui Stephen. I-a dus pe amândoi în jurul lui Backs, în Cambridge, într-o zi albastră și auriu-trandafirie de iulie. Le-a vorbit despre ambițiile sale de a proiecta biserici și colegii moderne pentru ca liniile lor să nu aibă vârstă, ci să treacă testul timpului cum au făcut-o și acestea și nu vor fi niciodată disprețuite de generațiile următoare ca niște produse ale unui timp grotesc.

Capitolul 6

Prudence sugeră ca următorul loc pentru discuții să fie căsuța de vară.

– Gareth mi-a spus că ți-a explicat de ce prefer să fiu singură.

– Draga mea, Gareth mi-a spus povestea acelor ani, după cum știi. Nu te amărî cu asta acum. Știu că această carte va fi tipărită în particular și distribuită printre rude și prieteni, dar e bine să se treacă peste acești ani, pentru binele lui Julian si Leonie. Apoi Prudence spuse un lucru surprinzător:

– Nu doar pentru binele lor, Faith, dar și pentru memoria Philippei. Faith scoase un ușor sunet de surprindere. Prudence adăugă, cu un zâmbet ce mări contururile drăgălașe ale gurii: Faith, Gareth are ceva împotriva Philippei din cauza mamei sale. O urăște cu toată ființa lui. Probabil că după ce acest jurnal va fi terminat și va ști că numele ei nu va mai apărea nicăieri, atunci poate că o să-i treacă, dar eu nu pot simți aceeași animozitate pentru ea, chiar dacă fiul meu a suferit atât de mult din pricina ei. Asta până când Leonie a sosit în Goblin Hill și ne-a adus atâta bucurie. Dar când mă gândesc la acele sute de mii, milioane chiar, care o văd la televizor și sunt emoționați de felul cum joacă, mă întreb dacă ar fi trebuit să fie judecată după standarde obișnuite. Așa că nu ar fi drept să-i pătăm imaginea. Și în afară de asta…

– În afară de asta? Prudence și-a așezat palmele într-un fel de gest mistic. Faith, n-aș putea s-o urăsc niciodată. Vezi tu, n-am putut să n-o plac pe Philippa. La fel și Rob. Poate de aceea ne-a durut atât de mult. Am iubit-o pur și simplu. În special Rob, simțea că este fiica pe care n-a avut-o niciodată. S-a închis în sine, nu vorbea despre asta, nu am avut cum să comunic cu el în vreun fel. A fost aproape un miracol când Gareth a venit să lucreze aici pentru noi și i-am invitat mama și surorile să vină aici în vacanțe. Cred că într-o zi un mic Duncan MacIntyre Morgan se va ocupa de terenurile astea. O simt cu toată ființa mea.

Faith își adună hârtiile și se ridică. Se așeză lângă Prudence și punându-și brațul pe umerii ei îi zise:

– Nu mă mir de ce Julian, cu o mamă ca tine, nu este nefericit. Și ce-mi place mai mult e că nu ai urât-o pe femeia care i-a răscolit viața fiului tău.

Prudence și-a pus mâna pe cea de pe umăr și bătând-o încet, zise:

– Îți mulțumesc, draga mea. Dar nu sunt un înger. Am încercat s-o urăsc, dar n-am putut. Și nici tu Faith nu ai spus nimic împotriva ei. E bine să dai peste o fată atât de înțelegătoare. Te superi dacă îți spun ceva personal? Într-un fel, din acest motiv ți-am povestit lucruri atât de personale. Privind în urmă la acea căsătorie, e ușor să-mi dau seama de ce nu a mers. Așa că, în legătura cu propria-ți viață, adu-ți aminte că e atât de ușor să faci o mare greșeală. Fii sigură că viața pe care o duce acest Glenn Tankerville este cea care te-ar satisface. Dacă îl iubești cu adevărat nu contează, chiar dacă n-o să-ti fie ușor. Dar… cercetează-ți inima. Poate că vei găsi mai multe lucruri în comun în altă parte. Până aici putea merge.

A trebuit să lase lucrurile în stadiul ăsta. Faith rămase nemișcată. Aluzia era evidentă. Așadar nu numai gemenii făceau pe-a peținorii. Prudence văzuse cum viața fiului ei fusese răvășită prin căsătoria cu o persoană care nu a iubit aceste pământuri. Au vorbit despre asta.

Văzuseră în ea fata care poartă numele iubitei lor surori, o soție ideală pentru Gareth. Cineva care iubește pășunile mereu schimbătoare și așezământul fermei cu toate comorile ei, cineva care este atras de trecut și înfățișează istoria familiei într-un jurnal care va dăinui în timp. Dar dacă ar ști… Deși Gareth era atras de ea, de-abia aștepta ziua când cei care-i amintesc de Philippa Meredith, ar ieși definitiv din viețile mamei și tatălui său vitreg. Și dacă ar ști cine este, ar alunga-o înainte ca tatăl ei să se întoarcă.

Avu sentimental că Gareth își pierduse timpul. N-o să urmeze nimic după acea îmbrățișare neașteptată de pe vârful stâncii, când i s-a părut că i-a cerut să compare ceea ce simțise în brațele sale cu afecțiunea pentru Glen. Fusese surprinsă când primise prima scrisoare de la Glen. Îi spusese că i-ar plăcea s-o vadă când se va întoarce din Europa și că o va contacta atunci. Între timp, aștepta cu nerăbdare răspunsul ei. Îl făcu să aștepte, după care îi scrisese spunându-i că nu înțelege de ce nu acceptă ideea că nu dorește să reînnoade vreodată relația pe care au avut-o – că vizitase proprietatea rudelor ei, iar aceștia doresc pe cineva care să le scrie istoria familiei, așa că se ocupa de acest lucru. Cu toate acestea, se gândise că ar fi deranjant pentru ei să le spună cine este, iar acest scurt contact stabilit cu ei, a lămurit unele lucruri dinlăuntrul ei, dar că va pleca de acolo când va termina totul și nu s-a decis unde va locui în Noua Zeelandă – sau poate la Mark Denby care până la urmă este tatăl ei vitreg. Și că îi urează mult succes în carieră.

Tot felul de posibilități tentante îi veneau în minte, încât se gândi să-i spună lui Gareth că s-a decis să nu se mărite cu Glen Tankerville, iar apoi, dacă acesta o va cere în căsătorie, să-și ascundă în continuare identitatea. Dar de fiecare dată rațiunea respingea această idee. Dacă vreodată, ar fi aflat, ar fi acuzat-o de o înșelăciune crasă și și-ar pierde încrederea în ea. Ar fi ieșit la iveală… De exemplu, Glen și mama lui știau. Și aceasta poate că ar fi cedat tentației de spune vreunei

prietene bună de gură acest amănunt picant despre o actriță renumită. Nu Faith, nu te amăgi cu ideea că ar exista vreo posibilitate ca nimeni să nu afle. Termină-ți treaba și pleacă.

Ideile principale fuseseră deja stabilite. Nu va avea sfârșitul pe care și l-ar fi dorit, dar oricum era imposibil. Avea experiență, câștigată din colaborarea cu Stephen Charteris, de a aprecia în ce moment aceasta se va sfârși. E mai bine pentru cei ce o vor citi, să se termine cu Julian, nepotul lui Duncan și Euphemie, care și el a ramas în Goblin Hill. Acum, că terminase de strâns tot materialul, știa că era prea valoros pentru a fi tipărit în particular și distribuit local. Fără ca familia să știe, contactă un redactor de la Wellington pe care-l cunoștea foarte bine. Acesta păru foarte entuziasmat la telefon.

– Faith, într-o săptămână sau două voi fi în Oamaru și Dunedin cu niște afaceri, așa că voi trece și pe la tine. Ei nu trebuie să știe că e în legătură cu această carte, decât după ce voi arunca un pic ochii pe ea. Cred că însuși numele Faith Charteris pe copertă i-ar asigura o vânzare bună.

Faith era fericită, pentru că putea face ceva pentru scumpa ei familie necunoscută lor. Sosise și noaptea când telefonul sună in hol. Gareth îi zise, ridicându-se să închidă sonorul televizorului:

– Faith, răspunde tu, te rog! Se auzi vocea operatoarei care cerea confirmarea numarului:

– Acesta este un apel internațional privat din Canada. Domnul Julian Morland dorește să vorbească doamnei Robert Morland. Este acolo?

Faith simți cum inima este gata să-i sară din piept. Ah, dacă n-ar fi fost un apel privat. Dacă i-ar fi putut auzi vocea tatălui ei, cerând să vorbească cu mama lui. Ar fi fost atât de frumos! Spuse:

– Da, doamna Morland este aici, o chem imediat. Se întoarse, cu ochii sclipind din pricina bucuriei pe care bunica ei o va simți și-i zise:

– Este pentru tine, draga mea. Fiul tău te sună din Canada. Ochii ei căprui erau la fel de radioși precum cei ai unei tinere fete. Se ridică, andrelele scăpându-i din mână și spuse încet:

– Rob, mergi la celălalt telefon, să putem vorbi împreună.

Acesta traversă camera cu viteza unui tinerel. Cu toții s-au abținut să mai scoată vreun cuvânt pentru a nu deranja. Păreau și ei foarte interesați, încercând să prindă din răspunsurile lui Prudence despre ce era vorba. Și ea era bună cu ei, repetând cuvintele mai importante, pentru ca ei să prindă miezul. Faith află că sunase din simpla dorință de a le auzi vocile. Era totul în regulă. Fiecare fu chemat pe rând la telefon, iar gemenii își împărțiră convorbirea, așa cum făcură și Prudence cu Robert. Julian și Leonie își smulgeau receptorul unul altuia. Când Gareth vorbi cu ei, Faith avu un puternic impuls de a se repezi la celălalt aparat. Gareth fu foarte drăguț, spunându-i:

– Da, îmi închipui că amândoi vă doriți să ajungeți cât mai repede acasă, dar încă nu cedați impulsului de a veni, oricât de mult vrem și noi să vă avem aici. Profitați de orice moment petrecut acolo. Apoi, surprinzător, rosti numele ei: „Faith?...Da, este aici. Sunt sigur că i-ar face o mare plăcere să vă vorbească." Și se întoarse:

– Buni și mătușile te-au lăudat atât de mult, Faith, încât vor să-ți mulțumească pentru tot ceea ce faci. Faith simți cum inima o ia la goană. Urechile îi plesneau, dar reuși să se liniștească. Leonie zise:

– Ah, Faith dragă, n-am putut să nu ne amintim de tine, așa că îți trimitem salutări din țara arțarilor. Leonie spuse:

– Vreau să te rog ceva. Te rog, te rog mult, nu pleca sub nici o forma de la Goblin Hill până când nu ne întoarcem! Faith își ținu respirația.

– De ce?

Leonie răspunse:

– Pentru că Julian e de părere că nimic din ce-ți vor spune mătușile sau părinții săi nu va arăta cât de multe lucruri ei înșiși au facut pentru

proprietate și familie. Își preamăresc strămoșii și își subestimează rolul pe care ei l-au avut, așa că vrea să se asigure că se va face dreptate. Promiți că vei rămâne? Nu contează costurile. În afară de asta, se pare că le-ai adus un suflu de viață nou, tuturor. Niciodată nu am primit scrisori atât de optimiste.

Faith simți cum crește în sufletul ei mulțumirea de sine. Cât de minunat era să fie rugată să promită un asemenea lucru. Să fie aici când se va întoarce tatăl ei! Promise. Leonie zise:

– Ți-l dau pe Julien. Faith se bucură că trebui să iasă din cameră pentru că ochii îi erau încețoșați. Era un om direct și evident că nu-și pierdea timpul cu introduceri. Îi spuse:

– Bună, Faith… cât de minunat este să rostesc acest nume către cineva din Goblin Hill. Mă face să pun sosirea ta pe seama Providenței. Simt ca și cum prezentul s-ar fi transformat într-un ecran pentru mama mea, oferindu-i un trecut fericit. Insist asupra a ceea ce a spus soția mea. Nu ai nici un angajament urgent care să te facă să pleci înainte să ne întoarcem, nu-i așa? O, e bine. Aproape că ne-a neliniștit gândul că în sfârșit istoria familiei va căpăta o formă definitivă. Sunt lucuri care cu siguranță trebuie pomenite, nefiind spuse de ceilalți din pură modestie. A fost o bucurie să citim scrisorile lui Gareth. Se pare că ai același spirit de aventură riscantă cum avea și draga mea mamă. În mod sigur ai facut o impresie puterniăc dacă Gareth a vorbit despre tine atât de frumos dupa ce i-ai găurit mașina nou-nouță! Da, mi-a spus despre acel început atât de pesimist…și în cel mai mic detaliu. Nu, tatăl meu drag, nu chiar toate detaliile. Nu ți-a spus că a crezut că sunt bărbat pentru că primul meu nume este Meredith. Reuși să râdă.

– Îmi fac nemeritat de multe complimente pentru că își imaginau că scriitorii sunt niște ființe iresponsabile, cu capul în nori toată ziua, mestecând vreun creion și fără vreo înclinație spre farfurii și mese regulate. M-au făcut să mă simt ca acasă. Trebuie să închid, domnule

Morland, cred că vă costă o avere…vreți să le mai transmiteti ceva celorlalți?...a, doar noapte bună tuturor. Da, ne vedem când vă veți întoarce, la revedere. Se întoarse din fața telefonului și nu-și dădu seama că ochii îi erau atât de ficși, încât ceilalți se întrebau de ce. „ Ce dragi îmi sunt acești oameni nebuni și extravaganți", își spuse. Deodată, Gareth se ridică în picioare, traversă camera și ieși afară. Faith privi în urma lui încruntându-se.

– S-a-ntamplat ceva? Prudence zise:

– Lasă-l în pace, faptul că i-a auzit vocea mamei sale, cred că a fost prea mult pentru el. Bărbaților nu le place să-și exteriorizeze sentimentele. Faith spuse:

– Da, majoritatea bărbaților nu, dar Gareth nu e genul care să le ascundă, după cum am aflat.

Prudence o privi și izbucni în râs, dar cu toate întrebările lor, nu spuse de ce. Nici caii sălbatici nu ar fi putut scoate de la Prudence ce văzuse în acea zi pe Treptele Turnului. Faith era profund mulțumită. Poate că nu totul era perfect, dar cel puțin Leonie își dorea ca ea să fie aici când se vor întoarce, așa că-și va putea aminti mai târziu de săptămânile petrecute cu însuși tatăl ei, în timp ce va scrie istoria familiei– a familiei lor. Zilele îi erau pline. Își petrecea ore întregi în mansarda pe care o foloseau drept pod. Era plină de fotografii vechi, mărunțișuri, scrisori care dezvăluiau mici incidente altfel uitate, toalete de gală bătoase cu volanele destrămate, gulere și manșete galbene din dantelă, mănuși, fulare din pene, programe ale unor petreceri mondene, evantaie, lucruri care adăugaseră eleganță unei lumi noi, neînblânzite. Gareth râdea când o găsea acolo, cu fruntea prăfuită din pricina mâinilor cu care își îndepărta părul castaniu strălucitor și cu ochii tot mai încărcați de vise, pe măsură ce dezgropa trecutul.

Gareth descoperi că stăpânea foarte bine și arta fotografiei. Așeza multe relicve, altfel neînsemnate, pentru a le fotografia și a scoate astfel un tablou. Iar pe Gareth îl privea deznădăjduită spunându-i:

– Este atât de mult material încât e o pură agonie să aleg ceva. Ar trebui să stau departe de mansardă. Nu voi termina curând cu notele de subsol, gândindu-mă la vreo comoară care se află aici și care trebuie neapărat să fie menționată cu toate că ce am scris până acum e aproape de mărimea declinului și decăderii lui Gibbon!

Gareth o asculta și se așeza pe podea lângă ea. Stătea cu picioarele încrucișate și caietul de însemnări pe genunchi. Niște paie îi căzură pe file. Se uită în sus, râse, apoi îi zise, periindu-i cu o mână părul șaten:

– Arăți de parcă ți-ai fi vârât capul în coșar, odată cu caii. El zâmbi larg:

– Troy s-a întors deodată și a aruncat în mine chiar atunci când își scotea capul. M-am gândit că am scăpat de toate resturile. Fân în toată regula, nu-i așa? Ea râse:

– Doar pe dinafară.

– Ce vrei să spui? Ea se uită în altă parte:

– Păi, fânul dă oricui un aer idilic. Dar cu nimic altceva în cap decât treieratul ovăzului sau scosul ridichilor. Și… El o întrerupse:

– Și…

Ea ridică din umeri.

– Numai că știi atâtea lucruri. Cu greu se ivește vreun subiect despre care să nu știi câte ceva. Pe fața lui apăru o grimasă.

– Doar din pricina cititului. Într-o lume a cărților, nimeni nu trebuie să se limiteze, chiar dacă a fost nevoit să abandoneze școala la cincisprezece ani.

– Fals, Gareth. Chiar dacă ai abandonat școala la cincisprezece ani. Tu nu aveai de ce să faci asta. Ai avut de ales, iar prin decizia ta i-ai oferit mamei tale cea mai frumoasă viață pe care ar fi putut-o avea. Îi văzu

roșeața urcând pe sub pielea arămie, dar își dădu seama după privirea din ochii căprui că era mulțumit. El zise:

– Ei, Faith, nu vreau lauri de pe urma deciziei mele. Făcând lucrul ăsta, mi-am oferit și mie viața pe care mi-am dorit-o.

– Dar ai fi preferat mai întai Lincolnul, nu-i așa?

– Da, dar cu excepția unor momente când devin conștient de golurile pe care le am, totul mă recompensează.

– Sunt sigură de asta. Nu am observat goluri care să fie semnificative. Singură doar capacitatea ta de a citi, ar fi invidiată de orice student. Ai fost liber să citești ceea ce ai vrut. Există diverse lucruri în viața unui student de universitate de care acesta ar prefera să se lipsească. Dar mă bucur că de-a lungul timpului nu ai rămas cu vreun regret de pe urma asta. E un lucru de care oricine trebuie să se păzească. E foarte ușor să-ți plângi de milă, nu numai pentru lucurile la care ai renunțat din propria-ți dorință, dar și pentru acelea ce ți-au fost refuzate din pricina unor împrejurări vitrege.

El o privi curios:

– Mi se pare cumva o urmă de regret în cuvintele tale? Despre ce fel de circumstanțe vorbești, Faith?

Ea nu răspunse. El spuse impacientat:

– Hai, Faith! Știi toate secretele familiilor MacIntyre și Morgan. Chiar trebuie să ne ascunzi mereu câte ceva? Asta e pentru că ai fost singură la părinți, adusă târziu pe lume, fără ca măcar să ieși afară din casă pentru a merge la serviciu. Nu pari să le faci confidențe unora de varsta ta. Mai degrabă ai vorbi cu buni, decât cu mine, despre propria ta viață.

– Cred că mi-ar veni mai ușor. El îi trase carnetul de însemnări de pe genunchi, se ridică, o trase și pe ea în picioare și îi ținu încheieturile mâinilor. Frunțile le erau plecate, iar dedesubt, privirile atente.

– Sunt momente când mă superi foarte tare, Faith. Dar nu pe tine, ci pentru tine. E ceva în neregulă și vreau să știu ce, numai că nu ai

încredere în mine. Și asta mă roade. Te lupți cu ceva. Pari atât de singură, de nefericită, în ciuda lui Glen Tankerville. Haide, oferă-mi privilegiul unui prieten. Spune-mi ce e.

Privi în jos, mușcându-și buza. Era adevărat. Și ar fi dat orice să-i spună – dar era singura persoană care n-ar fi putut-o ajuta. Nu trebuia să se simtă tentată.

El spuse:

– E greu să înțeleg de unde atâta reticență, când încă de prima dată mi-am deschis sufletul în fața ta.

– Ce vrei să spui?

– Când ți-am spus ce simt pentru Philippa Meredith, îți amintești? Când ți-am spus cât de bine o să-mi pară când îți vei fi terminat lucrarea, iar mama nu va mai fi nevoită să trăiască în umbra ei. Am fost surprins de cuvintele mele – nu sunt genul de lucruri pe care să le spui cuiva pe care abia l-ai cunoscut. Dar eu am făcut-o și asta pentru că nu am vrut ca tu să-ți folosești primul nume. Și asta s-a întâmplat în prima jumătate de oră după ce ne-am întâlnit. Ar fi de crezut că până acum mi-ai putea spune ce te frământă. Dar tu numai primești confidențe, nu și dai.

Un val de paloare trecu peste chipul lui Faith. El o privi, încrezător. Într-unul dintre aceste momente de singurătate și sinceritate, ar fi putut să se elibereze de ceea ce o rodea pe dinăuntru.

O văzu cum, treptat, își recapătă acea stăpânire pe care tocmai începuse să o piardă. Totuși ea îl privi cu onestitate:

– Da, Gareth, ceva mă frământă în unele momente, dar nu-ți dai seama de ce nu pot să vorbesc despre asta? Pentru că nu este doar secretul meu. Are legătură și cu altcineva, iar dacă îl dezvălui, acea persoană pe care o iubesc cel mai mult pe lume, ar avea de suferit. Ah, de ce spusese asta? Adică l-ar fi rănit cel mai mult pe Gareth Morgan și pe mama lui? Buzele lui se strânseră, iar liniile lor se adânciră în obrajii arși de soare.

– Atunci, eu nu mai am nimic de spus, Faith, dacă are legătură cu Glen. M-au trimis să-ți spun că masa e aproape gata. Dar dacă vei simți vreodată nevoia să vorbești cu cineva, sper ca eu să fiu acela la care vei veni.

Se opri și adăugă direct:

– Ca un frate, vreau să spun.

În timp ce coborau pe scări umăr la umăr, Faith se simți neliniștită. Nu numai din pricina ei, dar și pentru că și el simțea această asemănare sufletească, recunoscând în ea ceva ce și ea recunoscuse în el. Dar era singura care știa că nu avea cum, nu putea să meargă. Înainte să intre în cameră, Gareth spuse:

– E bine că fetele se întorc mâine din vacanță. Sunt o pereche atât de nebună încât complexele, vina, inhibițiile, se topesc precum gheața în soare. Se întrebă de ce folosise cuvântul vină. Pentru că era exact ceea ce simțea. Fiica Philippei n-ar trebui să se afle aici! În privința fetelor, era adevărat. Umpleau fiecare moment, nelasând ore goale îndoielilor. Lui Faith i se părea că pentru ele timpul fuge altfel, ca și cum totul ar fi fost o idilă, plină de amuzament. Mătușile insistară ca Faith să facă o pauză. Faith zise:

– Mi se pare că sunt răsfățată. Majoritatea dactilografelor muncesc la fel de mult ca și mine. Nu este o muncă atât de extenuantă. Hope zise, perspicace:

– Dar majoritatea dactilografelor copiază pur și simplu. Tu faci o treabă creativă care este mult mai extenuantă. Cu siguranță, îți consumă energia. Să ții faptele într-o carte, trebuie să fie o sarcină colosală. Te suprasoliciți.

– Sunt de acord, zise Gareth. În afară de asta, dacă își rupe din timp pentru a sta cu fetele, îmi ia de pe umeri sentimentul responsabilității pe care îl simt pentru ele. Dar ai grijă, Faith, nu recupera noaptea. De fiecare dată când îl iei pe Troy pentru o oră, noaptea dispari s-o recuperezi. E un complex de vinovăție. Faith își schimbă expresia feței.

– Sunt plătită pentru asta. Chassie zise:

– Ah, nu sunt cine știe ce bani, dar uneori lucrezi ca un demon posedat. Nu trebuie decât să-ți imaginezi că ești o prietenă invitată aici pe perioada vacanței. Faith îi zâmbi.

– Sigur, voi fi un musafir, dar musafirii nu cer bani. Sunt de acord dacă nu mă plătiți pentru două săptămâni. În final au aprobat, mulțumiți să o vadă relaxată. Prudence spuse:

– Ai nevoie, Faith. Arați îngrijorător uneori. Prudence crezu că știe de ce. Fata asta se străduia din răsputeri să-și păstreze o loialitate veche, nu ușor de păstrat, în timp ce era evident că se simțea atrasă de Gareth, deși era în continuare logodită cu acest Glen. Prudence spera că aștepta momentul potrivit, după ce s-ar fi reîntors în Noua Zeelandă. S-ar întoarce fata în Golful Vulturilor, spre a-și cântări sentimentele, față în față cu el? Viața nu e ușoară pentru nimeni, mai ales pentru tineri. Chiar dacă nu era ceva atât de categoric precum o logodnă, Faith credea că o despărțire l-ar răni prea mult pe acest Glen, iar ea era genul care să fie atentă la acest lucru. Câteodată se simțea atât de neajutorată! Prudence era destul de sinceră cu ea însăși încât să nu-și dea seama că nu era chiar imparțială. Gareth îi era la fel de drag precum i-ar fi fost propriul ei nepot, iar dacă s-ar însura cu o fată pe nume Faith, și încă una pe măsura lui, i s-ar părea a fi mâna destinului. Robert era și mai pornit pe ideea asta. În fiecare noapte, când se pregăteau de culcare, vorbea despre asta.

– Nu este logodită cu acest tip din nord, sublinia el. Ar fi cu totul altceva dacă ar purta un inel de la el. Mi-aș fi dorit să nu fi avut pe nimeni în Anglia. Fata asta e atât de potrivită pentru Gareth al nostru! Prudence ținea încă numai pentru ea acea imagine a îmbrățișării la care fusese martoră. Dacă ar ști, Robert n-ar putea să se stăpânească. Megan, sora lui Gareth, zise:

– Faith, e atât de ciudat, acum ai început chiar să vorbești ca noi. – Ce vrei să spui? Eu…

– Poate că tu nu ai observat, dar puțin mai înainte ai spus: "Mi se pare că sunt răsfățată." E o expresie pe care o folosim în Dealul Spiritelor. Eu n-am observat câte expresii am luat de aici, decât atunci când am ajuns la internat, iar celelalte fete au observat. Cei din familia MacIntyre, din Dealul Spiritelor, se pare că au aproape un dialect al lor. La școală am făcut un proiect despre a patra generație care a trăit la fermă și am menționat acest lucru. Practic, atât de mult timp a fost o unitate izolată, încât stilul de viață a rămas încremenit într-un model îndepărtat. Faith era încântată.

– Nu te opri, Megan. Dacă ai observat asemenea lucruri, tu ar fi trebuit să fi scris istoria familiei, nu eu. Am menționat acest lucru în carte. Am spus că readuci la viață câte o filă a trecutului, cât stai la Capul Spiritelor. Într-o mare măsură, e pur Walter Scott. Atunci când fetele spun despre Gareth că foarte rar își iese din pepeni, dar atunci când o face, o face cum trebuie. Gareth era indignat. Faith, probabil că tu nu l-ai văzut până acum într-o asemenea dispoziție înspăimântătoare, dar dacă se va întâmpla vreodată, ai grijă! Lui Faith și Gareth li se încrucișară privirile și izbucniră în râs. Gareth zise:

– Greșești, Rowena. Prima dată când ne-am întâlnit eram într-o asemenea stare. Fetele săriră imediat.

– Dar de ce?

– Pentru că mă așteptam ca dactilografa mătușilor să fie un bărbat. Mi-am ieșit din pepeni. Megan răspunse isteț:

– Dar curând după aceea ai renunțat să mai fii nervos, nu-i așa dragă frățioare? Gareth își privi surorile serios.

– Mai bine v-ați spulbera orice speranță în direcția asta. Faith nu este chiar logodită, dar este «atașată». De cineva din Golful Vulturilor. Și se întoarse către Faith.

– Îmi pare rău , Faith, dar e mai bine să le opresc pe surorile mele înainte să se împotmolească definitiv.

Rowena se enervă.

– Ce ghinion! Noi am crezut că e ceva predestinat, o pereche făurită în ceruri. Îi place tot ceea ce facem, este printre favoriții gemenilor, iar Gran și Grandy cred că poartă un soare în suflet, și… Fratele lor le privi încruntat:

– Și voi două ați crezut că ar fi un sfârșit potrivit pentru istoria familiei, ca eu să aduc o fată pe nume Faith, care are până și aceeași înfățișare ca a lui Faith, aceea care a murit în timpul epidemiei! Megan i-o întoarse:

– Ei, și ce e rău în finalurile fericite?

– Nimic, prostuțo! Sunt în favoarea lor. Ca de exemplu, al celor ca al mamei. În afară de dragostea lui Pete, nu încercați să trageți niște sfori în cazul ăsta, fetelor. Se pare că ați uitat că un asemenea final n-ar fi unul plăcut pentru Glen Tankerville…să piardă o fată ca Faith! Ar trebui să-i citiți scrisorile umflate pe care i le trimite! Simplu și de efect.

Avea în voce ceva care anunță sfârșitul conversației. Faith avu impresia că fetele au simțit regretul din tonul lui Gareth. Poate că insistența lui Glen a fost un lucru bun. Sub nici o formă nu a luat în serios răspunsul ei la prima sa scrisoare, prin care punea capăt relației. Era revoltător, mai ales tonul scrisorilor următoare, care păstra ideea că totul a fost doar o ceartă de îndrăgostiți și vor continua lucrurile de acolo de unde le-au lăsat, când se va întoarce. Scrisorile sale erau pline de laude la adresa propriei persoane, de cât de impresionați au fost toți de ideile și inovațiile sale; atașase tăieturi de ziar unde era numele său, și subliniase că făcuse cunoștință cu foarte multe vipuri. Ce i-ar mai fi putut spune? Că acum știe că originea ei este impecabilă, că o consideră demnă să ducă mai departe numele familiei Tankerville? De fiecare

dată, Faith crezu că-și strânge pumnii de furie, dar se gândi că ignorându-le pur si simplu, e cel mai bun lucru. Va renunța el în cele din urmă. Dar cel puțin scrisorile au ajutat-o să-și joace rolul. Gareth zise:

– Ei, acum trebuie să mă întorc la legatul gardurilor. Îmi puteți aduce o ceașcă cu ceai pe la trei, fetelor. Faith zise:

– Voi ajunge și la partea cu cele legate de călărie. Să ducem caii spre țărm.

În timp ce ieșea din cameră, le auzi pe fete spunând cu voce joasă:
– Un atașament. Poate să nu însemne nimic. Poate o mică greșeală… Faith hotarî să le ignore. Ce săptămâni au urmat!

Își umpleau fiecare moment călărind, hoinărind toată ziua, ajutându-l pe Gareth să strângă oile, hrănindu-le, curățând grajdurile, cotețele, remorcând oile pentru a fi duse în târg, punându-l pe Robert să le ducă la pescuit, stând la fermă și umplând frigiderul cu prăjituri, pentru atunci când se vor întoarce parinții lor. Au fost încântate când redactorul, prietenul lui Faith, a rămas la prânz și cină. Se gândeau că nici una dintre colegele lor nu a făcut cunoștință vreodată cu un editor în carne și oase. Acesta a fost încântat de remarca lor, simțindu-se ca un tigru la grădina zoologică. Au crezut că negociază cu Faith pentru niște treburi ale tatălui ei. Amândoi se închiseră în birou toată după-amiaza, iar la cină, editorul a facut un anunț întregii familii.

– Familia MacIntyre din Dealul Spiritelor e mult prea bună pentru a fi tipărită în privat. Condițiile istorice și schimbările ce au avut loc timp de o sută douăzeci de ani, destul de ciudați, sunt țesute cu atât de multă maiestrie în contextul familiei, încât cartea va intra în rândul publicațiilor noastre despre familii întemeietoare. Am sugerat puține modificari. Faith a lucrat atât de mult timp cu tatăl ei, încât este cea mai bună dintre cei ce se ocupă cu istoriografia. Nu este nici o îndoială că a moștenit acest talent. Faith își coborî ușor privirea. Bineînțeles, nu

putea fi adevărat. Când și-a ridicat privirile, le-a întâlnit mai întâi pe cele ale lui Gareth, apoi ale bunicii, bunicului, mătușilor…mândria și bucuria pe care a văzut-o în ochii lor au recompensat-o suficient. Griff Melon zise:

– Numele Charteris pe copertă va reprezenta un bun început pentru vânzări și desigur este o fericită coincidență că celălalt este Faith . E o întâmplare binevenită. Desigur, nu mă încântă ultimul capitol. Este un pic în contra celorlalte. Bineînțeles că acum e de-abia schițat. Dar m-am gândit la ceva. Știu că nu e o scriere de ficțiune, pentru a i se da un altfel de final, dar simt că-i mai trebuie ceva. Prudence spuse atunci un lucru ciudat.

– Nu cred că e cazul să fie încă terminat. Timpul are darul de a scrie finalurile în locul nostru.

Fără nici o îndoială, din pricina finalului, Faith făcuse noapte albă. S-a tot foit, întorcându-se de pe o parte pe alta. Se gândi la Stephen, cum l-a auzit spunând odată într-un interviu, că atunci când începe o carte știe două lucruri…începutul și sfârșitul. Capitolele de mijloc îl îngrijorau. Dar această carte, ce conținea experiența reală a patru generații, nu putea avea un sfârșit fictiv. Trebuia să fie real. Nimeni nu știa că adevăratul final n-ar fi putut fi dezvăluit vreodată. Pentru că-l iubea prea mult pe Gareth pentru a-i pricinui vreo supărare.

Capitolul 7

Doar în ultimele scrisori către Mark Denby, Faith fu naturală și sinceră. Îi ascunse foarte puține lucruri – de fapt, numai ce simțea pentru Gareth. Îi spuse că animozitatea lui Gareth vizavi de Philippa a împiedicat-o să-și dezvăluie identitatea și că se gândea că cel mai bun lucru pe care l-ar putea face, ar fi să plece de aici exact cum a venit, drept cineva care a acceptat o însărcinare pe care a dus-o la bun sfârșit. Numai că a fost foarte fericită să vadă Dealul Spiritelor, să asculte istorisirile despre strămoșii săi și cel puțin va avea ocazia să stea în preajma tatălui ei pentru câteva săptămâni. L-a rugat pe Mark să nu-și treacă niciodată numele și adresa pe plicuri. Scrisorile către ea erau calde și încurajatoare. Era norocoasă să aibă un asemenea tată vitreg. Iarna s-a instalat devreme, odată cu întoarcerea fetelor la școală. Gareth o duse într-o zi la Dunedin, să ducă un teanc de fotografii vechi la un expert, pentru a fi reproduse. Au vizitat împreună Muzeul Primilor Întemeietori, pentru a verifica referințele la primele unelte agricole și așezăminte de ferme, ce nu au fost păstrate în Dealul Spiritelor. Au sunat la școala fetelor și li s-a permis să le scoată pentru cină și o piesă de teatru, după care s-au întors acasă în tăcere, pe o noapte cu stele ca niște paiete argintii proiectate pe o catifea albastră, cu o lună

plină ce lumina întregul peisaj nocturn. Șoseaua îngustă și înghesuită se strecura printre pantele ușoare ale Muntelui Cargill, afundându-se prin păduri de pin și larice care arătau precum cele canadiene, apoi ieșea pe platoul larg al lagunei poleite de luna din Golful Piele-Albastră. Dar în loc să urce pe Kilmong, după ce trecură de Warrington, Gareth luă drumul de coastă. Faith își ținu respirația, în timp ce tăiau ridicătura din față, și toată frumusețea o copleși. Spuse:

– O, Gareth, ai mai văzut vreodată o așa frumusețe? E atât de frumos, încât aproape doare. Pentru că nu putem opri timpul în loc și poate că nu ne vom mai întâlni niciodată cu o noapte ca asta, putem să mai zăbovim puțin? Vocea lui, dintr-o dată, deveni aspră, uimind-o.

– Nu, Faith, nu în noaptea asta. Mulțumește-te doar cu această singură privire, și piciorul apăsă accelerația. Faith înghiți dezaprobator, apoi spuse repezit:

– A fost stupid să spun asta acum în noapte. E mult prea târziu. El spuse încet:

– Nu acesta este motivul. E oricum foarte târziu, dar dacă aș fi vrut să ajung acasă, n-aș fi luat-o pe acest drum, cu gropi și cotituri. A fost un lucru prostesc din partea mea. Am vrut să-ți arăt aceste locuri la lumina lunii, dar acum că sunt aici, nu-ndrăznesc să mă opresc. Înțelegi? Ea zise, oarecum ferm:

– Da, îmi pare rău, Gareth.

– Știu că-ți pare. Dar o să-mi treacă. Ne-am întâlnit prea târziu, asta-i tot.

Faith se bucură când ajunseră acasă. Nu știa cum să facă față acestei probleme. Nu avea curajul să-și pună destinul în mâinile lui, spunându-i cine este. Și asta pentru că și alți oameni ar fi fost răniți. Dacă i-ar fi spus cine este, iar el i-ar fi zis să plece înainte de sosirea mamei sale, atunci nu-l va mai vedea niciodată pe tatăl ei, iar cartea ar rămâne neterminată, singurul lucru pe care-l putea face pentru familia

ei. Din fericire, Prudence lăsase un termos plin cu cafea pentru ei. Pusese și niște sandvișuri calde, sub un șervețel, pe o masă joasă. Într-o vază micuță, aranjase trei trandafiri de iarnă, de o puritate de ceară desăvârșită. Focul fusese pregătit pentru a rămâne aprins. Veioza fusese lăsată aprinsă, iar celelalte lumini stinse. Amândoi priveau la cele din jurul lor, ezitând. Nici unul dintre ei nu îndrăznea să intre în intimitatea locului. Faith cunoștea motivul lui Gareth. El nu știa că și ea simțea același lucru. El aprinse lumina din mijloc, merse spre masă, luă câteva sandvișuri așezându-le pe o farfurie pe care o puse alături, apoi restul le întinse spre ea, odată cu termosul, zicându-i:

– Ia-le în camera ta, Faith. Eu o să-mi pregătesc aici o ceașcă de cafea.

– Îți multumesc, Gareth, și plecă.

Din nou furtunile băteau dinspre Polul Sud, urlând asupra ținutului dimprejurul capului, dar erau domolite de vechea casa din spatele Stâncilor Bield. O săptămână întreagă au rămas închiși în casă, cu excepția oamenilor care munceau pe proprietate sau lucrau în atelierele fierarilor, ori în șoproane. Mătușile îi implorau pe Prudence și pe Robert să rămână până mai târziu.

– Când e casa plină, e ca pe vremuri, și este foarte ușor pentru Faith să vă întrebe despre lucruri pe care noi le-am uitat.

Faith era bucuroasă că scăpase de tentația de a-și petrece timpul afară cu Gareth. În cea mai urâtă zi, Gareth își petrecu aproape tot timpul în casă. Faith o chemase pe Prudence s-o ajute să scrie niște mici întâmplări, dar se împotmoliră într-o problemă legată de cronologie. În cele din urmă, Prudence îl chemă pe Gareth. Prudence îi lăsă să lucreze. Faith avu impresia că niciodată nu-l văzuse pe Gareth atât de tăcut și de reținut, făcând economie de cuvinte. Au reușit totuși să se concentreze asupra materialului și apărură la cină având satisfacția că de-acum încolo totul era precum călătoria pe o mare liniștită. Ceilalți se

pare că nu remarcară iritarea lui, întrucât erau angajați în mici discuții și izbucniri scurte. După ce terminară cu spălatul vaselor și se întoarseră lângă foc, Gareth zise:

– Nu prea ai la ce te uita în seara asta la televizor. Păcat, programele de iarnă sunt de obicei cele mai bune. Faith căscă și-și întinse mâinile deasupra capului.

– Sper c-o să fie frumos mâine. Am înțepenit de atâta lipsă de mișcare. Ar trebui să încep să urc și să cobor scările o oră sau două! Gareth interveni abrupt:

– Da. Bine spus. Și eu mă simt la fel – agitat precum un tigru în cușcă. Hai să ne luăm hanoracele și impermeabilele și să ieșim să înfruntăm natura! Nu pot să mai stau înăuntru nici un moment. Faith se asteptă ca ceilalți să-i descurajeze. Părea nebunie curată, dar își dorea să respire aer proaspăt. Gareth a îndemnat-o să-și pună bocancii lui Megan.

– E adevărat că o să fie al naibii de alunecos în noaptea asta. Faith zâmbi larg:

– Nu știu, dar eu nu văd iadul înghețat. Gareth râse și el:

– I-ai în picioare și nu mai face pe deșteapta. Se pare că-și vorbeau din nou pe același ton prietenos. El îngenunche pentru a-i lega șireturile și o privi de jos:

– Un pic dezamăgitor, nu? Dupa ce-am văzut ieri seară programul acela despre cavalerii elisabetani? Zilele cavalerilor! Și pe Sir Walter întinzându-și pelerina în noroi pentru ca regina să treacă. Iar eu te duc în inima sudului urlător, în bocanci!

– Oricum ar fi, Gareth, cred că te-au crescut bine. Nu crezi că oricine care ar ști că ai abandonat școala la cincisprezece ani, pentru ca mama ta să nu fie singura care întreține familia, ar mai putea spera vreodată să audă sunetul armurii…nu al bocancilor?

El își termină treaba și se ridică în picioare. Ea adaugă:

– Încă o mai aud, prin felul în care o protejezi de orice ar putea-o răni. Și de durerea de a-și aminti că soțul ei a fost odată însurat cu cea mai frumoasă femeie din lume. Ochii lui albaștri deveniră serioși, căutându-i pe cei cenușii.

– Mulțumesc, Faith. Mereu am avut sentimentul că ai impresia că exagerez, că a devenit o obsesie. Și m-ai dezaprobat. Dar acum cred c-ai înțeles. Ea dădu din cap.

– Da. Știu că mereu ești fericit când acel serial se termină.

– Da, recunosc. Dar nu mai sunt atât de îndârjit. Dar acum știu că totul a rămas în urmă și în curând totul va fi de domeniul trecutului. Cred că se va întâmpla până-n Craciun. Faith se simți obligată să răspundă cumva.

– Gareth, chiar nu poți să te gândești ca și cum ar fi ceva încheiat definitiv? De ce trebuie să fie mereu o problemă pentru tine? Prudence mi s-a deschis un pic și pur și simplu o iubește pe mama ta. Mi se pare că Julian și Leonie au o căsnicie extraordinară, iar mama ta trebuie să se simtă cu adevărat sigură de dragostea tatălui tău vitreg. Ce te face să simți în felul ăsta?

– Mă neliniștea s-o văd pe Philippa atât de strălucitoare și pretențios îmbrăcată. M-am gândit că în felul ăsta mama ar putea căpăta un complex de inferioritate. Iar tata, văzându-și la televizor prima iubire, ar putea deveni nestatornic.

– Da, înțeleg. Ai cunoscut anii nefericiți ai mamei tale, dar acum că Philippa este moartă, o să devii mereu neliniștit când se va difuza vreun film de-al ei?

– Nu mă pot abține să nu sper că nu se va mai da nimic la televizor. Dacă se dau în marile orașe, nu avem cum să le vedem. Bineînțeles, fetele vor dori să le vadă pe toate. Dar atunci când ele nu sunt acasă, putem să schimbăm canalul. De-abia aștept să treacă anul, Faith. Am sentimentul că noul an va aduce vremuri mai bune pentru mama

mea, fără nimeni care să-i amintească de cea de dinaintea ei. În timp ce înaintau pe furtună, Faith se gândi că nu numai natura din jurul ei era cenușie, dar și viitorul ei. Un viitor fără Gareth.

Fără nici o îndoială, lupta cu vântul le făcu bine amândurora. Fu nevoită să se agațe de el în timp ce urcau pe marginea stâncii, după care ajunseră într-o scobitură, doar cu fețele expuse rafalelor de vânt.

– Nu trebuie să existe și un loc liniștit în inima furtunii, Faith? Întotdeauna îmi vine în minte lucrul ăsta când sunt aici. Rămaseră mult timp tăcuți, privind pur și simplu peisajul mișcător. Deodată, Gareth își puse mâinile pe umerii ei, dar nu o trase spre el. Îi vorbi la ureche:

– Faith, aș vrea să știi ceva. Poate că nu am dreptul să te întreb, dar mă simt obligat. Să presupunem că ai fi venit aici înainte – înainte de a te fi atașat în vreun fel de Glen, lucrurile ar sta acum altfel? Adică, mă refer bineînțeles la noi doi.

– O, Gareth, ce întrebare! Ideea este că l-am întâlnit pe Glen prima dată. Îl cunosc de foarte mult timp. Ai știut încă de la început că suntem aproape logodiți. Am senzația că nu trebuia să aduci vorba despre asta. El răspunse încet:

– N-aș fi făcut-o, cu excepția unui lucru. Am rumegat o săptămână încercând să înțeleg. Un timp, am avut îndoieli în legătură cu profunzimea sentimentelor tale pentru el. Mi s-a părut foarte ciudat că pe prima scrisoare pe care ai primit-o de la el să nu se afle adresa de aici. Dar când mi-ai recitat poemul acela despre care mi-ai spus că l-ai scris pentru el, m-am gândit că m-am înșelat. M-am gândit că eu n-aș fi putut să scriu asta decât dacă ar fi fost persoana potrivită și genul de om cu care o fată ar vrea să se mărite. Așa că am acceptat ideea că m-am îndrăgostit de iubita altuia și nu mai am nici o speranță. Mi-ai spus, atunci când îl criticam în legătură cu acele blocuri sterpe de beton pe care unii arhitecți le proiectează, că el iubește stilul vechi. Dar săptămâna trecută, în timp ce așteptam mașina în Oamaru, mi-am

umplut timpul intrând într-o bibliotecă. Căutam în niște ziare din Insula de Nord, un articol despre niște fertilizatori, când în Hawks Bay Herald Tribune, am văzut o fotografie cu Glen , alături de schița unui bloc de apartamente, pe care o executase pentru o firmă din Auckland. Erau hidoase. Ce să însemne asta, Faith?

Nimic prin care să-l scuze nu-i veni în minte. El așteptă. Apoi o întoarse spre el spunându-i:

– Faith, ai scris acel poem pentru Tankerville?

Avu un sentiment de profundă rușine.

– Nu, Gareth. L-am scris pentru un prieten extraordinar de-al tatei.

– Atunci, de ce ai pretins că Glen e un astfel de architect? Vreau un răspuns în întregime sincer. Poate pentru că am criticat persoana pe care tu iubești? Sau poate că ai vrut să te aperi?

– Să mă apăr împotriva a ce?

– Cred că știi, Faith. Împotriva a ceea ce simți. A sentimentelor pentru mine. Ea din nou nu răspunse. Apoi zise, cu o urmă de disperare în voce:

– Gareth, te rog! Nu-mi place analiza asta!

– Adică, ți-e frică! Asta e bine! Ea răspunse, cu o urmă de adevăr:

– Gareth, nu este atât de simplu. Nu vreau să-ți explic. Ți-am spus că răceala mea are legătură cu altcineva, cu cineva pe care nu pot să-l dezamăgesc. Trebuie să plec de aici când voi termina cu slujba. Nu-mi cere să rămân. Sau să explic. Stătea nemișcat, încercând să înțeleagă. Apoi spuse:

– Bine, Faith. Uite, stai nemișcată câteva clipe. Lasă-mă să te strâng în brațe, uite-așa. Tu numai să nu te miști. Nu te voi săruta – aș cere prea mult pentru mine. Lasă-mă doar să te țin așa. Își lipi obrazul ud de al ei, apoi îi zise încetișor:

– Nu cer să înțeleg, dar te rog un singur lucru: dacă vreodată lucrurile s-ar schimba, nu trebuie să fii prea mândră să te întorci la

mine. Faith, mai e și aerul ăsta de vinovăție pe care uneori îl ai și care mă preocupă. Uite, știu că ai dus o viață foarte diferită de a mea și ți-ai petrecut luni de zile în unele dintre cele mai sofisticate orașe ale lumii, chiar dacă în inimă ai rămas o fată de la țară. Dacă vreodată ai făcut o greșeală sau dacă ai făcut unele lucruri care mai târziu ți-au neliniștit conștiința, să nu crezi că n-aș putea trece peste ele. Sau dacă din pricina – nu știu, a unei greșeli de moment – te simți legată de acest Glen, deși știi că sentimentele tale s-au schimbat, recunoaște pur și simplu. Eu voi încerca să înțeleg. Așa că nu lăsa nimic din toate astea să te facă să te ascunzi de mine.

Era profund mișcată. S-a frământat puțin în brațele lui. Nu-și ridică privirea. Zise:

– Ce-mi spui sunt lucruri grave, nu e nimic din toate astea, dar o să-mi amintesc mereu de ce mi-ai spus acum. Sunt doar niște circumstanțe pe care nu le pot schimba. Ceva care mă împiedică să rămân. Dar îți multumesc pentru ce mi-ai spus, e probabil cel mai însemnat lucru pe care un bărbat îl poate spune unei fete. Acum, să ne întoarcem. Și să nu le spunem celorlalți despre ce am discutat aici, bine? Și Gareth, pentru că tot vorbim despre asta, hai să fim doar prieteni. Cred că amândoi suntem destul de maturi încât să putem face asta.

– Da, suntem, zise el, și am încredere în tine, că dacă vreodată situația va fi alta, vei veni la mine.

Ea spuse, fără viață:

– Nu se poate schimba nimic, dar… El spuse:

– Faith, e o afirmație prea categorică. O stare de lucruri poate că nu se poate schimba, dar oamenii se pot schimba. Acum nu te mai amărî cu asta. Am spus ce aveam de zis. Știi ce simt. Să lăsăm lucrurile așa.

Ar fi trebuit să se bucure pentru că el credea că totul are legatură cu Glen.

La bucuria aceea se mai adăuga și faptul că fusese singură în momentul în care Mark Denby o sună din Los Angeles. Trebuise să viziteze Hollywoodul pentru niște afaceri. Dacă s-ar fi întâmplat să răspundă altcineva, iar el și-ar fi spus numele, s-ar fi putut face legătura dintre el și Philippa, ar fi fost recunoscut drept soțul și producătorul ei. Era atât de plăcut să-i audă vocea; se simțea ușurată și putea fi în largul ei cu bărbatul acesta. El îi spuse că o sună pentru că nu poate rezista dorului, pentru că oceanul care se întindea în fața camerei sale de hotel înghițea molatic țărmurile Capului Spiritelor. Dacă ar fi avut timp, ar fi venit să o vadă, dar avea treburi la Londra peste zece zile.

– Sper să ne vedem într-o zi, curând, draga mea. Dar poate vei veni chiar tu să mă vezi până atunci. Era îngrijorat pentru ea. Simțise dorul printre rândurile scrisorilor ei, dorul și dorința de a face cunoscute toate acestea familiei ei și de a fi iubită de ei. El se gândise că atunci când Julian si Leonie se vor întoarce acasă, ea va trebui să le spună, să le dea cel puțin șansa de a accepta situația.

– Dacă ai fi cunoscut-o pe Leonie așa cum am făcut-o eu, ai ști că este destul de matură să înțeleagă. Nu era deloc geloasă pe Philippa și nici nu avea motive să fie. Dacă a existat vreodată un cuplu perfect, atunci Julian și Leonie sunt aceia. Faith spuse în receptor:

– Doar ți-am spus despre complexul lui Gareth – bucuria lui că până la anul mama lui nu va mai avea nici un motiv să-și amintească de ea. N-am putut să-i fac asta, Mark. M-aș fi simțit o ipocrită. Mark o aprobă, apoi continuă:

– Dar adevăratul motiv pentru care te-am sunat e să te avertizez în privința lui Glen Tankerville. M-am gândit că e mai bine să ți-o spun decât să-ți scriu. Când mi-ai spus, după moartea Philippei că v-ați despărțit și de ce ați făcut-o, am sperat că n-o să vă mai împăcați. Din momentul acela, el n-a mai fost văzut la fel de către ceilalți. Dar acum se pare că vrea să-și încerce din nou norocul. Se pare că-ți

scrie din nou. Mi s-a părut că este mult prea încrezător în ceea ce te privește și în sentimentele tale.

– Mark, nu trebuie să te îngrijorezi. A fost foarte insistent cu scrisorile, dar eu nu i-am mai răspuns la nici una după prima, în care n-am făcut decât să lămuresc lucrurile. Nu mai e nici o șansă să mă întorc la el. Te înțeleg, totuși. A sugerat chiar că ar putea rămâne acolo, întrucât eu iubesc Anglia și m-aș alătura lui! Nu pot să-mi dau seama ce i-a venit să fie atât de deschis; n-a fost niciodată mai înflăcărat! Mark îi răspunse, îndârjit:

– Îți spun eu ce i-a venit! Am o vagă idee că lucrurile astea nu se petrec în Noua Zeelandă, dar probabil că ai observat în timpul sejururilor în Marea Britanie, că adesea iese la iveală cât valorează proprietatea unei persoane decedate. A Philippei era mare, bineînțeles! Noi doi știm cât mai rămăsese din ea. Glen însă, nu. Aruncă tot timpul flecăreli mincinoase; spune că trebuie să se afle că ești fiica Philippei, fiindcă asta ar alunga orice neînțelegere în ceea ce te privește. I-am zis că numai el și maică-sa știu de lucrul ăsta, iar toți ceilalți cred că ești fiica lui Stephen și a lui Lucy; nu trebuia să aducă vorba despre asta. Nu i-am mai dat de înțeles că Philippa a spus că îți poți dezvălui identitatea, dacă vrei, pentru că nu i-ar mai strica imaginea acum și ar fi chiar mândră ca lumea să știe că ești fiica ei, dacă ar fi necesar să se afle, și dacă lui Julian i-ar face plăcere. Dar dacă din orice alt motiv ai hotărî că nu vrei să se știe, ar fi la fel de bine. Îmi pare bine că l-ai părăsit înainte de a afla toate astea. Nu e omul potrivit pentru tine, draga mea.

– Știu, dragă Mark, și crede-mă că n-o s-o scoată la capăt cu mine. Probabil că n-o să-l mai văd niciodată. O să renunțe curând. Mai bine spune-mi ce mai faci tu, cum îți mai merge? Cred că o să vin să te vizitez, poate o să stau mai mult după ce termin aici. Este palpitant; cartea o să fie publicată în Noua Zeelandă. M-am emoționat mereu la gândul de a face publică munca tatei – dar acum e vorba despre ceva la care am

muncit aproape singură, cu mult ajutor din partea bunicilor și a mătușilor si mai ales din partea fratelui meu vitreg.

Nu avea cum să-și dea seama că vocea i se înmuiase la ultima frază. Acest lucru îi dădu multe de înțeles lui Mark. Continuară să vorbească. Știa că lui Mark nu-i pasă de costul apelului. În cele din urmă, ea zise:

– S-o lăsăm așa, dragule. O să mă mai uit prin carte. Trebuie să mai rămân puțin după ce Julian și Leonie ajung acasă; au și ei ceva material pe care vor să-l includă în carte pentru a nu lipsi nimic. Dar n-o să mai treacă mult până să te văd. O să fie așa de bine să te revăd! Să nu muncești prea mult…deși înțeleg că singurătatea ți-e alinată dacă îți ocupi timpul cu ceva. A, să nu uit, dragul meu: să-ți amintești în momentele de singurătate cât de drag îmi ești. Abia în momentul acela realiză că nu mai e singură. Urechile îi vuiau. Menționase oare, în ultimele minute numele Philippei? Rostise Julian …sau tatăl meu? O, Doamne! Ai milă! Mark spuse:

– Fii binecuvântată, Faith. Eu și Philippa eram îngrijorați că atunci când vei afla adevărul o să-i întorci spatele…de fapt, că o să ne părăsești pe amândoi. Ne era teamă că asta ar putea distruge ceea ce a fost o relație minunată între noi trei. Iar tu ai fost mereu așa de draguță cu mine! Totdeauna te-am considerat o fiică vitregă mult iubită, chiar dacă tu nu ai știut niciodată și te-am văzut abia atunci când familia Charteris te-a adus în Anglia. La revedere, iubito, și Dumnezeu să te aibă în pază! Faith se întoarse să-l vadă pe oricine ar fi fost cel care intrase în cameră. Își simțea ochii plini de lacrimi. Aceștia îi întâlniră pe ai lui Gareth. Era foarte palid. Și era și curios. Se dăduse oare de gol? El îi spuse:

– Un telefon de departe? Ea dădu din cap. Mai târziu, fu mulțumită că nu răspunse:

– Da, din Los Angeles. Apoi el îi zise aspru:

– Ce-am auzit chiar m-a convins că nu mai e nici o șansă pentru mine. Credeam că e altceva ce te oprește. Chiar credeam că ce simți

pentru Glen Tankerville nu este suficient pentru o viață. Cred că ar fi trebuit să mă lămurești de-acum o noapte, acolo, pe stânci, că-l iubești…, dar acum… Nimic nu poate fi mai clar decât ceea ce tocmai am auzit… Se răsuci pe călcâie și ieși afară. Faith înțepenise cu o mână pe măsuța telefonului, de parcă ar fi fost o statuie cioplită în piatră. Înseamnă că nu se dăduse de gol. El crezuse că vorbea cu Glen. Poate că tot răul fusese spre bine. În acea după-amiază, lucră cu o viteză năucitoare pentru a-și reprima toate gândurile nedorite. Pe de altă parte, nu putea nici să amâne la nesfârșit problema. Își va rezerva puțin timp cu tatăl ei, scurt și cuprinzător. Apoi va pleca. Nu era corect față de Gareth să locuiască sub același acoperiș cu el. Când se schimbă pentru cină, alese un costum cu pantalon gri care i se potrivea cu ochii, care avea și fire de un albastru strălucitor, combinat cu lurex mov. Se examină atent în oglindă. Arăta foarte obosită. Era trasă la față și avea cearcăne sub ochi. Nu semănau cu ai unei fete care vorbise cu logodnicul ei de la o depărtare de o jumătate de lume. Ar fi trebuit să strălucească. Gareth ghicise foarte bine – prea bine chiar pentru a-și mai păstra liniștea. Altfel nu ar fi ghicit de prima dată că ea nu este înnebunită după Glen. Între timp, fardul o să contribuie la impresia asta. Mai bine să creadă că și-a refăcut machiajul decât să pară că se frământă pentru ceva. N-ar strica și un pic de culoare. Alese farduri violet și cerceii de ametist pe care Philippa i-i dăruise cu mult timp în urmă. Întotdeauna îi deschideau fața când îi purta.

– Ești foarte frumoasă în seara asta, Faith. Ce culoare drăguță are costumul ăsta al tău! Și cerceii se asortează perfect. Întotdeauna mi-au plăcut ametistele. Îți vin perfect cu ochii tăi cenușii. Și sora mea Faith le iubea. Arăți ca de sărbătoare.

Gareth își luă farfuria de la Prudence, zicând:

– Așa și trebuie să arate! Pe bună dreptate, ar trebui să dăm o petrecere de logodnă! Nu pot să-mi imaginez ceva mai frustrant ca o

hotărâre de logodnă luată prin telefon, cu toate apele Pacificului și ale Atlanticului la mijloc, ca să nu mai vorbesc de un continent sau două care separă un îndrăgostit de altul! Întreaga scenă se transformă într-un studiu de natură moartă. Prudence scăpă pe fața de masă orez și ardei tocați din lingura cu care servea, fără ca cineva să bage de seamă. Nimeni nu se arătă încântat în acel moment – surprinși, dar nu fericiți – șocați, ar fi poate mai aproape de adevăr. Apoi se uniră ca și cum ar fi fost unul. Cel puțin femeile o făcură. Robert rămase așa cum fusese, privind-o doar pe Faith. Spuseră doar lucrurile care se rostesc de obicei ca primă reacție la vești neașteptate. Prudence se gândi la ceva:

– Gareth, cum se face că știai? De ce ai ținut ascuns până acum? Cu siguranță, am fi putut face ceva s-o ajutăm pe Faith să sărbătorească! Pulpe de miel! Aș fi putut să scot un curcan de la frigider și vin alb spumos. Nici măcar nu avem șampanie! Faith spuse tremurat:

– Nu e nevoie de șampanie. Îmi place mai mult rozeul acesta moale. Vocea lui Gareth era uscată. Asta înseamnă că încă mai era furios.

– N-ar mai fi fost timp să dezgheți un curcan, bunico. S-a întâmplat să aud ultima parte din conversația ei când am venit să văd în ce stadiu se aflau pregătirile pentru ceaiul de la ora trei. Hope o întrebă:

– De unde suna, Faith? Vocea îi era indiferentă. Faith înghiți în sec: Londra. Era tot ce putea spune. Și vocea lui Chassie era la fel de indiferentă:

– Ar fi trebuit să ne spui, dragă. E plăcut să împărtășești asemenea vești.

Gareth spuse:

– Faith nu ascultă de nimeni. Ne știe toate secretele, iar noi nu-i știm nici unul. Dacă n-aș fi auzit din întâmplare, mă îndoiesc că ne-ar fi spus.

– Prudence adăugă, puțin înțepat:

– Poate că a avut motivele ei. E atât de atentă cu sentimentele oamenilor, încât poate s-a gândit că o să ne îngrijorăm în caz că ar fi plecat în Anglia înainte de a termina cartea. Gareth zise că nu se gândise niciodată la asta:

– Cred că un individ care a așteptat până s-a văzut de cealaltă parte a lumii pentru a o cere în căsătorie, după ce o cunoștea de atâția ani, nu-i poate schimba planurile. Sunt sigur că Faith o să termine cartea. Nu e chiar forțată să se căsătorească. Chiar și Robert se arătă uimit de tonul lui. Pentru moment, dădu impresia că o să-și dezaprobe nepotul vitreg. Dar Faith își reveni și interveni:

– Bineînțeles că nu te-ai gândit la asta. Voi avea primele trei sferturi din carte dactilografiate înainte ca părinții tăi să ajungă aici, iar restul va fi pregătit pentru adăugirile lor. N-aș putea să renunț la treaba asta înainte de a fi totul gata pentru tipar. Prudence spuse cu blândețe:

– Glen stă mai mult decât a plănuit, nu-i așa , Faith?

– Da. Se poate chiar să primească un post acolo. Mi-a sugerat asta într-o scrisoare. Ne putem decide asupra problemei după ce ne căsătorim.

O, Doamne! Problema devine serioasă. Cine a spus că minciuna nu se susține singură, ci are mereu nevoie de cineva ca să supraviețuiască? Nu e nevoie decât de o singură persoană din Hawkes Bay care să cunoască familia Tankerville ca să se ducă vestea. Credea că nimeni nu are cunoștințe în Napier sau Hastings! Știa că senzația provocată de teamă îți dă o stare de nervozitate. Încercând să se calmeze, spuse:

– Apropo, deocamdată nu vreau să facem public nimic. Pentru moment e un secret. E cumva ciudat când o distanță atât de mare ne desparte. Gareth părea hotărât să fie îndărătnic.

– Nu știu ce să spun. Din ce în ce mai des se aude de relații stabilite la distanță. Până acum am crezut că e o situație chiar romantică. Dar poate că tu, Faith, nu ești deloc romantică de vreme ce nu-i scrii un rând! Robert zise:

– Gareth, nu mai necăji fata. Nu pot să te las să continui așa.

Toți se arătară surprinși. Apoi Robert adăugă:

– Nu sunt de acord cu anunțurile neașteptate. Pe multe fete graba de a publica le-a ținut la distanță de a da înapoi din ceea ce părea un mariaj nesigur. Ca să încetăm, îmi dă și mie cineva sarea și piperul și să terminăm discuția asta despre problemele amoroase ale lui Faith? Era singura masă servită în Dealul Spiritelor în care intervenise o neînțelegere. Tocmai își terminau tarta cu mere când sună telefonul. Gareth se duse să răspundă. Se auzea ce-i spune operatoarei:

– Poftim? Dumnezeule, da' știu că azi am avut baftă numai de convorbiri internaționale! Ăsta e al doilea telefon pe care-l primim. Faith se înroși, apoi o luă cu frisoane. Ar putea fi iar Mark. Poate a uitat să-mi spună ceva. Se ridică pe jumătate. Gareth îi făcu semn să se așeze la loc.

– Nu e pentru tine. E din Arizona. Cred că ai noștri se apropie de casă…Ce-ai spus, Jess? Era operatoarea, o fată de prin zonă. A, e un apel pentru Robert Morland. Da, sigur că e aici. Așteaptă puțin. Prudence porni spre telefon, dar trebui să aștepte. Probabil că operatoarea îi spunea ceva pentru că Prudence izbucni în râs:

– Nu-i așa că-i minunat? Mai ales pentru unii ca noi… unul din Londra, altul din Arizona… și totul în decurs de câteva ore! Faith înghiți, tuși, se înecă, luă paharul cu apă și sorbi în grabă. Era o minune dumnezeiască faptul că nu era aceeași operatoare cu cea din după-amiaza asta. Prudence zise apoi:

– Ce-ai spus, Jess? Chiar așa? Cine ai spus? Imaginează-ți! Dar acel…

Și izbucni:

– Și vine acum? Apoi o auziră:

– O, alo, Leonie! Ce drăguț să suni așa de curând. Sper că mai ai bani să te întorci acasă! Dar să nu mai pierdem vremea, ce s-a întamplat, iubire? Julian e bine? A, bine, atunci. Nu, n-o să-i spun în scrisoare că ai

sunat din nou; îmi plac secretele. Sper că e unul frumos. Da, înțeleg. Bine. Da, sunt și ei aici, holbându-se și ascultând fiecare cuvințel. Mă duc la celălalt telefon.

O auziră pe Prudence când încheie conversația din pricina sunetului pe care îl făcu receptorul, dar aceasta nu se întoarse imediat în cameră. O auziră cum urcă scările. Stătu ceva timp la etaj. Apoi, când reveni, se purtă puțin ciudat. Faith crezu că doar i se pare, dar apoi văzu cum și Hope și Chassie își aruncă priviri întrebătoare. Robert zise pe șleau:

– Ce se întâmplă? Prudence se apără.

– Ce vrei să spui? Am spus că e un secret.

– Nu mă refer la aniversare, Prue. Mi se pare doar că ai rămas fără suflu… Prudence reuși să scoată un oftat exasperat.

– Normal că nu mai am aer. La vârsta mea, când urc scările, mi se întâmplă mereu așa. A trebuit să scotocesc după ceva ca să fiu sigură că i-am spus corect lui Leonie ce trebuia să-i spun. Era într-unul din dulapurile de la tine din cameră, Faith. Sper că nu te deranjează. Am vrut doar să-mi satisfac curiozitatea și apoi să mă întorc la masă, înainte ca orezul să se răcească.

– Din ce în ce mai misterioasă, zise Gareth.

– Uitați cafeaua, oameni buni. Vă las să vă puneți laptele singuri. Pe a mea o vreau neagră spuse Prudence. Ciudat…. De obicei o bea cu lapte. Faith văzu cum ochii lui Robert se fac din ce în ce mai mici pe măsură ce-și privea soția. Nu era deloc mulțumit, își imagina ea. Oricum, nu era nimic de făcut în privința ei. Tot ce se întamplase astăzi i-a demonstrat încă o dată că șederea ei aici este doar temporară.

Capitolul 8

Viața se scurgea mai departe în același fel în Dealul Spiritelor, asta cel puțin în aparență. Faith scria din greu, făcând și plimbări lungi și solitare de-a lungul dealurilor și al coastei. Doar când călărea o însoțea și Gareth – așa că rareori mai urca pe cal zilelea acestea. Se întampla astfel pentru că Robert nu îngăduia nimănui să călărească singur în jurul terenului accidentat, cu excepția bărbaților. Obsesia asta dura din noaptea în care cealaltă Faith căzuse rănită, pierzându-și cunoștința în vechea carieră de unde fuseseră extrase blocurile de piatră pentru construirea fermei. Asta se întâmpla după ce calul o aruncase când se împiedicase într-o vizuină de iepure. Harold o găsise cu o mână și-un picior rupte și drept rezultat, viața ei se transformă într-un coșmar pentru zile întregi. Aparent, Gareth trecuse peste prima reacție pe care a avut-o la conversația pe care o auzise din greșeală. Comportamentul lui era natural, frățesc. Mătușile, Prudence și Robert nu i-ar fi tolerat să continue cu purtarea pe care o afișase în acea noapte. Mergea mai des la cluburi de dezbatere, la Clubul Tinerilor Fermieri, la întâlniri politice, mai făcea câte o vizită vecinilor. Nu sugera ca Faith să-l însoțească. Își petrecea mult timp afară, desfundând canale de scurgere, curățând sălcii, reparând garduri, tăind crengile dis – de – dimineață în

grădină. Glen continua să scrie. Probabil că Faith ar fi trebuit să fie fericită din pricina asta, din moment ce-i sprijinea minciunile. Își mușcă buza când într-una din scrisori Glen îi scrise: "Sunt hotărât să nu renunț niciodată. Cândva o să-ți dai seama că n-a fost altceva decât o neînțelegere de îndrăgostiți." Într-o zi, își zise în sine Faith, am să-i scriu să-i spun că n-am moștenit decât o mică parte de la mama, că ceea ce nu i-a lăsat lui Mark a ajuns la organizațiile caritabile, la case de copii abandonați. Fusese reparația Philippei. Asta ar pune capăt problemei. Zilele astea, bătrânii erau la fermă pentru o curățenie de primăvară în mijlocul iernii, înainte de venirea familiei Morland. Faith coborî să ia scrisorile apoi se întoarse să le desfacă pe masa din bucătărie și fu cuprinsă de bucurie când văzu una de la Mark și două de la prietenii din Napier, după care începu să le citească. Gareth intră și întrebă:

– E ceva cafea pe foc? A, ai primit scrisorile, frumos. Intenționam să le iau chiar eu la urmă. Zilele astea puneau cărbuni pe foc de dimineața până seara. Ea trase ibricul cu supapă pe ochiul plitei de deasupra focului, turnă cafeaua în cești și puse și biscuiți alături. Gareth desfăcu folia din jurul teancului de reviste care sosiseră. Majoritatea erau reviste cu profil agricol. Spuse:

– Este una englezească pentru tine. Au trimis-o prin avion. Ea o privi nepăsătoare:

– A, da, mi-au trimis-o din Napier. Presupun că are o recenzie la ultima carte a tatei. Trebuia să apară. Celelalte exemplare or să sosească pe apă și o să dureze probabil cam două luni sau chiar mai mult, acum că circulă așa de puține vase. O s-o iau pe-a mea cu mine. Mi-am promis să citesc multe pagini astăzi! Evitase zilele astea o întâlnire față în față cu Gareth. Se întoarse la scrisul ei, când ușa se deschise. Își ridică privirea în timp ce ușa se închidea în urmă. Ce era așa de important? Zări semne de mânie pe fața lui Gareth și inima i se chirci. Aflase, ar fi putut să afle că logodna ei era o minciună? Avea revista cu el. O aruncă

pe vechiul birou îmbrăcat în piele al lui Duncan. Era deschisă la o pagină cu multe fotografii colorate:

– Presupun că știai ce se află în… recenzia asta, după cum ai numit-o. Faith se uită. Trăsăturile minunate ale mamei ei o țintuiau, la fel și ale lui Mark. Un nod i se puse în gât, după care vorbi indignată:

– De unde să știu că cineva o să-mi trimită așa ceva? Habar n-aveam ce e în revistă! Sunt aproape sigură că o recenzie la cartea tatei chiar se află înăuntru. Dacă aș fi știut că o fotografie a Philippei Meredith e înăuntru, n-aș fi lăsat-o la vedere. Chiar ai o problemă în privința Philippei. Revistele astea vor apărea în toate magazinele din Noua Zeelandă în câteva săptămâni. Ce-are a face cu mine? Buzele îi erau subțiate, ochii disprețuitori:

– Aș spune că totul! Cred că dacă n-aș fi văzut revista, tu nu mi-ai fi spus niciodată că o cunoști, și chiar că îi ești apropiată!

Inima lui Faith îi bătea în piept cu putere. Însemna că totul se aflase. Sigur, niște jurnaliști indiscreți au aflat secretul Philippei și au adus și ei ceva dovezi. Gareth o s-o dea afară chiar în seara asta. Își simți gura uscată. Vederea i se tulbură de parcă ar fi privit printr-o perdea de apă. Apoi începu să revadă conturul obiectelor din jur. Vocea lui Gareth pătrunse dincolo de vâjâitul pe care-l simțea în urechi:

– Trebuia să-mi fi spus încă de când îi închinam imnul de ură, la prima noastră întâlnire. Te-aș fi dat afară de-aici imediat, crede-mă! Dar acum ți-ai câștigat un loc în inimile tuturor. Privește la fotografia asta!

Era una făcută acum trei ani, în grădina Haslemere, un tablou de toamnă, cu fagi incredibil de aurii și un covor de frunze așternut sub leagănul de grădină în care stăteau Faith și Philippa. Lucy și Stephen Charteris erau aplecați asupra unuia dintre labradorii aurii ai lui Mark, care era sprijinit el însuși pe un indicator solar. Faith purta o rochie de vară fără mâneci, numai albastru și mov. Încercă să-și stăpânească lacrimile cu un efort extraordinar. Arătătorul lui Gareth înțepă pagina:

– Nu puteai să-mi spui că ești fina ei?

Faith, care se ridicase, gândindu-se că trebuie să facă față unei demascări complete, își pierdu echilibrul pentru moment, sprijinită cum era de spătarul scaunului, de care se ținea pentru a rămâne în picioare. Fina! Deci nu fiica! Își reveni pe măsură ce el striga în gura mare:

– Deci, ai fost botezată după ea! Meredith Faith Charteris! Dumnezeule, ce îndrăzneală ai avut să mai vii aici! Ceva îl opri: Sau poate… e oare posibil să nu fi știut că proprietarul Dealului Spiritelor a fost căsătorit și apoi părăsit de Philippa Meredith? Faith își căută cuvintele potrivite pentru a-i răspunde. El spuse: Hai, hai! Răspunde măcar de data asta sincer, fără ocolișuri. Chiar trebuie ca de fiecare dată să cauți cuvinte care spun mai puțin decât adevărul, Faith? Dacă n-ai ști, măcar. Dacă s-a întâmplat din pură coincidență ca matușile mele să vadă anunțul tău, să-ți scrie și tu să nu fi știut până ce eu nu mi-am dat drumul la gură la prima noastră întâlnire în legătură cu ura mea pentru Philippa Meredith, aș înțelege de ce ai crezut de cuviință să nu spui nimic. Dar pentru numele lui Dumnezeu, spune-mi o dată adevărul. Ai știut sau nu că fusese căsătorită cu tata când ai scris pentru post? Faith nu mai putu să continue minciuna. Dar nici n-o să-i spună totul. Asta ar fi și mai dureros, totuși. Îl privi drept în ochi:

– Știam înainte de a veni aici. În fața privirii sale, și-ar fi retras cuvintele dacă ar mai fi putut. Dar cuvintele nu sunt ca porumbeii care se reîntorc acasă. El sperase, în ciuda dovezilor, ca ea să nu fi știut. I-ar fi înțeles reticența dacă ar fi fost vorba de o pură coincidență faptul că venise aici.

– De ce, Faith? De ce ai făcut asta? Ce te-a adus aici, doar curiozitatea? Cât de indiscret din partea ta! Ai vrut să știi cu ce fel de om a fost căsătorită nașa ta prima oară. Cât de bine îmi pare că tata e plecat. Și tu te-ai amestecat în toate secretele noastre. Poate că e de vină

formația ta de scriitor. Lor le place să afle ce ne motivează pe noi oamenii. Pun sentimentele umane sub lupă. Ooo!, strânse el din dinți.

Se simți neputincioasă să mai explice ori să se scuze. Spuse împleticit:

– Eu nu știu ce m-a făcut să vin. Am simțit un fel de chemare. Philippa – naşa mea – mi-a vorbit mult despre Capul Spiritelor. Am vrut să-l văd cu ochii mei.

El o întrebă fără să înțeleagă:

– Când ți-a vorbit despre locul ăsta?

O imagine tristă îi trecu prin fața ochilor. Asta îl impresionase împotriva voinței lui. Făcu un pas spre ea, analizându-se pe sine ca un om pe seama căruia s-au făcut glume și care nu vrea să i se mai întâmple încă o data același lucru. Faith spuse șoptit:

– În zilele dinaintea morții ei.

El o întrebă:

– Ai fost recent în Anglia? Ea dădu din cap afirmativ:

– Da. Mark – al doilea soț al ei și producător – a vrut să fiu acolo. L-am ajutat s-o îngrijeasacă . Știi, părinții mei i-au fost cei mai apropiați prieteni. Mark m-a rugat să rămân până la sfârșit. Nu are pe nimeni altcineva, doar prieteni, nu și rude apropiate. E un om minunat. Îl iubesc pe Mark mai mult decât pe oricine dintre cei care mi-au mai rămas. Aș face orice pentru el. Își ridică privirea din podea și vorbi, înălțându-și bărbia, gest care dovedea un curaj de care ea nu era conștientă:

– Gareth, trebuie să luăm oamenii așa cum sunt. Pentru tine, Philippa a fost femeia care i-a adus tatălui tău vitreg multă nefericire, femeia de care ai crezut că se teme mama ta. Pentru mine și ai mei, a fost un prieten iubit și apreciat. Nimeni nu a regretat mai mult decât ea ceea ce i-a făcut tatălui tău vitreg. Cred că s-a simțit vinovată pentru tot restul vieții. Dar a făcut tot ce i-a stat în putință să-și repare greșeala.

Nu față de el, e adevărat. Dar avea o mare înțelegere pentru ceilalți oameni. Cunosc actori și actrițe care și-au făcut un nume datorită ei. A cedat o casă foarte frumoasă din Devon, în care oamenii de teatru ce nu se aflau în culmea gloriei își puteau petrece vacanța la țară cu copiii – asta între angajamentele pe care le avea fiecare. Banii ei se vor cheltui pe întreținerea caselor de copii, se vor da pentru copii ale căror vieți au fost îngreunate fie de lipsuri, fie de despărțirea părinților. Deveni foarte tăcut după ieșirea anterioară și se facu alb sub culoarea pe care i-o dăduse soarele:

– Chiar dacă pare ciudat, pot accepta toate astea. Realizez că am judecat-o doar din prisma faptelor ei din tinerețe, dar tot nu cred că pot înțelege motivele venirii tale aici.

În privința asta, nu putea face nimic, adevărul l-ar răni și mai mult, pentru că, chiar dacă poate ar înțelege dorința ei de a vedea de unde i se trag strămoșii și de unde și-au făcut ei o stare – lucru care i-ar da dreptul să rămână după cum stăteau lucrurile acum ar fi putut s-o și izgonească. Ea întrebă:

– Ce-ai vrea să fac? O să mă supun la orice îmi ceri. El se îndreptă spre ferestrele camerei de lucru, privi o vreme peste copacii desfrunziți, către malurile Golfului Scimitar. Se întoarse. Schimbară priviri. Apoi el spuse încet:

– Nu vreau să provoc probleme emoționale mătușilor, bunicii sau bunicului. Nu cred că și-au mai apropiat un străin așa cum s-au atașat de tine. E ciudat. Aș vrea ca lucrurile să rămână așa cum sunt acum. Doar că trebuie să-ți scurtezi șederea aici. Cineva o să vadă revista și o să remarce. Fetele or s-o vadă. Cel mai repede ar putea ajunge aici în șase săptămâni. Vreau să pleci până atunci. Când n-o să mai fii aici, n-o să mai conteze atât de mult, vreau să zic, curiozitatea ta imperdonabilă. Ai o scuză bună. Poți să spui că Glen a amânat nunta pentru a se potrivi cu planurile la care lucrează. Dar nu le spunem încă. Continuă să scrii

la carte până ajungi la punctul în care eu o pot lua la corectat. Tata poate să-și adauge părțile lui, le poate insera. Trebuie să pleci până se întorc ei acasă. Sosirea lor aproape că o să coincidă cu apariția revistei. Cred că mamei i-a ajuns cât a avut de-a face cu Philippa Meredith în timpul vieții acesteia. N-o vreau aici pe fina ei indiscretă. Faith își umezi buzele:

– Cred că e destul de corect ce-mi propui. O să fac cum spui tu. Să mă susții când voi anunța că plec curând. Nu vreau ca cineva să bănuiască ceva. Poți să-ți stăpânești remarcile aluzive ca acelea pe care le-ai făcut cand m-ai auzit vorbind la telefon?

– O să încerc să mă controlez în privința asta, dar să nu dureze prea mult.

Ieși afară. Câteva minute mai târziu, îl zări călare pe Diogene, gonind spre hotarul îndepărtat. Ceilalți nu vedeau nici o neregulă în graba cu care începu să scrie la carte, dincolo de vorbele lui Prudence potrivit cărora progresează într-un ritm bun, realizând un lucru minunat! O să termine și o să fie demult plecată la sosirea primăverii. Gareth rânji:

– Mai e ceva, buni! Își dorește să fie într-un avion, purtată pe aripile vântului spre cel iubit, la venirea primăverii zeelandeze. Asta înseamnă toamnă în Marea Britanie. Frumos spectacol. Cred că aproape ai terminat, Faith. Chassie spuse temător:

– Dar mai e și contribuția lui Julian. Lasă spațiu pentru asta. Încă o lună și or să ajungă acasă.

Ochii lui Gareth îi întâlniră pe ai ei. Îi zise mai târziu, în acea noapte, când ceilalți plecară la culcare:

– Voi termina cam în zece zile. Apoi mă voi preface că Mark mă vrea înapoi cât de curând. Gareth răspunse repede:

– Ce vrei să spui cu asta? Te referi la Glen, nu?

– Bineînțeles, mă gândeam la Glen. Chiar am spus Mark? Neatenție. Îi scriam lui Mark azi, s-a întors la Londra. Gareth, trebuie să ne

întâlnim o dată sau de două ori, să discutăm manuscrisul înainte să plec, așa că îl poți consulta pe Julian asupra textului. Mi-a ieșit chiar bine. Am făcut și un plan pentru plecarea mea. Când or să se întoarcă din călătorie, o să le spun că am primit un telefon și am și rezervat un loc pentru feribotul pe care-mi pot lua și mașina și că voi traversa Canalul pentru a ajunge înapoi la Napier. Apoi o să-i anunț că iau avionul din Auckland cât mai repede posibil. O să spun că mă întâlnesc cu editorul pe drum și că poate să-ți trimită el mostre când tatăl tău vitreg va fi adăugat partea lui. Voi spune că trebuie să plec la Londra de urgență cu treburi legate de editorul tatei. Nimic n-o să-i dea de bănuit.

– De ce să nu spui că e vorba de o nuntă? Ce motiv mai bun poți găsi? Faith îi răspunse:

– Am un motiv foarte serios pentru a nu face încă publică data nunții. Poți s-o pui pe seama naturii mele secretoase. Și chiar așa este. Nu intenționez să explic nimănui. Gareth ridică din umeri:

– Fă cum vrei. Noapte bună! Apoi plecă să verifice dacă ușile erau închise pentru noapte.

Asta a fost marți. Joi, Faith tot mai scria, dar pentru prima dată de când grăbise ritmul, se simți foarte plictisită de toată treaba asta. Bucuria dispăruse. În fiecare noapte se simțea epuizată. Prudence îi spusese chiar noaptea trecută sărutând-o cu tandrețea pe care ar fi arătat-o dacă ar fi știut că-și sărută de noapte bună propria ei nepoată:

– Faith, dragă, nu te forța prea mult. Cu siguranță timpul nu contează atât de mult. E abia iulie!

Faith o sărută la rândul ei:

– O, nu e cazul să-ți faci griji. Și tata se precipita la fel spre sfârșitul unei cărți. Începea să se grăbească. Îl înțeleg acum. Dar o să-mi revin când e gata. Noapte bună, buni! Își acoperi gura cu palmele:

– O, doamnă Morland, vă rog să mă scuzați! Cred că m-am molipsit de la Gareth. Ochii cafenii ca ai unei panseluțe o priviră amuzați:

– Mi-a plăcut ce-ai spus, copilă dragă. Viața nu mi-a dat șansa de-a avea proprii mei nepoți, dar am fost norocoasă să am nepoți vitregi precum Gareth, Megan și Rowena. Aș vrea să te consider și pe tine la fel, pentru că e atât de plăcut să vezi cum cineva care poartă numele surorii mele moarte mă numește bunică. Faith își înfășură brațele în jurul ei, ascunzându-și fața în părul ca de zăpadă, cu o nuanță abia zărită de auriu, apoi zise:

– Ești atât de plăcută. Tu și domnul Morland m-ați făcut să mă simt ca și cum aș fi de-a casei. Vă mulțumesc. Nu voi uita niciodată. În timp ce-și rezemă obrazul de cel alb-rozaliu al femeii care era în realitate sânge din sângele ei, fu surprinsă să-l descopere umed de lacrimi. Bine, bine, tocmai îl menționase pe Julian care nu avea nici un fiu care să-i urmeze și cam asta ar fi fost tot. Acum, Faith se eliberă de plăcerea acelei amintiri, lăsă să alunece alt calup de pagini în mașina de scris și continuă să scrie. Ușa se deschise și-și ridică privirea. Cine mai era și ăsta? Un străin. Dar unul cu zâmbetul pe buze care nu vorbea mormăit:

– Iertați-mă, îmi cer scuze! Trebuie sa ai vreo legătură cu cei de-ai casei ca să poți intra așa, neanunțat. Și asta pentru că-i amintea de cineva. Oare de Gareth? Nu, culoarea pielii e alta. Omul ăsta avea în schimb părul grizonat, o față tânără, obrajii proeminenți ca ai lui Prudence, o bărbie ascuțită…ochii cenușii…El îi vorbi:

– Cred că tu ești Faith…Cine crezi că sunt eu? Faith făcu ochii mari. Simți o bucurie crescând în ea ca un izvor cald. Se ridică în picioare, trânti un teanc de pagini scrise pe birou și zise:

– A, tu ești ta…, dar se opri la timp. Aproape era sa spună: "Ești tatăl meu!" Reuși să treacă peste acest moment ca și cum cuvintele anterioare n-au existat sau le-ar fi preschimbat în:

– Sunteți domnul Morland. Julian Morland. Vă știu din fotografie. El înaintă spunându-i :

– Am auzit atâtea despre tine, încât cred că soția mea m-ar lăsa să te sărut…să faci o treabă ca asta pentru noi, practic faci parte din familie.

Depuse un sărut zgomotos pe obrazul ei, iar ea se gândi că el nu va ști niciodată cât de aproape a fost să-și arunce brațele în jurul lui. Situația părea un mic miracol! De când Gareth a dispus plecarea ei, se gândise că n-o să-și vadă niciodată tatăl în persoană. Se deschise o ușă salvatoare și Leonie izbucni:

– Nu-i așa că e minunat? Ador să fac surprize oamenilor. Se pare că mama ta a păstrat bine secretul, Julian. Cine spune că femeile nu pot păstra secrete? Nu a îndrăznit sa-i spună lui Robert pentru că acesta mai mult ca sigur s-ar fi dat de gol. Cred că oricum s-a mai scăpat din când în când. Faith, draga mea, suntem o familie de nebuni. Va trebui să ne accepți așa cum suntem. Salutări, draguțo! Și o sărută.

– O, Julian, uită-te la biata fată, e copleșită. Cred că se întreabă când se va mai sfârși odată cu clanul MacIntyre. Deși bineînțeles că și eu sunt doar o rudă prin alianță și presupun că o izbucnire ca asta nu ar fi putut opri definitiv cursul istoriei? Faith își reveni și zise râzând:

– Nimic nu ar fi putut face asta, doamnă Morland. Este mult prea esențial – toate ingredientele unei povești au fost aici din timpul când primii MacIntyre au tras prima brazdă de pământ. Mi-ar fi plăcut ca cineva cu sânge de MacIntyre să-l moștenească pe Julian. Julian spuse repede:

– Dar fiul soției mele o să ducă mai departe numele…Dacă aș fi avut un fiu, ar fi fost posibil ca el să nu-și fi dorit să devină fermier. Așa că nu am nici un fel de regrete. Privirea pe care i-o aruncă lui Leonie era convingătoare, blândă. Leonie spuse:

– Dar regretele sunt ale mele. Măcar de-ai avea o fiică. Dar mama ta a fost fiica ultimului MacIntyre și te-a născut pe tine.

Faith își dădu seama că strânge din dinți. Julian râse scurt, aproape jenat:

– Ce subiect ne-am găsit să discutăm de față cu Faith, la doar cinci minute după ce ne-am întâlnit! Leonie păru serioasă:

– Nu mi-ai spus tu cândva, când pe neașteptate m-ai cerut de soție, că timpul nu mai contează când e vorba să recunoști frăția de spirit?

– N-am mai văzut pe cineva atât de șiret care să înșele un om cu propriile-i cuvinte! Râse către Faith:

– Dar are dreptate. Nu poți fi străină de noi când ne cunoști toate secretele. Și întreaga familie a scris sute de pagini despre tine, chiar și Gareth. Credeam că asemănarea cu mătușa Faith e doar în mintea lor, dar văd că au într-adevăr dreptate. Ești leită cu cea din fotografie. Păcat că nu a fost făcută color, asemănarea ar fi fost probabil și mai izbitoare.

– Mi s-a spus că am aceeași colorație a pielii.

– Leonie privi de la unul la altul cercetător. Avea o privire ciudată:

– Cu siguranță, ai același ten, spuse ea. Pentru un moment, Faith se simți stânjenită. Ce îngrozitor pentru Gareth dacă, în acest moment, Leonie s-ar lega de ceva la care ceilalți nici nu se gândesc. Dar asta e absurd. De ce ar crede cineva așa ceva? Au văzut-o tot timpul ca pe fiica unui autor binecunoscut. Și ea o să fie plecată cu mult înainte ca acea revistă nenorocită să ajungă aici și înainte de a se face legătura dintre ea și Philippa. Își imagină mânia lui Gareth în caz că ceva ar trezi suspiciuni. Leonie zise:

– Ce păcat că trebuie să pleci așa de curând! Nu că ar fi de regretat un lucru ca ăsta atunci când te măriți, dar ne-ar fi plăcut să mai fii în Noua Zeelandă la apariția cărții. Ne gândeam că o să sărbătorim într-un fel, într-un cadru restrâns. Un fel de cină, ca pe vremuri, cu dans în șopron. Lui Faith, toate discuțiile i se păreau dureroase. Leonie semăna atât de mult cu Gareth, părea prea fetișcană ca să-ți vină să crezi că

poate fi mama lui… până în momentul în care sesizai liniile săpate de austeritate din jurul acelei guri simpatice, însă fără vreun pic de amărăciune, așa cum ar fi putut să fie. Nu-i de mirare că Prudence își iubea nora. Dintr-o dată, Faith își dădu seama că cel mai bine ar fi să plece de-acolo cât mai curând, pentru a nu deranja cumva fericirea acestor oameni. Între timp, revederea neașteptată a tatălui său era un bonus la care nu se așteptase. Spuse așezând husa pe mașina de scris:

– Nu pot să mai continuu astăzi cu scrisul. O să ies să termin de pregătit cina pentru ca ceilalți să poată vorbi cu tine după plăcerea inimii. Leonie râse:

– Cina e aproape gata. Mama lui Julian știa, așa cum am spus. A umplut pe ascuns un curcan și l-a pus la cuptor cu tot ce-i trebuie. A făcut și budinca de măr preferată a lui Julian. Ai încercat-o, Faith?

– Nu, dar sună delicios!

– Chiar este … a, aud pași grăbiți apropiindu-se. Nu poate fi decât Gareth. Faith simți că o ia iar cu amețeală. O să fie furios să o găsească tot aici. Se strecură în spatele membrilor familiei Morland. Gareth își luă mama în brațe, o sărută și se întoarse să-și îmbrățișeze tatăl vitreg. Faith reuși să-l rețină în baie, înaintea mesei. Îl văzuse că intră și bătu la ușă, după care îl întrebă:

– Gareth, pot să vorbesc cu tine? El o lăsă să intre. Ea îi vorbi pe nerăsuflate:

– Îmi pare rău pentru momentul ăsta, dar te rog să nu te îngrijorezi. Nu lăsa nimic să-ți strice bucuria de a-i avea din nou pe părinții tăi din nou acasă.

Nu-i putea citi expresia feței. Stătea acolo, ținând săpunul care se scurgea deasupra vasului, meditând. Apoi, neașteptat, zise:

– Nu te mai grăbi să pleci. Le-ai dat bunicului și bunicii o dată aproximativă. Las-o așa.

– Vrei să spui, în caz că o să înceapă să-și pună întrebări?

– Nu chiar. Într-un fel, cu mama acasă, mă simt puțin mai încrezător că putem rezolva lucrurile fără să facem vreun rău. Nu știu de ce, dar ea are efectul ăsta asupra mea.

La masă se așeză între bunicul și bunica ei. La sfârsit, Gareth se ridică.

– Eu și Faith o să spălăm vasele și vă lăsăm pe voi să continuați discuțiile. Vom aduce și cafeaua după aceea. Când auziră că încep știrile la televizor, Faith zise:

– Vezi dacă poți să-i împiedici să se uite la The Pengarths în seara asta. Poate reușești să închizi televizorul. Poți să le spui ceva de genul că sunt și lucruri mai interesante de discutat. Cred că ar funcționa tertipul!

Gareth îi răspunse:

– Multumesc pentru sugestie. M-am mai gândit la ce mi-ai spus despre Philippa, la cât de iubită și prețuită este de familia ta. Îmi dau seama că trebuie să-i acceptăm pe oameni așa cum sunt. N-o să înțeleg niciodată, bineînțeles, de ce-ai venit aici. Nu pot să nu privesc toată treaba asta ca pe o intruziune nepermisă. Dar ai făcut o treabă grozavă pentru familia mea. Îți respect loialitatea față de nașa ta, iar pentru că ai iubit-o atât de mult, simt că nu am nici un drept să te opresc să vezi oricâte episoade îți dorești. Faith nu putu să vorbească pe moment. Freca în continuare, furioasă, chiuveta care era absolut curată, apoi zise:

– Mulțumesc, Gareth, apreciez gestul. E mai mult decât merit. Dar măcar de dragul mamei tale, dacă poți evita să fie văzut, fă-o! Și ceilalți fură de aceeași părere. În timp ce aduceau cafeaua, știrile locale erau pe sfârșite, iar Hope se ridică și opri televizorul.

– N-o să ne pierdem timpul la televizor în seara asta. Sunt lucruri mai bune de făcut.

Leonie îi răspunse:

– Nu-mi pasă de celelalte programe, dar vreau neapărat să vedem The Pengarths de la opt fără un sfert. Am pierdut foarte mult din serial

cât timp am fost plecați. Peste tot pe unde am fost, prindeam numai frecvențe diferite, deși am reușit să-l prindem de câteva ori, când am stat la niște prieteni în State. Din câte ne-au spus fetele, când le-am sunat la școală, din moment ce s-au difuzat câte trei episoade pe săptămnă în ultimele luni, asta înseamnă că o să-l putem revedea de unde l-am lăsat.

Nimeni nu mai vorbi. Ea adăugă:

– Nu mi-a păsat niciodată, știi bine, dar de când am întâlnit-o personal pe Philippa și pe Mark Denby, îmi place și mai mult filmul. Ne-au dus în vizită pe platourile de filmare și am făcut cunoștință cu întreaga distribuție. Î mi pare rău că în cele din urmă se va termina. Cred că au făcut o treabă bună. Philippa însăși a venit cu ideea finalului. Am auzit că pare aproape imposibil de crezut că este bunica cea care trebuie să apară, fiindcă au făcut-o să iasă așa de bine. Urmează să moară la apusul soarelui, chiar în ziua în care îi este dat să-și țină în brațe primul nepot și are această replică: "Ceva ce am crezut că n-o să mai văd niciodată…un alt Pengarth care să ducă numele mai departe!" Faith fu atât de surprinsă, încât spuse:

– Dar cine ți-a spus? S-a aflat, până la urmă? Apoi, un moment mai târziu, realizând că s-a lăsat dusă de val, spuse:

– Am citit ceva – în ziar – despre faptul că e un secret bine păzit. Eu…

Leonie răspunse:

– Ne-am întâlnit cu Mark Denby în Los Angeles. Cred că trebuia să fie un secret la început, dar mi-a spus că a fost dezvăluit în cele din urmă. Faith era sigură că Gareth se aplecase înainte în scaun pentru a o apăra de privirile lor. Și zise:

– Los Angeles? Credeam că ați menționat în scrisori că urmează să plecați din Vancouver. Spuneați că pe drum o să treceti și prin L.A. Julian răspunse:

– Ne-am schimbat planurile, fiindcă ne-am hotărât că ar fi bine să ne întoarcem pentru aniversarea gemenilor și vrând de asemenea să vizităm și familiile Claymour din Idaho și Butes din Arizona, ne-am decis să mergem pe drumul ăsta. Ne-am bucurat că hotărâsem așa când l-am întâlnit pe Mark. L-am mai văzut și în Toronto – dar nu din întâmplare, ci pentru că știam că va fi acolo. A mai slăbit ceva, dar e atât de ocupat, încât cred că asta l-a salvat. Un om grozav!

Faith era fericită că Gareth încă o mai acoperea. Mark nu-i zisese nimic despre întâlnirea din Canada. De ce oare? Leonie îi spuse:

-Mark nu seamănă cu nimic din ce-mi imaginam c-ar trebui să fie un gigant media. E un om atât de simplu…cu excepția mediului în care trăiește. Mark ne-a spus în Los Angeles că i-a făcut bine să ne vadă și să-l știe pe Julian fericit.

Faith avu o vagă impresie că vorbea înspre Gareth, dacă nu i se adresa chiar lui:

– Noi două am discutat despre atâtea lucruri, încât nu cred că am vreun drept să te-mpiedic să vezi orice episod vrei. Julian și Mark plecaseră la pescuit. Toată viața regretele o apăsaseră. I-am spus că ne plăteam greșelile pe care le-am făcut în tinerețe, pe când eram mai naivi.

Gareth se agită:

– A fost puțin diferit, mamă.

– Nu chiar atât de diferit. Amândouă n-am gândit cum trebuie. Philippa știa că n-ar fi trebuit să se căsătorească cu cineva atașat de pământ, știind că Julian are ambiția asta arzătoare. Și eu am fost avertizată în privința instabilității caracterului tatălui tău și m-am măritat în ciuda tuturor sfaturilor primite de la persoane mai înțelepte, doar să-mi urmez sentimentele. Nici nu pot să exprim cât de mult m-a schimbat această experiență.

Faith se gândi că Leonie îi făcuse cel mai mare compliment pe care i l-ar fi putut face vreodată, prin însuși faptul de a-i fi vorbit atât de deschis. Probabil că Prudence i-a spus că Faith cunoștea situația. Va să zică, Leonie considera că trecutul era o problemă încheiată. Credea că mama sa l-a și convins pe Gareth – și acum nimic nu mai conta. Iar când Faith nu va mai fi aici și serialul se va fi terminat, asta va însemna un final pentru toate. Noul an va aduce vremuri mai bune în Goblin Hill.

Capitolul 9

Julian petrecea aproape la fel de mult timp în șopron pe cât stătuse și în casă. Se bucura că venise perioada asta a anului, iar Gareth împreună cu John se puteau ocupa de treburile de afară, cu puțin ajutor din partea lui Robert.

– Gareth îmi spune că se decurcă de atâta vreme fără mine, încât pot să stau cât poftesc să lucrez cu tine la manuscris, Faith. Număra fiecare oră petrecută cu el în camera de lucru, ca pe mărgelele unui rozariu care trebuie trecut prin mână la nesfârșit, în anii ce vor urma.

Veni și ziua în care știu că sarcina ei luase sfârșit. În timp ce Julian își scrisese însemnările din ultimii ani, ea se ocupase mai cu seamă de rescrierea cronicilor de început. Acum mai trebuia doar ca însemnările pe care Julian le făcuse să fie revizuite, puse într-o ordine cronologică, dactilografiate, mai trebuind scris și un fel de capitol final. Leonie îi spuse că are o idee:

– Faith, am senzația că atunci când vei termina de scris și partea lui Julian și totul va apărea la lectură ca un întreg, ultimul capitol o să vină de la sine. Ce zici?

Faith se gândi că e o idee bună. Leonie spuse:

– Atunci, te las să termini, și ieși din birou. Când ajunse în hol o privi din ușă zâmbind.

– Arată de parcă ar fi pisica care a lins și ultimul strop de smântână zise Julian stingherit.

– Nu am încredere în soția mea când are înfățișarea asta. Mă întreb ce pune la cale. Faith îi zâmbi:

– Julian, eu nu mi-aș face griji în locul tău. Orice face Leonie e pentru binele cuiva.

– Ai dreptate. Îți mulțumesc!

Apoi deveni gânditor:

– Cred că, în cele din urmă, este adevarat, dar este înspăimântător prin ce trebuie să treci pentru a ajunge acolo. Ceilalți ocolesc cu grijă obstacolele. Leonie o taie de-a dreptul. Faith îl privi:

– Sună de parcă ar mai fi ceva întâmplări care au rămas nespuse.

– O să ți le spun, dar acum e de-ajuns ce avem. Își propti bărbia în mână, după care spuse:

– Faith, e ceva în tine care ne face să-ți dezvăluim întâmplări pe care, în mod normal, nu le-am spune nimănui din afara familiei. Chiar și eu am fost surprins că în noaptea în care am ajuns acasă, Leonie ți-a vorbit atât de deschis. Despre prima mea soție, vreau să spun. Ți-a făcut un compliment minunat. Mi-aș dori să nu ne părăsești niciodată. Păcat. Știi, poate că n-ar trebui să-ți spun toate astea, dar noi toți speram ca tu și Gareth să formați un cuplu. Adică ne-am dat seama din scrisorile pe care le-am primit după sosirea ta. Nu e vorba numai despre cele primite de la femei, dar și despre cele de la tata. Nimic nu ne-ar fi bucurat mai mult pe mine și pe Leonie. Ne-am gândit la început că modul în care te asemeni cu mătușa Faith e nerealist. Dar e adevărat, asemănările apar unde te aștepți mai puțin.

Dar e atât de ciudat – și mai e o asemănare care mă chinuie din când în când: zâmbetul tău pe care nu-l pot înțelege, pe care nu știu de unde să-l iau.

Faith amuți. Era zâmbetul mamei ei. Înainte ca ea să poată schimba subiectul, Julien adăugă:

– Sunt sigur că o să-mi dau seama de unde-l cunosc, într-una din zilele astea. Apropo, înainte să pleci, am vrea să-ți facem un dar de nuntă. Ce ți-ai dori? Să ne spui. Crezi că tu și Glen o să vă întoarceți în Noua Zeelandă sau o să rămâneți acolo? Deoarece cu porțelanurile nu e de glumit. Faith se sperie. Zise repede:

– Totul e atât de haotic acum, încât n-aș putea spune. Cred că ne vom hotărî abia după ce ajung și eu acolo. N-am ajuns încă în faza în care să mă gândesc deja la cadouri. El o aprobă, apoi își luă ziarul de dimineață și se retrase pe un scaun comod.

Hope se plânse că Leonie nu își revenise complet:

– După toată curățenia ce s-a făcut la Lilac Bend, n-aș fi crezut că o să mai fie atât de ocupată. Julian zâmbi:

– Nu din pricina casei își face ea de lucru, ci pentru că se distrează. Va fi o surpriză pentru toți. Nu știu încă despre ce este vorba. Scrie toată ziua și din când în când mai râde – doar ea știe de ce. Cred că din pricina cărții. Mă tem că și-a amintit ceva ce ar fi mai bine să fie trecut sub tăcere. Totuși, trebuie să am răbdare, după cum îmi spunea bunicul meu.

Ochii lui Faith ardeau de curiozitate. Bunica lui fusese Olivia. Spuse:

– Îmi place la nebunie când ta…, când Julian vorbește despre Olivia. O luă cu amețeli. Doamne ferește să-l numească pe șleau tată !

În noaptea aceea, Julian și Leonie nu luară masa în șopron. Aveau treburi în casă. Leonie părea puțin nerăbdătoare. De ce oare? La nouă, Julian își vârî capul după ușă și zise:

– Îți poți sacrifica o oră, fiule? John a plecat cu Mattie și am nevoie de puțin ajutor în casă. Și m-am gândit și la ceva pentru carte, dacă ai putea veni, Faith. Ceilalți ascultau în continuare știrile. Julian nu-i duse în camera de lucru, ci în bucătărie:

– Gareth, sunt aproape sigur că braconierii au ajuns și în zona noastră. Am urcat sus să caut ceva în boxă și s-a întâmplat să văd torțe aprinse dinspre Quarry Gap. N-am sunat la poliție pentru că nu eram sigur, dar ne-am urcat pe acoperișul grajdului de aici și e aproape sigur că ei sunt. Așa că, Faith, vrei să suni tu la poliție din birou? Dacă ceilalți aud când ridici receptorul, poți să le spui că o sunai pe Leonie să-i spui ceva. Am putea să-i așteptăm și să-i urmărim până ajung aici, dar dacă o iau la fugă, va trebui să-i oprim. Dacă le-am putea vedea numărul de la mașină, ar fi cel mai bine. Ne vedem în curând.

Faith nu mai pierdu nici o clipă, le dădu polițiștilor localizarea exactă a fermei și îndrumări detaliate, chiar și pe ce drum să vină. Dar va dura pe puțin jumătate de oră până să sosească poliția. Își dădu seama că tremură, iar imaginația ei o ia razna. Avea o vagă idee că Julian și Gareth profită de orice ocazie să intre în acțiune. Luaseră cu ei niște bâte, dar oamenii ăia trebuie să aibă cuțite pentru tăiat animalele. Nu-și mai putu suporta gândurile și plecă. O să stea deoparte. Cu puțin noroc n-or să-și dea seama că nu-i ascultase. Dar va fi acolo, în caz că ceva merge rău. Deși nu-și putea da seama cu ce i-ar fi putut ajuta. Vârâ capul pe ușă și spuse familiei:

– Mă duc și eu la Lilac Bend, și dusă fu. Își luă pe ea un hanorac împotriva frigului, dar nu-și puse gluga, pentru a putea auzi mai bine. De două ori, în timp ce urca movilele, zări umbra întunecată a tatălui ei și a lui Gareth, aflați cu mult înainte. Mergeau mai mult prin locurile ferite vederii, cât puteau de mult. În această lumină, distinse conturul dealului de deasupra Quarry Gap-ului și o dată zări și lumina unei

lanterne. Imediat, îi veni o idee. Dacă ar continua să meargă tot înainte, în directia drumului, ar putea vedea camionul. Dacă operau dinspre Gap, ar fi normal să aibă trasă mașina pe partea asta, cu fața spre sud, pentru că nu mai era nici o altă ieșire în partea opusă. Ajunse la gardul verde de lângă drum. Nu erau prea multe locuri de trecere prin gard. Se târî undeva, sub gard, unde un șuvoi de noroi săpase o intrare. Ah, dar apa era rece! Pe lângă asta, era extrem de îngrijorată din pricina bărbaților…Și îngrozită pentru viața ei. Văzu lumina unei lanterne și auzi voci teribil de aproape de ea. Pielea i se făcu de găină. Înțepeni de frică, ținându-și respirația. "Ce greu e!", se auzi o voce. "Cât cântărește? " Furia crescu în ea, înăbușind frica. Ăștia erau prădătorii propriului ei tată! Îi auzi cum se îndepărtează. Nu erau prea atenți. Probabil se gândeau că sunt prea departe ca să se mai ferească. Un gând o lovi. Camionul era chiar acolo. Nu numai că îi putea lua numărul, dar putea să le și dezumfle cauciucurile. Asta înseamnă ca va mai fi încă aici când o să sosească poliția. La naiba cu gardul ăsta! E atât de des! Dar nu putu să mai aștepte. Își trase hanoracul pe față și se împinse prin cel mai strâmt loc. Era mult mai greu decât își imaginase, să dezumfle roțile. Mâinile îi erau înțepenite de frig, iar roțile erau niște imensități. Era un camion foarte mare și trebuia să se oprească din când în când să asculte dacă se aud zgomote de întoarcere. Abia începu să coboare când îi auzi, mult mai curând decât se așteptase. Probabil că au adus alte carcase până la gard, și acum le cărau doar de acolo, și nu direct de la staul. Se strecură până în locul în care stejarul lovit de fulger al lui Benjie marca hotarul dintre două staule și se ascunse în umbră. Spera ca roțile să se oprească din fâsâit înainte de sosirea lor – sau măcar ei să facă mult zgomot și să nu le audă. Cu mare ușurare, îi auzi depărtându-se din nou. Se chinui să vadă cât de departe se duc. Apoi auzi zgomote făcute de sârmele gardului și își dădu seama că se întorceau la locul

măcelului. Ei bine, n-o să scape ei așa! Avea numărul întipărit în minte deși, dacă era să fie un camion furat, n-ar fi ajutat cu nimic la găsirea lor, dar cel puțin o să le întârzie planul, iar ei or să-și închipuie că a fost vorba de un ghinion chior. Dar dacă ar bănui ceva, ar fugi mâncând pământul, încercând să scape. Apoi îi veni ideea salvatoare. Pietriș în rezervor! Dă Doamne să nu aibă lacăt! Nu avea. Luă pumni plini de pietriș pe care îl îndesă înăuntru, apoi înșurubă la loc capacul. Scuturatul mâinilor nu o ajută, dar reuși în cele din urmă. Aruncă o privire la încărcătura din spatele camionului și se îngrozi. Până și sacrificările din abatoare păreau mai umane în comparație cu asta! Era un adevărat măcel. Când se întoarse își dădu seama că vacarmul începuse deja. Țipete despicau aerul, strigăte, blesteme, pocnete, bufnituri… Gareth și Julian începuseră acțiunea! Faith se strecură iar prin intrarea pe care o găsise mai înainte – de data asta fără să-și mai acopere fața – s-o taie de-a lungul stauleleor în linie dreaptă. Fugea ca vântul, fără să-și dea seama ce se întâmplă. Tot ce voia era să ajungă acolo. Auzi un strigăt de durere pe care îl recunoscu ca fiind al lui Julian. Dacă el era la pământ, rănit, înseamnă că Gareth rămăsese singur în fața hoților. Din ce auzi, ghici că mai sunt cel puțin doi. Doamne, cât o să mai dureze până ajunge poliția? Nici nu-i mai păsa dacă hoții fugeau înainte de sosirea lor, oricum nu puteau ajunge departe! Nu-și dorea decât ca cei doi bărbați să nu fie grav răniți până atunci. Strigă cât putu de tare:

– Ne vin ajutoare, ne vin ajutoare! Polițiștii aproape au ajuns. Sosesc! Nu-i păsa că Gareth și Julian s-ar fi înfuriat din pricina ei. Tot ce-și dorea era să oprească lupta înainte ca cineva să fie rănit. Auzi țipete și strigăte de durere, iar bufniturile care se auzeau arătau că se bat; se ruga doar să nu fie ai ei cei care sunt loviți. Apoi se auzi o trosnitură după care-și dădu seama că se retrăgeau prin gard… slavă

Domnului! Pentru că hoții aveau cuțite proaspăt mânjite de sânge după urma muncii lor onorabile! Auzi cum unuia dintre ei i se despicară pantalonii când sări peste un gard. Stătu lipită de stâlp, după care o luă la goană, pe diagonală, spre colțul dinspre drum. Zări o figură de om solid urmată de alte două, în plină retragere de-a lungul marginii de drum, apoi avu un moment de spaimă când zări trei contururi imobile, trântite la pământ. Se aplecă spre primul. Era Julian! La lumina lunii, putu zări o rană urâtă de-a lungul frunții. Dar se mișca… Îi spuse:

– Tată, tată, ți-e bine? Avea ochii închiși, doar mâinile i se mișcau. Faith scoase un strigăt sfâșietor.

– Cred că l-a înjunghiat, zise el slab. Gareth… și-a pierdut cunoștința. Du-te la el.

Sări spre el. Nu văzu sânge. Bâta era lângă el. Căzu în genunchi, plângând, fără să-și dea seama ce face:

– Gareth, Gareth, vorbește, vorbește! Dragul meu! Își împinse mâna în interiorul jachetei lui, îi simți inima că bate, chiar destul de puternic. În acel moment, tatăl ei îi strigă:

– Faith, ai grijă! Salvează-ți viața. Fugi după ajutor… Banditul ăsta se trezește. Se învârti în jur, luă bâta și înaintă spre bărbatul acela. Stătea sprijinit pe un umăr. Îi strigă:

– La pământ și să nu te mai ridici, ori te tăbăcesc cu parul ăsta! și plimbă parul prin fața ochilor lui, amenințător. Tipul știa că nu glumește. Se lăsă imediat la pământ, zicând:

– Nu, doamnă, vă rog! Mi-am luat-o deja, nu pot să mai fac nimic.

– Asta cu siguranță. Nu-mi pasă de ce fac. Dacă ai fi omorât pe vreunul din ei, te-aș fi lovit fără sa-mi mai pese de nimic! Mai bine te-ai ruga să nu fie grav răniți. Polițiștii sunt pe drum. Julian se ridică, cu o mână la ochi:

– Faith, dă-mi mie bâta aia, mă simt mai bine. Și întoarce-te în casă, e prea periculos. Le-ai spus polițiștilor cum să ajungă?

– Da, dar o să mai întârzie pe drum cu oprirea camionului. Julian, stai tu cu tipul ăsta cât am eu grijă de Gareth?

– Nu plec, așa că nu te mai obosi degeaba.

Gareth zise:

– Auzi…? Ai mai auzit un sunet atât de frumos? Sirenele poliției. Nu le-au folosit până n-au fost siguri că au blocat toate ieșirile, sunt sigur. Și mai adăugă un "au", pe măsură ce se ridică, ducându-și mâna la frunte:

– Mi-e teamă că chiar n-am mai știut de mine o bună bucată de vreme. Faith izbucni:

– Unde te doare? O, stai nemișcat, Gareth! Ți se scurge sânge de sub mânecă. Nu-i de mirare c-ai leșinat. Rana a sângerat în tot timpul ăsta. Întoarce-te înapoi. De lângă stâlpul din dreptul lui, Julian zise:

– Te descurci, Faith? Am o eșarfă la mine. E adâncă tăietura? Reuși să-i dea haina jos și să-i suflece mâneca jerseului. Era brațul, pe partea din interior, cu o rană îngrozitoare.

– Am văzut lama cuțitului, zise Gareth, și am ridicat brațul ca să-mi apăr fața. Julian îi răspunse încet:

– Ai ridicat brațul ca să-mi protejezi mie fața, apoi te-ai apărat pe tine, iar celălalt tip te-a lovit în cap cu un par. Faith îi zise:

– Julian, am nevoie de ajutor. Trebuie să opresc sângerarea. Gareth se simți mult mai bine după ce sângerarea se opri. Era stresant să audă totul de la distanță, dar trebuia să rămână unde erau. Cel mai frumos moment fu atunci când uniformele polițiștilor apărură de dincolo de gard, aplecându-se să le dea o mână de ajutor. Unul dintre ei, care știa să ofere primul ajutor, îi așeză mâna într-o poziție mult mai comodă; urmară explicațiile, toți privind-o pe Faith aprobator, deși le erau recunoscători și lui Julian și lui Gareth, cărora le spuseră c-ar fi fost mai

înțelept să aștepte ajutoare. Îi prinseseră pe toți. Erau cu toții conduși spre șopron, într-o mașină a poliției. Privirile de pe fețele lor îi făcură pe toți să izbucnească în râs, pe măsură ce înaintau. Ceilalți erau pur și simplu uimiți, atât cât puteau fi. În timp ce ei vizionaseră liniștiți un film polițist, membri ai familiei lor îi dădeau pe făptași pe mâna justiției.

– Faith a…, spuse Gareth. Eu și cu tata am dat de necaz foarte repede, dar ea a dezumflat cauciucurile camionului cu care voiau să scape și le-a umplut rezervorul cu pietre și iarbă… Ai acționat în adevăratul spirit MacIntyre. De-ar ști câtă dreptate are, gândi Faith.

Ea răspunse vioi:

– De-ajuns cu atâtea laude. Doctorul din Palmerston trebuie să sosească în curând – polițiștii l-au contactat prin radio. Aș vrea să vă văd spălați înainte să sosească. Julian are o lovitură foarte urâtă de când a căzut din pricina pietrei aceleia. Era inconștient când am ajuns la el. Și tăietura aia de pe față trebuie curățată. Chassie, o suni tu pe Leonie să-i spui, fără s-o alarmezi inutil, ce s-a-ntâmplat? Se poate să fi auzit zgomotul făcut de mașini, sirenele poliției și tot restul, asta dacă televizorul nu era dat tare. Se pare că nici unul dintre voi n-a auzit nimic.

– Ciudat, la un moment dat am avut impreia că îți place chiar foarte mult, iar acel tânăr polițist era de aceeași părere. L-a întrebat pe Gareth: „Cine e doamna? S-a gândit vreodată să ni se alăture? " Gareth își săltă capul de pe canapea. I-am și spus: „N-ai noroc, amice! Se mărită înainte de Crăciun, în Anglia." Pe Faith asta o descurajă, amintindu-i în ce poziție se află. Pentru o clipă, făcuse parte din familie, iar acum devenise din nou o simplă persoană care-i ajuta să-și scrie istoria, o persoană pe care un membru al familiei o dorea plecată din Dealul Spiritelor. Doctorul sosi, îi cusu lui Gareth brațul, îi făcu o injecție pentru ca rana să nu se infecteze, pansă și rana de pe fața lui Julian și îi

examină capul. Nu era nici un motiv de îngrijorare, dar îi sfătui să rămână în casă a doua zi. Leonie și Julian rămaseră peste noapte în șopron. Până și Faith dormi bușteau, fără să aibă nevoie de sedativele prescrise de doctor celor doi bărbați, spre dezgustul acestora. Cu toate că făcuse tot ce i-a stat în putință, pentru ea nu exista alinare. Printre scrisorile de dimineață, primise fragmente din cărțile pe care le trimisese în locul lui Stephen Charteris, după moartea acestuia. Vor fi două cărți publicate postum. Se închise în birou, ocupându-se de asta. În următoarele două zile, cei din familie o văzură foarte rar. Petreceau mult timp împreună, în salon. Purtau discuții nesfârșite despre întâmplarea care în cele din urmă avusese un deznodământ fericit. Da, într-adevăr nu fusese o întâmplare la ordinea zilei. Mătușile o vor întoarce pe toate părțile, ani întregi. În după-amiaza din joia următoare, după prânz, Gareth, cu mâna scoasă din cureua pe care o considerară necesar să o poarte, intră în birou spunându-i:

– Cât mai ai până la final, Faith? Ceilalți nu sunt încântați să te vadă atât de ocupată, chiar la final.

– Ce drăguț din partea lor! Sunt obișnuită. Tata obișnuia să facă prima lectură a cărții, iar eu pe-a doua. Recunosc că sunt puțin obosită. Mai am de verificat doar trei pagini. Apoi o voi pune în plic, voi trece adresa, după care voi merge la Dunedin, mâine dis-de-dimineață, să prind cursa aeriană.

– Vom merge cu toții, se pare că vor să ne cheme la secția de poliție. Te deranjează dacă rămân aici să citesc sau îți distrag atenția?

– Nu, eu mai am puțin de lucru. De fapt, când o să fie gata împachetat tot materialul, mă voi relaxa chiar în fața acestui foc. El îi aruncă o privire ciudată.

– Să știi că nu vei face asta. Noi doi vom avea o discuție serioasă. Dacă n-ar fi fost din cauza blestematelor alea de fragmente la care ai lucrat, am fi terminat-o până acum.

Ochii ei cenușii se întunecară.

– Gareth, aș putea să-ți reproduc cuvânt cu cuvânt ce ți-ai propus să-mi spui. S-a întâmplat să mă aflu în locul și la momentul potrivit într-un moment de criză , iar tu îmi atribui mai multe merite decât am. Tu și tatăl tău vitreg ați fost cei mai afectați de ceea ce s-a întâmplat. Îmi dau seama ce simți…te simți dator față de mine…față de cineva pe care l-ai vrut plecat cât mai repede de-aici. Așa că acum vrei să te umilești. Ei bine, nu vreau să faci asta. Nimic nu poate fi mai umilitor decât să mulțumești cuiva pe care n-ai mai fi vrut să-l vezi vreodată. Așa că hai să lăsăm lucrurile așa, Gareth. Ar fi mai mult decât aș putea suporta.

Spre uimirea ei, el acceptă sfios. Își întinse picioarele spre foc, dând de înțeles că intenționează să rămână, spunând:

– Bine, mi-ai tăiat craca de sub picioare în cel mai elegant mod cu putință. Te rog, pot să rămân, regină a Icenei? Ea îi aruncă o privire palidă:

– Nu-mi pasă dacă pleci ori rămâi, vreau doar să-mi termin treaba. Iar după ce voi termina, voi căuta compania celorlalți.

În momentul în care sigila plicul în care pusese manuscrisul, el traversă camera până la alcovul celălalt, în căutarea unei alte cărți. Faith se ridică, luă ceara de deasupra dulapului și se întoarse la masă. Privirea îi fu atrasă de lungile ferestre franțuzești. Puteai crede că e aproape septembrie sau primăvară, în loc de începutul lui august și mai rămăsese încă o lună de iarnă. Auzi o mașină. Majoritatea mașinilor de la Goblin Hill coteau spre ușa din dos pentru că era cea mai aproape. N-o recunoscu drept mașina vreunui vecin. Din ea coborî o siluetă

înaltă. I se părea c-ar fi cineva cunoscut, dar soarele bătea dinspre nord și nu putea vedea clar din cauza luminii. Acesta se îndreptă către ușa din față, probabil fiindcă o văzuse la fereastră, încât porni elegant spre ferestre, bătu, le deschise și intră.

– Bună, draga mea Faith, spuse Glen Tankerville. Ea scoase un strigăt de uimire:

– Glen, pe un ton de consternare.

Nu mai putu spune nimic altceva. Până aici i-a fost! Sosise momentul în care simți că oribilul lanț de minciuni o învăluia, sufocând-o. Simți că i se face rău. Glen nu păru deloc deranjat de strigătul ei disperat. Înaintă spre ea, îi luă mâinile, spunându-i:

– Faith, știu că te-am făcut să suferi draga mea, dar a fost un șoc pentru mine să aflu că nu ești o Charteris. Știi cum e mama mea – ține atât de mult la familie. Cred că te-a afectat foarte mult, din moment ce nu mi-ai răspuns la scrisori. E atât de greu când ești la distanță unul de altul. Oricum trebuia să mă întorc în Noua Zeelandă pentru câteva săptămâni. Am ajuns de două zile. E-n ordine, iubito. Sunt aici pentru tine, pentru a lupta împreună, pentru ca tu să recapeți ceea ce este de drept al tău. Ai fost singură atât de mult timp, fără nimeni care să te sprijine. Dar toate astea s-au sfârșit acum. Mark mi-a spus că n-aveai nici o intenție să-ți dezvălui identitatea în fața acestor oameni, iar că lucrul ăsta ar fi dureros pentru tine. Dar o s-o fac eu în locul tău. Mark mi-a spus că și-a dorit ca ție să-ți revină o parte din proprietatea mamei tale, dar că tu ai refuzat. Reține că nu cred că asta te-a ajutat prea mult. Ar fi trebuit să insiste mai mult. Dar presupun că refuzul tău a însemnat mult pentru el. Și acum sunt aici, să-ți fiu alături și sunt sigur că ai să vezi lucrurile într-o altă lumină. Ți-a fost furat atât de mult, un nume care îți aparține de drept, dragostea mamei tale, așa că trebuie să ți se aducă o anumită recompensă financiară.

Faith nu se putea gândi decât că Gareth era în alcov, auzind fiecare cuvânt nenorocit. Până acum nu a reușit să oprească șuvoiul de cuvinte al lui Glen. Dar…dar poate că ce-a spus nu a fost atât de compromițător. Nu l-a numit direct pe Julian, exceptând faptul că acum Gareth știe că a mințit în legătură cu logodna. Îi zise, arătând cu mâna:

– Glen, ieși afară chiar acum! Nu ai nici un drept să fii aici – nici unul. Ieși afară…

Gareth o întrerupse:

– Faith…lasă-mă pe mine să mă ocup de asta. Faith se întoarse, cu o expresie de dezgust față de ea însăși, citindu-i-se pe față. Gareth stătea cu o mână pe stâlpul alcovului, foarte sigur pe sine. Și zise:

– Tankerville, cred că interpretezi greșit lucrurile. Chiar crezi că tatăl meu nu și-ar recunoaște propria fiică? Bine, dar este copia vie a sa și a mătușii Faith. Doar nu-ți imaginezi c-am putea-o lăsa să plece de lângă noi! Aceasta este casa ei. Este o Morland și o MacIntyre. Nu are nevoie de banii mamei ei. Aceia vor merge către instituțiile la care Philippa a dat dispoziții. Și nici de tine nu are nevoie, Tankerville. Ai dezamăgit-o îngrozitor atunci când ai crezut că nu are un nume care să-i aparțină de drept. Dar atitudinea ta s-a schimbat când ai văzut toată averea mamei sale pe hârtiile din Londra, nu? Dar Mark te-a testat bine. Faith nu va părăsi Dealul Spiritelor. Se va mărita cu mine, cât de curând. Întotdeauna se va afla cineva cu sânge de MacIntyre la Dealul Spiritelor. Mark Denby va sosi pentru nuntă. Chiar am vorbit cu el, la Londra, în dimineața asta.

În acest timp, nu a privit-o nici o clipă pe Faith, cu toate că ea l-a privit tot timpul. Simțea cum totul în ea a încremenit, ca și cum creierul i-ar fi fost gol. Oricine ar fi crezut că primise o lovitură în moalele capului. Trecea prin starea asta din pricina agoniei provocate de dorințele neîmplinite. Nu se întâmpla asta. Nu era posibil. Ușa se

deschise brusc și intră Leonie, cu un vraf de hârtii în mână. Alcovul era pe partea opusă cu ușa și Leonie văzu mai întâi figura fiului ei. Îi zise:

– Gareth, încă nu ai terminat? Știi cât de nerăbdătoare sunt să…Ah, îmi pare rău, nu știam că mai ești cu încă cineva. Nu am auzit soneria. Vocea fiului său era foarte calmă și ironică.

– O, dar nu a sunat, a intrat direct. Iar acum pleacă. Domnule Tankerville, v-o prezint pe mama mea, doamna Julian Morland. Scuzați-o pentru intrarea neașteptată. Arde de nerăbdare să-i arate ceva lui Faith. Leonie rămase cu gura căscată. Se uita fix.

– Ai spus domnul Tankerville? Gareth, dar nu înțeleg. De ce… Vocea lui Gareth era extrem de hotărâtă.

– Nici nu trebuie să înțelegi, mamă. Nu este momentul acum. O Doamne, uite-l și pe tata! Și cu tot clanul în spatele lui. Tată, iubita ta fiică arată de parcă ar avea neapărat nevoie de un brandy. Îi aduci tu unul în timp ce eu îl conduc pe domnul Tankerville afară de pe proprietate?

Domnul Tankerville se întoarse, înaintă cu pași mari, furios, se urcă în mașina închiriată, trânti ușa și porni în goanna distrugând o tufă de alyssum când coti în dreptul stratului de trandafiri.

Faith vorbi încet, ca și cum pentru fiecare cuvânt trebuia să facă un mare efort:

– Eu nu vreau nici un brandy, dar cred că vreau să stau jos. Se lăsă pe brațul unui fotoliu mare și vechi de birou, lângă foc, închizând ochii, apoi deschizându-i, pentru a-i vedea pe toți privind-o zâmbitori.

– Eu sunt primul! izbucni Julian Morland și ajungând la ea, o cuprinse cu brațele. Când Faith își ridică privirea, văzu lacrimi pe obrajii lui Leonie și știu că sunt lacrimi de fericire. Se așeză și ea alături de Faith, cu mișcări naturale. Era năucită, râdea, era fericită…dar nu întâlni ochii lui Gareth. El a spus…a spus că…se vor căsători…știa

cine e și nu era supărat! Era prea mult de suportat pentru o fată. Robert zise:

– Am fost atât de încântat când mi-ai spus Robert, draga mea, dar e un alt nume pe care vreau să-l folosești. Ea râse tremurat, răspunzându-i:

– Bunicule!, și-și întinse brațele și spre Prudence, pentru a o îmbrățișa.

– Buni…ah, buni, dar am mai spus-o o dată, iar tu ai crezut că e o scăpare, fiindcă l-am auzit pe Gareth spunându-ți așa.

– N-a fost așa, zise Prudence cu ochii ei de culoarea panselei violete, strălucind precum ai unei tinere fete. Știam că într-adevăr este așa. Am știut-o de când Leonie a sunat din Arizona și s-a prefăcut că sună din pricina zilei de naștere a gemenilor. Hope și Chassie aproape mureau de dorința de a interveni, iar în cele din urmă interveni Hope.

– Imediat după ce Leonie i-a spus cine ești și mai presus de orice, că trebuie să te reținem aici și cu forța dacă este cazul, până când ajung ei acasă, Prudence s-a repezit sus să caute în cutia ta de mărunțișuri, să vadă dacă ai un pandantiv care să se asorteze cu cerceii pe care îi purtai. Faith clipi.

– Dar ce legătura are? Chassie interveni:

– Cu siguranță, mama ta ți i-a dăruit. De la ea îi ai, nu-i așa? Ei bine, au fost ai lui Faith a noastră. Harold i i-a dăruit. Au ajuns la Prudence, care i-a dăruit lui Julian, pentru Philippa. Probabil că ea a dorit ca ei să ajungă la tine și așa a și fost.

– Mi i-a dat când am împlinit douăzeci și unu de ani. Nu mi-a spus, bineînțeles, povestea lor, dar eu mi-am dat seama că sunt vechi, dar ea avea multe bijuterii în genul ăsta. Cred că este unul dintre lucrurile pe care a uitat să mi le spună în acele ultime săptămâni, din viața sa. Leonie zise aproape îndârjit:

– Mă bucur atât de mult că ți-a pus numele Faith. Mi-am dorit atât de mult să-i dăruiesc lui Julian o fată cu numele ăsta și un fiu pe nume Duncan. Ah, e pur și simplu extraordinar!

Faith zise:

– Haideți să mergem în salon. Acolo este loc pentru ca toată lumea să stea jos. Sunt atât de multe lucruri pe care vreau să vă-ntreb! Nici nu bănuiam… Leonie zise:

– Voiam să-ți spunem după fiertul cărnii de oaie, numai că după aceea s-a-ntâmplat ce s-a-ntâmplat, iar apoi ai fost ocupată cu afurisitele alea de revizuiri. Voiam să-ți spunem cu cât mai multă delicatețe. Îmi venise o idee minunată…am scris-o ca pe un final al cărții – Julian găsindu-și fiica. Și tocmai ce intrasem să ți-l arăt, când am dat cu ochii de acel Glen Tankerville. Încă nu știu prea bine ce s-a-ntâmplat. Faith zise rugător:

– Haideți vă rog să ieșim de-aici, să stăm jos și să descurcăm totul…sunt atât de ametită de fericire, încât nu realizez ce se întâmplă. Încă nu putu să-l privească drept în ochi pe Gareth. Acestea erau momentele rezervate tatălui ei, mamei sale vitrege, mătușilor și bunicilor. Se gândi că Gareth se lăsase dus de val întrucât salvase situația în întâmplarea cu furtul oilor. Făcuse un gest nobil, și-atât. Trebuia să-i lase timp să se calmeze. Prudence spuse:

– Trebuie să merg în bucătărie și să închid cuptorul. Am lăsat focul mare. Ieșiră grabiți în hol și se opriră brusc pentru că soneria se auzea cu putere. Gareth își întinse gâtul pentru a privi prin gemulețul din ușă și spuse cu o voce îngrozită:

– E legea…cu un munte de hârtii! Acum nu vom mai apuca să ne lămurim! Cu toții izbucniră în râs. Apoi Robert își reveni și deschise ușa. Agentul fu surprins la vederea acestei mulțimi de oameni care aparent îi ieșiră în întâmpinare pentru a-l saluta.

– Astăzi trebuie să fiu în Palmerston, spuse el vesel, așa că m-am gandit să trec să semnați câteva hârtii. Ar ușura investigațiile Curții.

– Gareth, îmi dau seama că te-ai lăsat dus de val, zise Faith, mă refer la treaba asta cu căsătoria. Nu spune nimic despre asta familiei – în mod sigur l-a zguduit pe Glen și-ți sunt recunoscătoare, dar putem discuta despre asta mai târziu. Buzele lui tresăriră.

– Cu siguranță. Mai târziu vom face și alte lucruri, precum fixarea datei nunții. Îți dai seama de cât spirit de sacrificiu am dat dovadă când tata ți-a cerut primul sărut, fir-ar să fie? Nu-ți face griji din pricina Zfamiliei. Ei au pus totul la cale. Acum intra înăuntru prostuțo și nu te mai văita atâta. Acel cavaler are o treabă de facut. Când în cele din urmă au ajuns în salon, Faith se uită surprinsă la gustările îmbietoare, așezate pe o față de masă din dantelă. Serviciul de ceai din argint era scos, la fel și coșulețul de argint pentru biscuiți. Ochii agentului străluceau admirativ.

– Pe onoarea mea, sper că n-am întrerupt nimic! Totul arată aproape a petrecere dată cinstea unei zile de naștere.

– Ai văzut? șopti Gareth la urechea lui Faith. Ai încredere în maică-mea! Vom reveni până la cină – știu asta. Încă mai țin totul în mine, pentru că a trebuit să cânt pe vioara a doua când cu fragmentele lui Stephen Charteris. Tocmai ce am scăpat de un complex și încep să capăt altul! Că tot vorbeam despre o proastă sincronizare! Singurul lucru care mi-a făcut plăcere până acum a fost să-l dau afară de urechi pe Glen Tankerville. A fost un moment extraordinar. După ce Mark Denby mi-a spus la telefon cum s-a purtat cu tine, am sperat că va refuza să plece ca să-i arăt eu vreo câteva. Eu…

Polițistul tuși puțin și începu să vorbească despre lucruri oficiale. Dintr-o dată Faith fu sigură că totul se va termina cu bine. Leonie se întoarse cu ceainicul și turna la fiecare. Mătușile se descurcau minunat,

împărțind în jur sanvișurile și prăjiturile, îndemnându-l pe agent să vorbească despre el, despre soție, copii.

În final, i-au făcut cu mâna. Gareth închise hotărât ușa verandei, spunând:

– Bun. Își mai amintește cineva unde am rămas? Uite, aș vrea să o răpesc puțin pe Faith, dar cred că ar avea foarte multe obiecții la – la anumite lucruri – până ce mai întâi nu-și dă seama de reacția tuturor, așa că, luați-o voi înainte. Prudence zise, nerăbdătoare:

– Nu-i așa că n-ai idee cât e ceasul? Explicațiile vor dura ore întregi. Nu credeți c-ar fi mai bine ca fiecare să-și împrospăteze memoria și să vorbim în timp ce mâncăm? Robert răspunse:

– Prue, n-ai putea să închizi cuptorul și să încălzești budinca mai târziu? Nu contează dacă nu apucăm să mâncăm până la opt. Prudence afișă o figură puțin vinovată.

– Păi, știam că Faith va termina cu revizuitul până la ceaiul de după-amiază, iar noi am crezut că până atunci totul se va fi lămurit…și le-am spus lui Hope si Chassie să-și sune fetele, așa că ele împreună cu soții lor vor sosi diseară din Oamaru. Vor fi aici până în opt și vor vrea să cineze. Gareth o privi îngrozit, apoi pe Faith. Luă în brațe stâlpul scărilor și izbucni într-un râs zgomotos:

– Nu mă mai pot abține…au făcut totul prea curând. Presupun că le-ați spus că aveți vești importante pentru ei. Le-ați spus nu-i așa? Pur și simplu nu mai suport! Faith interveni:

– Ei bine, vei fi nevoit s-o faci, Gareth Morgan. Ei sunt familia mea și ce vrea familia mea, e literă de lege. Sus și schimbarea! Asta vrei să facem, nu-i așa buni? Sigur. Sus cu tine! Ea fugi după el, râzând. Deschise ușa camerei sale și rămase încremenită, cu o mână pe clanță. Pe o măsuță micuță, de lângă fereastră, era o vază de cristal, cu ghiocei în ea. Ghiocei…Auzi pe cineva în spatele ei și se întoarse. Era tatăl ei. A tras-o

înăuntru și închise ușa, răsucind cheia veche. Și privirea lui era ațintită asupra ghioceilor, cu un anumit înțeles. Ea îl privi nesigură. El spuse:

– Da, iubita mea, eu i-am pus acolo după ce ai coborât să studiezi, după prânz. Poate că nu știi, dar erau florile favorite ale mamei tale. Era una din acele ciudățenii ale personalității ei, pe care nu le-am putut înțelege. Te-ai fi așteptat ca o persoană atât de jovială să prefere orhideele, liliacul sau trandafirii mari, în culori vii, dar n-a fost așa. Îi plăceau ghioceii aceștia palizi și timizi care se ascund sub copaci, în colțurile îndepărtate ale grădinii. Ochii lui Faith erau plini de lacrimi.

– Tată, știam asta. Trebuie să-ți arăt! Se îndreptă spre măsuța de lângă pat, luă jurnalul și îl deschise la pagina unde notase când ea și mama ei se plimbaseră în gradina aceea din Surrey, iar Philippa găsise primul ghiocel și făcuse cu ea un legământ. Julian Morland îl atinse încetișor.

– Amândoi ne gândim la Pippa în fiecare primăvară. Am făcut asta pentru ca mama ta să împărtășească puțin cu noi din fericirea noastră de astăzi. O cuprinse cu brațele, o trase mai aproape, își lipi obrazul de al ei și ieși afară. Astfel, fericirea lui Faith fu completă.

Cu toții se schimbaseră în toalete festive. Ce familie prezentabilă, jubila Faith, stând la masa rotunda cu tatăl ei de o parte, și avându-l pe Gareth de cealaltă, lângă mama sa. Prudence zise:

– O fi o cină doar cu o caserolă de mâncare, dar cel puțin o putem servi cu fast. Hope și Chassie au descoperit lumânările rozalii. Prudence așează caserola pe masă. Julian zise, cu ochii strălucind de bucurie:

– Nu contează ce mâncăm în seara asta. Pentru noi va fi oricum ambrozie și nectar. Știți voi…o pâine, o cană cu vin…

Faith se întoarse:

– Ah, tată, ești la fel ca tăticul. Și el obișnuia să spună asemenea lucruri, la care toți izbucniră în râs. Ea adăugă:

– Poate fi o fată mai norocoasă decât mine? Să aibă un tată bun, un tată adoptiv și un tată vitreg! Și toți niște oameni minunați! Julian zise, emoționat:

– Vom toasta mai întâi, în seara asta, pentru Stephen și Lucy Charteris care au avut grijă de fetița mea, până când a putut să vină acasă.

Mâna lui Gareth o căută pe cea a lui Faith pe sub fața de masă din dantelă imaculată, pe care Euphemia MacIntyre a adus-o din Scoția, acum o sută douăzeci de ani. Această atingere îi dădu lui Faith o mare încredere. Și zise:

– Mai sunt încă destul de multe explicații de dat. Dorește cineva să înceapă? Dacă Mark le-a vorbit tatălui meu și lui Leonie, atunci știți versiunea mea.

Leonie se destăinui, privind-o cu recunoștință.

– Nu am fost niciodată geloasă pe Philippa. Ea a făcut parte din trecutul lui Julian. Julian de care m-am îndrăgostit eu, nu mai era deloc același. Și mi-a spus foarte clar încă de la început, cât de mult însemn pentru el. Singurul lucru pe care am vrut să-l fac, imediat după ce mi-a vorbit Mark, a fost să hotărăsc plecarea spre casă, dar promisesem atâtor oameni că-i vom vizita. Când am sunat aici, am făcut-o pe Faith să-mi promită că nu va pleca până nu vom ajunge și noi, apoi am sunat încă o dată, să-i spun și mamei. Apoi am anulat vizitele. Julian crezuse că mi s-a făcut dor de casă și i-a surâs ideea întoarcerii. Nu i-am spus nimic pentru că aveam sentimentul că mai întâi trebuie s-o cunoască pe Faith pentru a nu avea nici un fel de teamă în legătură cu întâlnirea lor. M-am gândit că dacă este măcar pe un sfert atât de drăguță pe cât bunicii și mătușile au descris-o, ca să nu mai vorbim de Gareth, atunci o va îndrăgi de prima dată, pentru ceea ce este. Julian interveni:

– Mă bucur că a procedat așa, dar pe Leonie aproape că a ucis-o păstrarea secretului. Ar fi vrut mai degrabă să te înfășoare cu niște panglici albastre ca pe un cadou și să mi te aducă, Faith. Dar n-a știut cum să-i spună lui Gareth sau ție. Apoi i-a venit ideea să scrie finalul cărții și să ți-l dea să-l citești. Și s-a dus de râpă planul, cu cinci minute mai devreme de sfârșit, odată cu apariția lui Glen. Faith, Leonie mi-a spus mai devreme, în noaptea aceea, înainte să vedem luminile braconierilor. Bineînțeles că nu terminase de scris chiar totul, pentru că n-a îndrăznit să introducă și nunta fiului ei și a fiicei mele…pentru că încă nu-i spusese nimic lui Gareth. Era singurul punct slab. Faith se întoarse spre Gareth, spunându-i:

– Încă nu-mi dau seama de ce nu ești din cale-afară de furios. Îți aduci aminte cum erai când ai crezut că am venit aici doar dintr-o inutilă curiozitate, pentru că s-a întâmplat să fiu fina Phipippei? O privi ca și cum s-ar fi aflat singuri, într-o lume a lor. Ceilalți îi priveau, fermecați. El îi spuse:

– Dar e ceva complet diferit. E cel mai firesc lucru din lume să vii aici, în casa tatălui tău și a ta. Faith trase aer în piept, îl eliberă printr-un oftat și zise:

– Cred că asta e o logică a bărbaților. Îmi place chiar dacă n-o voi înțelege vreodată. N-am să uit, n-am să uit niciodată ce-am simțit când a intrat Glen. M-am gândit că ne va da afară, pe el odată cu mine. A fost îngrozitor din partea mea să mă folosesc de el în felul ăsta, spunând că aparțin deja cuiva. Și asta pentru că nu i-am mai răspuns la nici o scrisoare după prima. Gareth, dar când ți-a spus Leonie? Fața lui se lumină.

– Nu mi-a spus. Se pregătise pentru ziua de după fiertul cărnii de oaie. Tata a lăsat-o să-și termine capitolul, chiar înainte ca el să mă caute. Așa că am aflat singur. Faith îl privi uimită.

– Dar cum?

– Faith, trebuie să-ți mărturisesc ceva. Atunci nu mi-am pierdut cunoștința, eram doar amețit. Tu ai îngenuncheat lângă tatăl tău strigându-i: Tată, tată, ești bine? Faith își privi tatăl. Acesta dădu din cap.

– Am auzit, dar știam deja. Și m-am prefăcut că și eu sunt inconștient.

Gareth zâmbi generos:

– Credeam că mi se pare! Totuși, fusesem lovit la cap. Dar cred că mai degrabă m-a trezit și mi-a aerisit creierul. Am avut o tresărire – un moment de adevăr. Numele tău…cele două nume de botez ale tale, asemănarea cu tata, părinții tăi care au fost prieteni apropiați ai Philippei. Mă-ntreb cum de nu am leșinat chiar atunci. Mai ales în clipa următoare, când te-ai aplecat deasupra mea și mi-ai spus cuvintele acelea…ale unei fete care se presupunea că trebuie să se mărite cu altcineva…, iar ea șoptea cuvinte de dragoste deasupra aparentei mele siluete neînsuflețite! Tatăl ei izbucni în râs.

– E-n regulă Faith, n-am să-l mai las să repete figura. Nu uita că și eu am auzit. Iar după aceea mi-am dat seama că l-ai folosit pe Glen ca un scut protector în fața lui Gareth. Ce familie! Și vorbeam de inconștiență. Ei bine, neamul MacIntyre e cam așa. Julian continuă:

– Desigur că Mark i-a spus lui Leonie că nu e cu putință ca tu să te măriți cu Glen, întrucât l-ai refuzat înainte să te întorci în Anglia și de ce ai făcut asta. Dar pentru o vreme a fost foarte ingrijorată, după întoarcerea acasă. Se pare că, în ciuda sedativului, Gareth s-a frământat toată noaptea, după acea întâmplare. Dar în acele ore a pus totul cap la cap. Aproape că i-a venit să-nnebunească a doua zi

când au sosit acele fragmente. Dar odată ce ai terminat cu ele, a convocat un consiliu de familie. A fost extrem de uimit cand a aflat că jumătate dintre noi știam deja. Ne-a vorbit despre remarcele sale nepotrivite în legătură cu familia sa, la prima voastră întâlnire, care explica șubreda relație cu Glen. Dar era în continuare nelămurit în privința unei conversații pe care a ascultat-o. Credea că este o dovadă concludentă că îl iubești pe acel fanfaron. Dar bunica ta a clarificat lucrurile.

– Da? Cum? Gareth zise:

– Probabil că ai ghicit că a fost atunci când ai vorbit cu Mark. Am tras concluzia că era Glen, iar tu m-ai lăsat înadins să cred asta! Aș putea să-ți trag o mamă de bătaie pentru asta! Dar ți-aduci aminte că mama a sunat în acea seară să vorbească cu buni, iar buni a avut o scurtă conversație cu Jess Gilchrist, operatoarea, până a intrat pe fir?

– Da?

– Jess i-a zis: Ei, pentru un sat adormit, am avut o zi agitată. Mai întâi un telefon din Hollywood pentru Dealul Spiritelor, iar acum unul din Phoenix, Arizona. Putem fi mai internaționali decât atât? Și când te gândești că era soțul Philippei Meredith, producătorul ei! În acel moment Leonie a intrat pe fir. Nu cred că Jess știa despre Philippa și legăturile ei cu aceste locuri, iar pentru că telefonul fusese pentru o domnișoară Faith Charteris, n-a făcut legătura cu familia noastră.

Desigur, telefonul lui Leonie i-a lămurit totul mamei, aflând că l-a întâlnit pe Mark si explicându-i-se cine este Faith. Leonie zise:

– Și apoi, după ce mama a ascuns totul atât de bine, eu am fost cea care eram să stric totul când am spus că știu cum se termină The Pengarths of the Cove. Gareth zise râzând:

– Când mă gândesc la modul cum Faith m-a lăsat să mă frământ, ca până la urmă să mă însor cu ea. Faith se strâmbă:

– Dar nimeni nu ți-a cerut-o. Și dacă mă gândesc mai bine, nu m-ai cerut încă ! Doar te-ai fălit în fața lui Glen că ne căsătorim!

– Și nici nu am de gând să te cer. Vei fi singura femeie MacIntyre care nu le va putea povesti nepoților cum a fost cerută de nevastă de bunicul! Și nici măcar nu ai privilegiul de a-ți alege inelul de logodnă. Îl ai pe cel al lui Faith – un ametist care se potrivește cu cerceii. Bunicul tău l-a curățat cu gaz mai devreme, în după-amiaza asta! Dar…Nu, mătușă Hope, nu mai servi nici o porție de plăcintă de caise! Nu, mătușă Chassie, nu mai rămânem la cafea. Nu vă dați seama că până acum nici măcar nu mi-am sărutat logodnica? Hai, fetișcano, că m-am săturat de toate astea. În birou cu tine… Dorindu-și același lucru, îi făcu pe plac, dar din ușă mai aruncă o privire acelor fețe luminate de lumina focului și a lumânărilor. Fericite, fețe fericite, și dintre toate, cea mai fericită era a lui Leonie.

– Ne vom întoarce curând, familia mea dragă!, zise ea pe un ton glumeț.

Focul din camera de lucru lucea cu inima-i roșie. Lângă birou, o veioză era aprinsă. Perdelele grele erau trase, izgonind umbra neagră a orizontului – spirit milostiv, și cântecul etern al mării.

– Curând n-a fost cuvântul potrivit, iubito, zise Gareth Morgan. Ceasul ăsta e numai al nostru. Acum…ai să faci să-mi fi meritat așteptarea? Brațele lui o cuprinseră. El își plecă încet capul…

Sfârșit